

அம்ருதா

Amrudha Tamil Monthly

Volume 20 Issue 9
ஆண்டு 20 இதழ் 9

April 2026 Rs.30
ஏப்ரல் 2026 ரூ.30

ஹார்ப்பர் லீ நோர்காணல்
தமிழில்: ஸிந்துஜா

பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள்
கால சுப்ரமணியம்

வேண்டாம் போர்

பிரபு திலக்

அதிசய கோயில்கள்
ஆன்மிக தகவல்கள்
பரவசமூட்டும் கதைகள்
வார, மாத ராசீபலன்
வாரந்தோறும்
பரிசு

தினமலர்
ஆன்மிக மலர்
32 பக்க புத்தகம்

வெள்ளதோறும் நாள்தாழ்வுடன்

அம்ருதா

நவீன கலை இலக்கிய சமூக மாத இதழ்

ஏப்ரல் - 2026

விலை ரூ. 30

கௌரவ ஆசிரியர்
திலகவதி

ஆசிரியர்
பிரபு திலக்

ஆலோசனைக் குழு

ஒவியம்: சந்ரு

மனநலம்: டாக்டர் மா. திருநாவுக்கரசு

வரலாறு: பொ. வேல்சாமி

மொழிபெயர்ப்பு: நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா

திரைப்படம்: விட்டல்ராவ்

கல்வி: பேரா. தியாகராஜன்

அறிவியல்: பத்ரி சேஷாத்ரி

இலக்கியம்: தேவேந்திரபூபதி

நாடகம்: அ. ராமசாமி

ஊடகம்: இளைய அப்துல்லாஹ்

குழுவியல்: மோகன்ராம்

இசை: ரவிசுப்பிரமணியன்

விளையாட்டு: ஆர். அபிலாஷ்

தற்கால நிகழ்வுகள்: செ. சண்முகசுந்தரம்

அரசியல்: மருதன்

வடிவமைப்பு: இரா.செந்தில்குமார்
+91 89394 38815

அம்ருதா

#5, 5வது தெரு, சோமசுந்தரம் அவென்யூ

சக்திநகர், போரூர், சென்னை-600116

தொலைபேசி: -044-2435 3555, 94440 70000

மின்னஞ்சல்: info.amrudha@gmail.com

இணையம்: www.amrudhamagazine.com

Published by Prabhu Thilaak

No. 5, 5th Street

Somasundaram Avenue

Shakthi Nagar, Porur

Chennai - 600 116

And Printed by A. Chandran on behalf
of AMRUDHA

Ayyanar Offset, No. 10 Subbarao Nagar

Choolaimedu, Chennai - 600 094

Owner and Editor: Prabhu Thilaak

* அம்ருதா, ஒமிட் லோட்டஸ் தனியார் குழுமத்தின் ஓர் அங்கம்

04 வேண்டாம் போர்
பிரபு திலக்

06 ஸ்ரீரங்கம் கண்ணன் நினைவுகள்
ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியன்

10 பெயரில் என்ன இருக்கிறது?
இந்திரா பார்த்தசாரதி

14 சிறுகதை
முத்து ஜெயா

18 சரஸ்வதி ராமநாத் நூற்றாண்டு
பாவண்ணன்

22 ஹார்ப்பர் லீ நேர்காணல்
தமிழில்: எலிந்துஜா

31 கவிதை
தாமரைபாரதி

32 சிறுகதை
கிளிசாந்

39 கவிதை
பாக்ய பாரதி

40 பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள்
கால சுப்ரமணியம்

50 அழகு சுப்பிரமணியம் சிறுகதை
தமிழில்: எழுத்துக்கினியவன்

59 உண்மை நின்றிட வேண்டும்
பாரதிபாலன்

64 இருத்தலின் மீது கவியும் இன்மைகள்
டெ.க. அரவிந்தராஜ்

வேண்டாம் போர்

• பிரபு திலக்

மீண்டும் ஒரு அநியாயமான போர் உலகின் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக்கிரமிப்பு, அதிகாரப் பேராசை, ஏகாதிபத்திய நோக்கங்களுடன் அமெரிக்காவும் இஸ்ரேலும் பிப்ரவரி 28-ல் ஈரான் மீது தொடங்கிய போர் ஒரு மாதம் கடந்து நீள்கிறது. போரின் விளைவுகள் உலகம் முழுவதும் மோசமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. ஈரான், இஸ்ரேல் மட்டுமல்லாமல் போரில் பங்கெடுக்காத வளைகுடா நாடுகளும் மிகப் பெரிய சேதங்களைச் சந்தித்துள்ளன. அதன் தாக்கங்கள் நம் வீடுகளின் சமையலறை வரை வந்துவிட்டது. எரிவாயு விலையேற்றத்துடன் தட்டுப்பாடும் ஏற்பட்டுள்ளது; தேர்தலுக்குப் பின்னர் பெட்ரோல் விலையேற்றமும் இருக்கலாமெனச் சொல்லப்படுகிறது.

போர் தொடங்குவதற்கு முன்னதாக, போரைத் தவிர்ப்பதற்காக, ஈரானுடன் அமெரிக்காவை கத்தார் நாடு பேச வைத்தது. போர் மூண்டுவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் ஓமன் வெளியுறவு அமைச்சர் அமெரிக்கா சென்று, 'செறிவூட்டப்பட்ட யுரேனியத்தை ஈரான் கைவசம் வைத்துக்கொள்ளாது; இப்போது மட்டுமின்றி - எதிர்காலத்திலும் அணு ஆயுதம் எதையும் கையாளாது' என்று ஈரான் சார்பில் வாக்குறுதி அளித்தார். பேச்சுவார்த்தை நம்பிக்கையளிக்கும் விதமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்த போதே, பேச்சு வார்த்தையை முறித்து, ஈரான் மீது 'மாபெரும் சீற்றம்' என்று பெயரிடப்பட்ட திடீர் தாக்குதலை நடத்த தன் ராணுவத்துக்கு ஆணையிட்டார், அமெரிக்க அதிபர் டொனால்டு டிரம்ப்.

ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?

இஸ்ரேலுக்கு தன்னுடைய நிலப்பரப்பை மேலும் அதிகரித்துக்கொள்ள ஈரான் ஒரு அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது. எனவே, ஈரானை பலவீனப்படுத்த நினைக்கிறது என்கிறார்கள். ஆனால், அமெரிக்காவுக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் அளவுக்குப் பெரிய நாடல்ல ஈரான். ஆனாலும், இஸ்ரேலுடன் போரில் குதித்துள்ளது.

ஈரானைத் தாக்குவதற்கான காரணம் என்ன என்ற கேள்விகளுக்கு, டிரம்ப் மாற்றி மாற்றிப் பதிலளிக்கிறார். முதலில் ஈரானை அணு ஆயுதமற்ற நாடாக்குவதே நோக்கம் என்றார், டிரம்ப். 'செறிவூட்டிய யுரேனியத்தை ஏராளமான அளவில் கைவசம் வைத்திருக்கிறது. அணு ஆயுதங்களைத் தயாரித்தே முடித்துவிட்டது' எனக்கூறி, 2025 ஜூனில் 'ஆபரேஷன் மிட்நைட் ஹாமர்' என்ற பெயரில் ஈரான் மீது தாக்குதலை நடத்தியது அமெரிக்கா. பின்னர், 'யுரேனியம் செறிவூட்டும் அணு ஆயுத தயாரிப்பு ஆலையும் அதற்கான வசதிகளும் முழுதாகத் தாக்கி அழிக்கப்பட்டுவிட்டது' என்று அறிவித்தது. அந்தத் தாக்குதலுக்குப் பிறகும் ஈரானிடம் அணு ஆயுதம் இருக்கிறது என்றால் அவை எங்கே?

பின்னர் ஈரானில் ஆட்சி மாற்றமே இலக்கு என்றார், டிரம்ப். 'ஈரானியர்களே இது உங்களுடைய தருணம், ஆட்சியாளர்களை அகற்றிவிட்டு அரசைக் கைப்பற்றுங்கள்' என்றார். ஈரானியர்கள் ஒருவரும் அவர் கூறியபடி முன்வரவில்லை.

இப்போது, 'ஈரானின் ராணுவ வல்லமையை குறைப்பதுதான் நோக்கம்; அதில் வெற்றிபெற்று விட்டோம்' என்று அறிவித்துள்ளார், டிரம்ப். ஆனாலும், ஏன் போரைத் தொடர்கிறார்?

அணு ஆயுத அழிப்பு, ஆட்சி மாற்றம், ராணுவ பலம் குறைப்பு எனக் காரணங்கள் சொல்லப்பட்டாலும் ஈரானிய நகரங்கள்மீது வீசப்பட்ட குண்டு மழையால் அப்பாவி ஈரானிய மக்கள்தான் அதிகளவில் கொல்லப்பட்டுள்ளனர்; பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்டோர் காயம் அடைந்துள்ளனர். ஒரு பள்ளிக்கூடத்தின் மீது அமெரிக்கா வீசிய ஏவுகணையால் 168 குழந்தைகளும் 14 ஆசிரியர்களும் இறந்துள்ளனர். அவர்கள் செய்த குற்றம்தான் என்ன?

போரால் கடந்த சில மாதங்களில் மட்டும் பாலஸ்தீனத்தில் 80 ஆயிரம், லெபனானில் 12 ஆயிரம், ஈரானில் மூன்று ஆயிரம் பேர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளார்கள். 80 ஆயிரம் பேர்கள் வீடற்றோர் ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். அதிகாரபூர்வ அறிவிப்புகள் படி, இதுவரை அமெரிக்கத் தரப்பிலும் 18 பேர்களும் இஸ்ரேல் தரப்பில் 19 பேர்களும் கொல்லப்பட்டுள்ளார்கள்.

இந்தப் போரால் சர்வதேச சந்தையில் ஒரு பீப்பாய் கச்சா பெட்ரோலிய எண்ணெயின் விலை 100 அமெரிக்க டாலர்களுக்கும் மேல் உயர்ந்துவிட்டது. அமெரிக்காவிலேயே விலைவாசி கட்டுக்கடங்காமல் அதிகரித்து டிரம்ப் நிர்வாகத்துக்கு எதிராக மக்கள் போராடுகிறார்கள். இந்தியாவில் சமையல் எரிவாயு விலை உயர்ந்துள்ளதுடன், தட்டுப்பாடும் நிலவுவதால் பல உணவகங்கள் மூடப்பட்டுள்ளன.

உலகம் முழுவதிலும் பங்குச் சந்தைகள் வீழ்ச்சி அடைந்துள்ளன. "ஒரு பெரிய 'மந்தநிலை' வருவதற்கான அறிகுறிகள் தெரிகின்றன. 2008-ல் இது போன்ற மந்தநிலை வந்து அது 2012 வரை நீடித்தது. அப்போது எப்படி பொருளாதார நெருக்கடியைச் சாமாளித்தோமோ அப்படி இந்தமுறை செய்ய முடியாது. இந்த முறை சாமாளிப்பது கொஞ்சம் சிக்கலாக இருக்கும்" என்று பொருளாதார நிபுணர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

குவைத் அமைச்சரவை வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையில், போர், மத்திய கிழக்கு பகுதியின் பாதுகாப்பையும் நிலைத்தன்மையையும் கடுமையாகப் பாதித்துள்ளது எனக் கவலை தெரிவித்துள்ளது.

கற்காலத்துக்கு திரும்பிவிட்டது போல் இருக்கிறது. அப்போது கல்லை எறிந்தார்கள். இப்போது ஏவுகணையை

எறிகிறார்கள். அவ்வளவுதான் வித்தியாசம். ஆனால், அந்த ஏவுகணையால் அப்பாவி மனிதர்கள், குழந்தைகள், முதியவர்கள் தான் தாக்கப்படுகிறார்கள். ‘பணக்காரர்கள் போர் தொடுப்பார்கள், ஏழைகள் செத்து மடிவார்கள்’ என்று ஜீன்-பால் சார்த்தர் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. போர் தொடர்ந்தால் பெரும் முதலாளிகளுக்கும் ஆயுத வியாபாரிகளுக்கும் எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை. அவர்கள் கூடுதல் லாபம் அடைவார்கள். ஆனால், நடுத்தர மற்றும் ஏழை மக்கள் தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்.

எனவேதான், இதை உணர்ந்தவர்கள் போர் வேண்டாம் என்கிறார்கள். லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் நகரில் நடைபெற்ற 98-வது ஆஸ்கர் விருது வழங்கும் விழாவில், உலகின் முன்னணி திரை நட்சத்திரங்கள் பலர் ஈரான் போர் உள்ளிட்ட உலகளாவிய மோதல்களுக்குறித்து கவலை தெரிவித்துள்ளனர். பல கலைஞர்கள் ‘Artists4Ceasefire’ என்ற சிவப்பு நிற முத்திரையை அணிந்து போர் நிறுத்தத்தை வலியுறுத்தியுள்ளனர். பிரபல நடிகர் ஜாவியர் பார்டெம், மேடையிலேயே, “போர் வேண்டாம்” என முழக்கமிட்டுள்ளார். 2003 ஈராக் போரின்போது அவர் அணிந்திருந்த அதே போர் எதிர்ப்பு அடையாள அட்டையை இப்போதும் அணிந்திருந்தார்.

ஸ்பெயின் பிரதமர் பெட்ரோ சான்செஸ், ‘கடந்த கால தவறுகள் மீண்டும் நிகழக் கூடாது. 2003 ஈராக் படையெடுப்பு பாதுகாப்பின்மையை உருவாக்கிப் பலரின் வாழ்க்கையை மோசமாக்கியது. ஈரான் மீதான தாக்குதல்கள் மில்லியன் கணக்கான சாதாரண மக்களுக்கு இதே போன்ற தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும்” என்று கூறியுள்ளார்.

உலக மகளிர் தினத்தையொட்டி பெண்களின் உரிமைகளை வலியுறுத்திக் கிரீஸ் நாட்டில் நடைபெற்ற பேரணியில் ‘போர் வேண்டாம்’ என வலியுறுத்திப் பதாகைகளை ஏந்தியபடி முழக்கமிட்டுள்ளனர்.

அமெரிக்காவிலேயே 56 சதவிகித மக்கள் இந்தப் போர் வேண்டாம் என்று சொல்வதாகத் தகவல்கள் வெளியாகியுள்ளன. நியூயோர்க் நகரில், ஈரானுக்கு எதிரான

அமெரிக்காவின் போர் நடவடிக்கைகளைக் கண்டித்து, நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் வீதிகளில் பேரணியாகச் சென்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

சாதாரண மக்கள் போர் வேண்டாம் என்று தெருக்களில் குரல் கொடுக்கின்றனர். ஆனால், அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் போரைத் தொடர திட்டமிடுகிறார்கள். ஈரானுக்கு எதிராக அமெரிக்காவை இழுத்துவிட்ட மாதிரி ஐரோப்பாவையும் போருக்குள் இழுத்துவிட இஸ்ரேல் வேலை செய்கிறது.

மகோ கார்சியா நோக்கிச் சென்ற ஏவுகணைகள் தங்களுடையது அல்ல; ஐரோப்பாவைத் தாக்கும் எண்ணம் தங்களுக்கு இல்லையென ஈரான் அதிகாரபூர்வமாக அறிவித்துவிட்டது. பிரிட்டன் அரசும், ‘ஈரானுக்கு அந்த எண்ணமும் இல்லை. இத்தனை தூரம் தாக்கும் வலுவும் ஈரானுக்கு இல்லை’ எனச் சொல்கிறது. ஆனால், இஸ்ரேலோ, ஐரோப்பாவை ஈரான் தாக்கும் எனத் தெரிவிக்கிறது.

இது போன்ற நடவடிக்கைகளில் இஸ்ரேல் இதற்கு முன்பும் ஈடுபட்டுள்ளது. மேற்கத்திய சக்திகளுடனான எகிப்தின் உறவுகளைச் சீர்குலைக்கும் நோக்கில் 1954-ல் இஸ்ரேல் ஒரு இரகசிய நடவடிக்கையை மேற்கொண்டது. சூயஸ் கால்வாய்ப் பகுதியில் பிரிட்டிஷ் துருப்புகளைத் தடுத்து வைக்கும் நோக்கத்தில், எகிப்திய தேசியவாதிகள் மீது பழி சுமத்துவதற்காக, இஸ்ரேலிய உளவாளிகள் எகிப்தில் உள்ள அமெரிக்க / பிரிட்டிஷ் இலக்குகளில் குண்டுகளை வைத்தனர். இந்தச் சதித்திட்டம் அம்பலமானதால், பெரும் அரசியல் சர்ச்சை ஏற்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்போது ஈரான் போரிலும் இது போன்ற பல சம்பவங்களில் அவர்களின் கைங்கரியம் உள்ளது வெளிப்பட்டுள்ளது.

உலகம் முழுவதும் மக்கள் அமைதியை விரும்புகிறார்கள். பிராந்திய போராகவோ அல்லது உலகப் போராகவோ இது விரிவடைந்துவிடுமோ என்று பயத்தில் வாழ்கிறார்கள். ஆனால், ஆட்சியாளர்கள்?

போர் மிகவும் கொடூரமானது, பயனற்றது, முட்டாள்தனமானது என்பதை வரலாறு பலமுறை எழுதிவிட்டது. உக்ரைன் மீது ரஷ்யா படை எடுத்து நான்கு ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டது. இன்றுவரை அதனால் வெற்றி பெற முடியவில்லை. ரஷ்ய நாட்டின் கடன் சுமைதான் பெரிதாகியுள்ளது. இதுதான் அமெரிக்காவுக்கும் இஸ்ரேலுக்கும் நடக்கும். அமெரிக்காவும் இஸ்ரேலும் ஈரானை அழித்துவிடுவோம் என்றால், பதிலுக்கு உங்களது வளங்களை நாங்கள் அழித்துவிடுவோம் என்கிறது ஈரான். கடந்த ஒரு மாத போரில் அதுதான் நடந்துகொண்டும் இருக்கிறது.

போர் ஒருபோதும் தீர்வைக் கொடுக்காது. அது துயரத்தை மட்டுமே அதிகரிக்கும். ஒவ்வொரு போரும் மக்களின் அத்தியாவசிய தேவைகளான சுகாதாரம், கல்வி, வேலைவாய்ப்புகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய நாட்டின் பணத்தையும் வளங்களையும் ஆயுத வியாபாரிகளுக்கு மடை மாற்றி விடும் வேலையைத்தான் செய்கின்றன. போருக்காகக் கோடிக்கணக்கான பணத்தைச் செலவிடுவதை நிறுத்திவிட்டு, மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்க ஆட்சியாளர்கள் முன்வர வேண்டும்.

நிகழ் மறுத்த ஸ்ரீரங்கம் கண்ணன்

● ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியன்

டி. கண்ணன் இறந்தபின்னால் சமீபத்தில் ஒரு கனவு.

‘திருநெல்வேலியில் பழைய வீடுகளை இன்னும் கொண்டிருக்கும் தெருக்களில் ஒன்றான தெற்கு புதுத் தெருவில், நானும் கண்ணனும் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். அவரது மரணத்துக்குப் பிறகு முகநூலிலும் வாட்ஸப்பிலும் நண்பர்கள் பகிர்ந்த ஒரு புகைப்படத்தில் அணிந்திருந்த அழகிய ஜிப்பாவை அணிந்திருக்கிறார். கந்தர்வன் போல எழில்குறையாமல் நடந்துவருகிறார். ஒரு பழைய பாணி கட்டடத்துக்குள் நுழைகிறோம். பகல்வேளையிலும், நித்தியமான ஒரு சாயங்காலத்தை உருவாக்கும் மஞ்சள் கண்ணாடிக்கூண்டு விளக்குகளோடு, அந்த கட்டடத்தின் பிரதான அறை இருந்தது. அதன் ஒருபக்கத்தில் பெண்கள் பெரிய பெரிய கண்ணாடி குடுவைகளுக்குப் பின்னால் பல காரங்களை அடுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். “இது அருமையான பட்சணக் கடைப்பா” என்று சொல்லி, புராதனமானதாகவும் மனதுக்கு இதமாகவும் தோன்றும் மர மேஜை நாற்காலிகளில் ஒன்றில் உட்கார் வைத்தார். அந்த அறையில் தைலம் போல வழிந்து கொண்டிருந்த பொன்னொளியில் கண்ணனைப் பார்த்தபடி இருக்கிறேன்.’

இந்தக் கனவின் உள்ளடக்கத்தோடு தொடர்புடைய பண்பு உள்ளவர் டி.கண்ணன். எனக்கு நிலையான வேலையோ இருப்பிடமோ அமையாத சூழலில், குடி, உணவு, பலதரத்திலான நட்புகள், வாழ்க்கை முறைகளை சென்னை சார்ந்து அறிமுகப்படுத்திய முக்கியமான நண்பர்களில் ஒருவர் கண்ணன்.

ஒரு நபரைப் பார்த்தவுடன் நட்பு பாவத்துடன் உடனடியாக வசீகரிக்கக்கூடியவராக கண்ணன் இருந்தார். குற்றாலம் கவிதைப் பட்டறை, கோவையில் விஜயா பதிப்பகம் நடத்திய இரண்டு நாள் கருத்தரங்கு ஆகியவற்றில் சந்தித்ததினூடாக கண்ணனிடம் பரிச்சயமும் நட்பும் தொடங்கிவிட்டது. வயது, அந்தஸ்து, வர்க்கம் எவற்றையும் பார்க்காமல் நக்கல் செய்யும் சுபாவம், நகைச்சுவை, அந்தரங்கமாய் உணரக்கூடிய வாஞ்சை, லௌகீக வாழ்க்கை குறித்து கவலையே

படாத அலட்சியம், இதெல்லாம் கண்ணனின் குணங்கள்.

சிறுவயதிலேயே சிறுபத்திரிகை வட்டத்துக்குள் வந்துவிட்ட எனக்கு கண்ணனின் ஆளுமை பிறர் சொல்லிய கதைகள் வழியாகவும் வளர்ந்தது. நான் சென்னைக்கு வந்து நின்று தரிக்கத் தொடங்கியபோது, கண்ணன் ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் திரும்பியிருந்தார். சென்னைக்கு வந்துபோகும் நபராகவே இருந்தார். பிரமிள், சுந்தர ராமசாமி, ஜெயமோகன் போன்ற ஆளுமைகளுக்கும், நாகார்ஜூனன், எம்.டி. முத்துக்குமாரசாமி, பிரேம் - ரமேஷ் போன்ற கோட்பாட்டெழுத்தை அறிமுகப்படுத்திய இளம் துருக்கியர்களுக்கும் மோதல் வெடித்த களமான குற்றாலம் கவிதைப் பட்டறை நிகழ்வில், ‘காலம் அழிக்கும் முதல் பெயர் போர்ஹே’ என்று ஜெயமோகன் உரைக்கிறார். ‘காலத்துக்கான அத்தாரிட்டியை உனக்கு யார் கொடுத்தது?’ என்று கேட்டு கண்ணன் சண்டை செய்தது, அவரைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்ட செய்திகளில் ஆதியானது.

இரண்டு முறை தற்கொலைக்கு முயன்று, நண்பர் சி.மோகன் அவரைத் தேற்றி ஸ்ரீரங்கத்துக்கு அனுப்பிய கதையும் எனக்குத் தெரியும். சி. மோகன் ஆழமான அன்பைக்

காட்டிய நண்பர்களில் முதன்மையானவர் டி. கண்ணன். தமிழ் இலக்கிய சூழலில் மிகவும் தேய்ந்துவிட்ட சொல்லாக நிறைய பேரால் பாவிக்கப்படும் ‘பிரமாதம்’ என்ற சொல்லை சி.மோகனுக்குக் கொடுத்தது டி. கண்ணன்தான் என்பது என்னுடைய பதிவு. ஒரு பழைய பாடலை அறிமுகப்படுத்தும்போதும், நல்ல உணவை மெச்சும்போதும், “பிரமாதமா இருக்குண்டா” என்றுதான் சொல்வார் கண்ணன். கிரிக்கெட், சீட்டாட்டம் (வார இறுதி நாட்களில் இரவு பகலாக மேன்சனில் ரூம் போட்டு ஆடுவார்கள்), சுடோகு, இந்திப் பாடல்கள், பழைய தமிழ் சினிமா பாடல்கள், இந்துஸ்தானி, மேற்கத்திய செவ்வியல் இசையில் ஈடுபாட்டுடன் இருந்தவர்.

டெல்லியில்தான் டி. கண்ணனுக்கு லத்தீன் அமெரிக்கப் படைப்புகள் மற்றும் சர்வதேச சினிமாக்கள்

அறிமுகமாகியுள்ளன. சாரு நிவேதிதாவுடன் டெல்லியில்தான் அவருக்கு நட்பு தொடங்கியதென்று ஞாபகம். ஒரு அருங்காட்சியகத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் எதிராளி குடும்பத்தின் மீது வன்மத்தை வைத்திருக்கும் போர்ஹேயின் கதையை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். வாளைப் பிடித்தவுடன் அந்த அருங்காட்சியகத்துக்கு பார்வையாளராக வந்த அந்த வாளை வைத்திருந்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவனுக்கு வன்மம் வந்துவிடுவதை ரசமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். தமிழில் வண்ணநிலவன், மௌனி, ந.முத்துசாமி, ஞானக்கூத்தன் ஆகியோர் அவரைக் கவர்ந்தவர்கள். கல்வெட்டுச் சோழன் சிறுகதை நூலை வண்ணநிலவனுக்கும் கோணங்கிக்கும் சமர்ப்பணம் செய்திருந்தார்.

ஒரு பெருநகரத்தில் வாழ காசெல்லாம் பெரிய தேவையில்லை. நட்புகள் இருந்தால் போதும்; நிலைத்து நின்றுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுத்தவர் கண்ணன். சென்னைக்கு வந்த 1997-ஆம் வருடத்து டிசம்பர் மாதம். பாபர் மசூதி இடிப்பு தினமான டிசம்பர் 6-க்கு முந்தைய தினம், சென்னை முழுவதும் போலீஸ் கெடுபிடிகளாக இருந்தன. வாசுதேவன் என்ற நண்பருக்கு நடைபெறும் திருமணத்தை ஓட்டி

திருவல்லிக்கேணியில் நடக்கும் ஒரு பெரிய விருந்துக்கு வரும்படி கண்ணனிடமிருந்து தகவல் வந்திருந்தது. தகவல் எனக்கும் தளவாய்க்கும் சொல்லப்பட்டாலும் அப்போது சி.மோகனின் தலைமையின்கீழ் ஒரு படையாகவே சென்னையில் அலைந்த யூமா. வாசுகி, அஜயன் பாலா, ஆட்டோ நண்பர் சிவதாணு, தளவாய், நான் எல்லோரும் ராயப்பேட்டை மருத்துவமனை நிறுத்தத்தில் இறங்கி, திருவல்லிக்கேணி மார்க்கெட்டில் உள்ள மேன்ஷனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். யாரென்றே தெரியாத ஒரு நண்பரின் திருமணம் சார்ந்த ஒரு விருந்திலும் இடத்திலும் மூன்று நாள்களுக்கு மேல் பத்து பைசா துணையில்லாமல் கழித்தோம். இலக்கியவாதிகளான எங்களைப் போன்றவர்களுக்குத் தனி அறையும், கோட்பாட்டாளர்களான எம்.டி. முத்துக்குமாரசாமி, சாரு நிவேதிதா, ராஜன் குறை போன்றவர்களுக்கும் தனித்தனியாக அறைகளும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. ஜெயமோகனின் 'விஷ்ணுபுரம்' நாவல்தான் அப்போது பெரிய பேசுபொருளாக இருந்தது.

வேலையும் பணமும் அற்ற நாள்களில், கவிஞர், விமர்சகர் ராஜமார்த்தாண்டனின் கருணையில் தங்கியிருந்த நாகராஜ் மேன்ஷன் அறையில், திடீரென்று முற்பகல்களில் தோன்றுவார் டி.கண்ணன். அறை இருந்த மாடிச்சந்தில், "சங்கரு" என்றபடி வருவார். எனது இல்லாமையெல்லாம் துச்சமாகிவிடும். அவருடன் உடனடியாக வெளியே கிளம்பி விடுவேன். ஆட்டோ ஒரு ரதமாக ஆகிவிடும். அப்படித்தான் வாசுதேவன், திருமணமாகி இளம் தம்பதியராக குடியிருந்த கேகே நகர் சிவன் பூங்காவுக்கு பக்கத்திலிருந்த அடுக்குமாடி குடியிருப்புக்குப் போயிருக்கிறோம். அப்போது பழைய நடிகைகள் பற்றி பேச்சு வந்தபோது, "எனக்கு ஜமுனாவை மிகவும் பிடிக்கும்" என்று சொன்னேன். "அதைத்தான் நீ போனவாரம் தி இந்துவில் கொடுத்த இன்டர்வியூவில் சொல்லியிருந்தியேப்பா" என்று தீவிரமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு கண்ணன் என்னை கேலி செய்தார். இன்றும் அந்த கேலியை மற்றவர்களிடம் மாற்றிச் செய்கிறேன்.

கண்ணன் வழியாகவே நெட்டை முத்துக்குமார் என்று நாங்கள் அழைக்கும் ஆர். முத்துக்குமார், துறையூர் சரவணன், வெங்கடேஷ் சக்கரவர்த்தி இல்லம் எல்லாம் அறிமுகமானது. ஒருநாள் சென்னையிலிருந்து திருநெல்வேலிக்கு எங்கள் வீட்டுக்குப் போயிருந்தபோது, அலைபேசி எதுவுமே இல்லாத காலத்தில், நள்ளிரவில் வீட்டுக்கு வந்து வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தார். எனது அப்பா, யாரோ என்னைத் தேடிவந்திருப்பதாகச் சொல்லி எழுப்பினார். இருமல் மருந்து குடித்து ஒரு கலங்கலான நிலையில் எழுந்துவந்தேன். கண்ணன் வீட்டுக்குள்ளேயே வரவில்லை. வாசல் கதவுக்கு வெளியே நின்றபடியே, "எப்படிப்பா இருக்க...லெனா. குமார் வீட்டுக்கு வர்றியா" என்று கேட்டார். நான் சட்டையைப் போட்டுவிட்டு உடனே அவருடன் பர்வதசிங்கிராஜா தெருவுக்கு கிளம்பிவிட்டேன்.

இப்படித்தான் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து, பேருந்து ஏறி பெசண்ட் நகரில் போய் இறங்கினோம். வெங்கடேஷ் சக்கரவர்த்தியை இலக்கிய, சினிமா திரையிடல் நிகழ்ச்சிகளிலேயே பார்த்திருக்கிறேன். அன்றுதான் சக்கரவர்த்தியை அவர் வீட்டில் பார்க்கிறேன். மாலை 5.30 இருக்கும். சக்கரவர்த்தி கண்ணனைப் பார்த்ததும் குஷியாகிவிட்டார். சக்கரவர்த்தியின் வீட்டில்தான் டி. கண்ணன் செய்த மோர்க்குழம்பையும் வெண்டைக்காய் வருவலையும் முதலில் சாப்பிட்டேன். சோறை வேகவிடுவதிலிருந்து குழம்பு, ரசம், பொரியல், உசிலி எல்லாவற்றையும் நேர்த்தியாகவும் ருசியாகவும் செய்வார். சமையல் செய்யும்போது கைகளைப் பார்த்து ரசித்தது இரண்டு பேரிடத்தில். ஒருவர் டி.கண்ணன், இன்னொருவர் மிஷ்கின்.

வெங்கடேஷ் சக்கரவர்த்தியும் கண்ணனும் பரிமாறிய உரையாடலில் என்னால் ஈடுபட இயலவில்லை. வெங்கடேஷ் சக்கரவர்த்தியின் இரண்டாவது மகன் தூங்காமல் இருந்தான். அவளுக்கு அப்போது 12, 13 வயது இருக்கலாம். சக்கரவர்த்தியும் கண்ணனும் என்னை மறந்து உரையாடலில் இருந்தபோது, அந்த ஹாலில் துணையாக பேசிக்கொண்டிருந்தது அவள்தான்.

நண்பர் ஸ்ரீ குமார் இருந்த லஸ் அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பு வீட்டில் கண்ணன் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தபோதுதான் கண்ணனின் கைப்பாகத்தை முழுமையாக அனுபவித்தேன். பெருங்காயம் அவரது சமையலில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கும். பெருங்காயத்துக்கான ருசியை அவரிடமே தெரிந்துகொண்டேன். சாதாரணமாக மோரையும் மஞ்சள் பொடியையும் போடுவது போலத்தான் இருக்கும்... அப்படியே அது கடகடவென்று மாறும்.

ஸ்ரீரங்கத்துக்கு என் பெற்றோரோடு ஒருமுறை, மனைவி மகளுடன் ஒருமுறை போயிருந்தாலும், ஸ்ரீரங்கத்தின் அடையாளம் எனக்கு கண்ணன்தான். மேல உத்தர வீதியும் சாயங்காலங்களில் குளிக்க அழைத்துச் சென்ற கொள்ளிடமும் அதையொட்டி தோப்பிலிருந்த பம்பு செட்டும் என பல்வேறு காட்சிகள் எப்போதும் நினைவில் இருக்கும்.

மேல உத்தரவீதி அக்கிரகாரத்தில் அவரது வீடு, ஒடுங்கிய நீளக்குழாய் போல அடுத்த தெருவரை நீண்டிருக்கும். கண்ணனின் கவிதைகளில் சதா இடம்பெறும் இடம் அந்த வீடு. மேல்மாடியில் தங்கியிருந்த எனக்கு மேலேயே சாப்பாடு வந்துவிடும். அபூர்வமாக கீழேபோயும் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். கண்ணன் கூட்டிப்போய் காட்டிய ஸ்ரீரங்கம் தனி அழகு. ஒரு நாள் காலை 11 மணிக்கு, கோயிலுக்கு வாசல் பகுதி மூலையில் இருந்த மதுக்கடையில், கோயில் காரியம் செய்யும் அய்யர்களுக்கும் கண்ணனோடு சகஜமாக பேசியபடி குவார்ட்டரை அருந்திய காட்சியைப் பார்த்தேன். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சகஜமாய் இருந்த அந்தக் காட்சி இன்றைக்கு சாத்தியமில்லை. ஸ்ரீரங்கத்தை கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை

கடந்தபோது, கண்ணனோடு ஸ்ரீரங்கமும் தொலைந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன்.

மௌனியின் சாயங்காலத்தைத் திரும்ப எட்ட முயல்கின்றன டி.கண்ணனின் கவிதைகள். உடைந்த காலத்தின் மனோரதங்கள் நிகழ்காலத்துடன் அபத்தமாக மோதுவதுதான் அவரது படைப்புகள் என்று இப்போது தோன்றுகிறது.

இசையில் தோய்ந்த நாடகத் தன்மை வாய்ந்த மொழியை கவிதைகளில் கண்ணன் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். நிகழ்வுகளை காட்சிகளை அடுக்கும்போது அபத்தம் கார்வையாக நீண்டு ஒலிக்கும் குரல்தான் அவர் கவிதைகள் நிகழ்த்தும் பொது அனுபவம். நிகழ்காலத்தில் தரிக்க விரும்பாத, நிகழ்காலத்தை அழிக்க விரும்புகிற, நிகழ்காலத்தை சின்னச் சின்னப் புனைவுகளால் கேலிகளால் திருக முயலும் படைப்புகள் அவருடையவை. மௌனி, ந.முத்துசாமி, ஞானக்கூத்தன் உலகங்கள் டி.கண்ணனின் ஒட்டுமொத்த எழுத்துகளை வாசிக்கும்போது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. ஆனால், அவர்கள் தங்கள் மூலகங்களால் மட்டுமே நினைவுகூரப்படுபவர்கள் அல்ல. ஆழ்ந்த விமர்சனப் பண்போடு தங்கள் மூலகங்களை நிகழ்காலப் பிரக்ஞையோடு மோதுவதற்கு அனுமதித்தவர்கள். கண்ணனின் கேலியும் அவர் உண்டாக்கும் அபத்தமும் ஆழமான விமர்சனமாக ஆகாதபோது, நினைவேக்கத்தின் கருத்த படங்களாக பெரும்பாலான படைப்புகள் ஆகிவிடுகின்றன. அப்படி நிகழ்காலத்துக்கு முகம்திருப்பிவிட்டதைத்தான், 'மர்மம் அழிந்துவிட்டது' என்று அர்த்தப்படுத்துகிறார் 'மர்மத்தின் மரணம்' கவிதையில்.

மர்மம், கூணம் தோறும் அவிழ்ந்தபடியும் பிறந்தபடியும் நிகழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. அதைப் பார்க்கும் கண்களின் நிதர்சனத்தில் வைதீகமோ, மௌனமோ குந்தியிருக்க இயலவே இயலாது.

அதிரும் வீணையின் தந்திகளில் தூசி குந்தாது என்று அதைத்தான் பிரமிள் சொல்கிறார். எரியும் தீயில் கொசுவும்தான் தரிக்க இயலாது. அதையும் பிரமிள் உரைத்துவிட்டுத்தான் போயிருக்கிறார்.

தமிழில் லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியம் அறிமுகமான பின்னர், அதிலுள்ள புதிர்த்தன்மையையும் கவர்ச்சியையும், நேர்கோட்டுத்தன்மையில்லாத எழுத்துநடையையும்தான் டி.கண்ணன் தன் அகத்தில் ஈர்த்து அனுமதித்திருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. இதற்கு இன்னொரு மாபெரும் உதாரணம் கோணங்கி. லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியத்தின் அரசியல், புனைவுகளுக்குள் உக்கிரமாக உணர்த்தப்படும் அந்த சமூகத்தின் எதார்த்தம், விமர்சனப் பண்புகளை, அதனால் தாக்கமுற்ற தமிழ் எழுத்தாளர்களிடம் காணமுடியாமல் போனது துரதிர்ஷ்டம்தான். ஒரு நினைவேக்கத்தைப் பகிர்வது என்பதைத் தாண்டி, சுய விமர்சனம், நிகழ்காலம், மாறும் எதார்த்தங்களை

நோக்கித் திரும்பியிருந்தால் கண்ணனின் படைப்புகள் இன்னும் கனத்தை அடைந்திருக்கும். லத்தின் அமெரிக்கப் படைப்புகளை வாசித்தாலும் கோட்பாட்டு எழுத்துகளின் ஆழமான அறிமுகம் இருந்தாலும், வைதீகத்தின், சாதிப் பெருமிதத்தின் ஆலம் விதை விழுந்து முளைத்துவிட்டால், அது எப்படிப்பட்ட கோபுரத்தையும் விரிசல் காணச் செய்துவிடும் என்பதற்கு தமிழில்தான் நமக்கு எத்தனை உதாரண ஆளுமைகள். பா. வெங்கடேசன், பிரம்மராஜன் போன்ற பேராளுமைகள் அடைக்கலம் கொள்ளவேண்டிய இடமா அது?

கோயில், அரசவை சார்ந்த ஒரு வாழ்க்கையின் அபரிமிதமான சொற்களானும் நினைவுகளும் கொண்ட படைப்புகள் டி. கண்ணனுடையவை. ஸ்ரீரங்கத்தின் கோபுரம் தலைமீது வீழ்ந்துவிட்ட ஒரு தலைமுறையின் நினைவேக்கத்தின் சாயல்களும் இருட்டும் பிரீதியும் உள்ளே புதைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஊழி, பிரளயம், அழிவின் சித்திரங்கள் அதிகமாக வரும் கவிதைகள் மேற்சொன்ன அடிப்படையிலிருந்து எழும், மரணத்துக்கான கவிசுயத்தின் விருப்பங்களோ என்றும் வாசித்துப் பார்க்கலாம்.

எலி பாஷாணம் அப்படியே இருக்கிறது

கரப்பை அழிக்கும் தைலம் காலாவதியாகாமல்
கிடக்கிறது

குடும்பத்தின் கூரிய சுவரக்கத்தி அலமாரியில்

படுத்துறங்குகிறது

சாயல்பாடி முரட்டு மணிக்கயிறு மூட்டை
கட்டக்கூட

பயன் படுத்தப் படவில்லை

அவன் ஏனோ குடியைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

கண்ணனைப் பொறுத்தவரை தமிழ் வாழ்க்கை, வேறு ஒரு நூற்றாண்டுக்குள் உறைந்து முடிந்துவிட்டது. அங்கேயிருந்து அவர் வெளியே நகராமல் இருப்பதற்கான தர்க்கங்கள் எல்லாவற்றையும் தன் வாழ்க்கையிலும் படைப்புகளிலும் வைத்திருந்தார். சமீபத்தில் ஏ.கே. ராமானுஜன் கவிதைகளைத் தொடர்ந்து வாசித்தும் மொழிபெயர்த்தும் கொண்டிருக்கிறேன். ராமானுஜனின் தந்தையார் கணிதம் மற்றும் புள்ளியியலைக் கற்றுக்கொடுத்த பேராசிரியர். வீட்டில் வைதீகமான சூழ்நிலையில்தான் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால், அவர் கற்ற மேற்கத்திய கல்வி, வாழ்ந்த அமெரிக்க வாழ்க்கை, தனது மரபை விலகிநின்று அவரைப் பார்க்க வைத்திருக்கிறது. வீட்டில் நிலவிய வைதீகமும் அவர் உடம்பில் படிந்திருக்கும் மரபும் அவருக்கு யோசிக்கவும் பரிசீலிக்கவும் கூடிய ஒரு பழைய நெல் குதிர் போலத்தான் இருந்திருக்கிறது. அதுவே அவரை ஒரு உலகளாவிய மனமாக ஆக்குகிறது.

கண்ணனின் கடைசி 20 ஆண்டுகள் நண்பர்களிடமிருந்து படிப்படியாக ஒதுங்கி ரகசியத்

தனிமைக்குள் சென்றுவிட்டவை. என்னுடன் பெரும்பாலும் தொலைபேசி உரையாடல்களாகவே சுருங்கி, அதுவும் ஒரு கட்டத்தில் நின்றுவிட்டது.

எனது 'இகவடை பரவடை' நூலைக் கேட்டு எனக்கு முகவரி அனுப்பினார். நானும் அனுப்பிவைத்தேன். படித்துவிட்டு, "நல்ல தீவிரமான இடங்களுக்குப் போயிருக்கு சங்கர்" என்று கூப்பிட்டுச் சொன்னார். அத்தனை சங்கடங்களுக்கிடையிலும் அவர் அந்தப் புத்தகம் குறித்து சொன்னது எனக்கு ஆசிர்வாதம்தான்.

சென்ற ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் நண்பர்களோடு மசினக்குடியில் ஐந்தாறு நாட்கள் தங்கியிருந்தபோது டி.கண்ணன் கூப்பிட்டார். "உடம்பு தேறிவிட்டது. குடிப்பதில்லை. நல்லாயிருவேன்னு நினைக்கிறேன்" என்று சொன்னார்.

மசினக்குடியின் மலையடிவாரத்தில் ஒரு நற்காஸையில் அவர் பேச்சைக் கேட்டதுதான் கடைசி.

கண்ணனின் ஒரு கவிதை...

படைப்பு

ஆற்றின் பிரவாகத்தில் சலசலக்கிறது கரையோர
சிலையின்

நிழல்

இனம் முற்றிலும் அழிந்துபோன பறவையொன்றின்
சிலையாம் அது

முகமும் பெயரும் காலத்துள் தொலைத்த சிற்பி
வடித்த

அச்சிலையின் நிழல்

முக்காலத்திலும் ஆற்றில் படிகிறது

(பின்னணியில் சுடுகாட்டுப் பனி)

படித்துறை சிதைத்த பெரும்பெருக்கிலும்

கொடியோவென நதியில் இறங்கும் நிழல் ஸ்பரிசித்த
மச்சங்களின் சுவாசம்

பெரும் கோடையின் ஆறதன் போக்கு மாறும்

ஆடு மணல் கானல் திரைகளில் தன் நிழல் பதிக்கும்
சிலை

தேமலென தன்மேல் படியும் சிலையதன் நிழல்
விரட்ட

ஊழிக்காய் காத்திருக்கிறது நதி

அதுவரை...

மண்டிய கரையோர நாணல் புதரருகே சிறுஸ்தூபி
மேல்

வீற்றிருக்கிறது சிலை.

ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியன் <shankarashankara@gmail.com>

பெயரில் என்ன இருக்கிறது?

• இந்திரா பார்த்தசாரதி

இது போன நூற்றாண்டு அறுபதுகளில் நடந்தது.

நான் அப்பொழுது தில்லியில் ஒரு கல்லூரியில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது என் நெருங்கிய நண்பன், அக்கல்லூரியில் உர்து ஆசிரியனாக இருந்த மொகம்மது அப்பாஸ். இளம் கவிஞன். 'சையத் நக்வி' என்ற புனைப் பெயரில் இரண்டு கவிதைப் புத்தகங்கள் வெளியிட்டிருந்தான். அவனுக்குத் தென் தில்லியில், எங்கள் கல்லூரியருகே வசிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம். அவன் வசித்து வந்த சாந்தினி செளக், கல்லூரியிலிருந்து மிகத் தொலைவு.

அந்தக் காலக் கட்டத்தில், முஸ்லீம்களுக்குத் தென் தில்லியில் வசிப்பதற்கு இடம் கிடைப்பது மிகவும் அரிது. நான் வசித்த டிஃபன்ஸ் காலனியிலோ, லஜ்பத் நகரிலோ, வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரர்களாக இருந்த பஞ்சாபி ஹிந்துக்கள் (1947ல் பிரிவினைக்குப் பிறகு குடியேறியவர்கள்) பிரிவினையின் கசப்புமத உணர்வை இன்னும் சுமந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எங்கள் கல்லூரியில், ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்த ஷர்மாஜி பிரிவினைக்குப் பிறகு லாகூரிலிருந்து வந்தவர். உர்து மொஷையராவையே (கவியரங்கம்) தன் பெருமூச்சாகக் கொண்டிருந்தவர். அப்பாஸ் உர்து கவிஞன் என்பதால், அவன் மீது அவருக்கு மிகவும் ஈடுபாடு.

அவர் அவனுக்கு லஜ்பத் நகரில் வசிப்பதற்குத் தம் நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் மூலம் ஓர் இடம் பிடித்துத் தந்துவிட்டார். ஒரு படுக்கையறை, சின்ன 'ஹால்', தனி கழிப்பறை-குளியலறை, சின்ன சமையலறை. ஆனால், ஒரு நிபந்தனை... வீட்டின் பின் புறமாகத்தான் அவன் வர வேண்டும்.

ஓர் நிபந்தனை என்று சொன்னது தப்பு. இரண்டாவது நிபந்தனை மட்டுமன்று, அவன் அடையாளத்தையே மாற்றிப் போடும் நிர்ப்பந்தம். அவன் பெயர் மொகம்மது அப்பாஸ் அல்ல, அவன் பெயர், வீட்டுக்காரர்களைப் பொருத்தவரையில், 'வேத் மேத்தா'. அவன் பெயரை

மாற்றியவர் ஷர்மா. அவருக்கு அப்பொழுது மிகவும் பிடித்த எழுத்தாளர் வேத் மேத்தா.

இது எனக்குப் பிறகுதான் தெரிய வந்தது.

எனக்கு இது பற்றி அப்பொழுது எதுவும் தெரியாது. அவன் சாந்தினி செளக்கிலிருந்து லஜ்பத் நகருக்கு வந்துவிட்டான் என்று மட்டும் தெரியும். அவனோ, ஷர்மாவோ அடையாள மாற்றம் பற்றி என்னிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை.

நான் ஒரு நாள் லஜ்பத் நகருக்கு எதோ காரியமாகச் சென்றிருந்தேன். அப்பாஸையும் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று தோன்றிற்று. அவனிருந்த தெரு, வீட்டு நம்பர் எல்லாம் என் நினைவிலிருந்தது.

வீட்டுக்குப் பின்புறமாக வர வேண்டுமென்ற நிபந்தனையை மட்டும் அவன் எனக்குச் சொல்லியிருந்தான். நல்ல வேளை, வீட்டுப் பின்புறத்திலும் சுவரில் அழைப்பு மணி இருந்தது. நான் மணியை அழுத்தினேன். சில நிமிடங்கள் தாமதம். ஒரு வேளை, அப்பாஸ் இல்லாமலிருக்கலாம். சொல்லாமல், கொள்ளாமல் வந்தது என் தப்பு. நான் திரும்பிச் செல்வதென்று தீர்மானித்த போது,

கதவு திறந்தது.

குர்த்தா, பைஜாமாவில் ஓர் அறுபது வயதுக்காரர். வீட்டுக்காரராக இருக்கலாமென்று தோன்றிற்று.

'மன்னிக்கவும், தொந்தரவுக்கு. டாக்டர் அப்பாஸ் இருக்கிறாரா?'

அவர் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். 'நீங்கள் தென்னிந்தியரா?' என்றார்.

இந்தக் கேள்வி என்னை ஆச்சர்யத்தில் ஆழ்த்தியது. ஒன்று, 'அப்பாஸ் இருக்கிறார்' அல்லது 'அவர் இல்லை' என்று சொல்ல வேண்டும், அப்படியில்லாமல், என்னுடைய பூகோளப் பின்னணியைப் பற்றி எதற்குக் கேட்கிறாரென்று எனக்குப் புரியவில்லை.

தொடர்ச்சி 13ஆம் பக்கம்

அனைத்து முன்னணி
Brand ACகளும்
சிறப்பு தள்ளுபடி
விலையில்!

Cash Back Offers
Zero Down Payment
EASY EMI

Scan to find our
Showroom
Locations

Scan to Know Prices,
Offer details & to Shop Online
sathya.store

விபரங்களுக்கு அழைக்கவும்!

99946 83985

*T&C Apply

SOWBAGHYA®

Shree 2.0

2Ltr Table Top Tilting Wet Grinder

**Effortless Grinding
& Perfect Results
Every time!**

6 YEARS
WARRANTY
CHIMICE

3 YEARS
WARRANTY
UNDER BILT

**Available
Colors**

Attachments
Additional Attachments

Coconut Scraper

Atta Kneader

Sales Helpline - 98946 03899 | Products Available Online at www.sowbaghya.com [Flipkart](#) [amazon](#)

Ayudha Pooja Corporate Gifting Options

Available From ₹75/-* Onwards

Contact for More Information ☎ 95009 98499 / 99449 09944

Chennai: 32A, North Usman Road, T.Nagar, Chennai-600017, **Ph:** +91 44-2834-1760.

Kozhikode: No.314, Parandurani Road, Feroze-638011, **Ph:** +91 989-460-3599, **Customer Support:** +91 99524 38499

Australia: Sol Shree (India) Pty Ltd, www.solshreeindia.com.au, **Ph:** +61 (0)3 9706 6711 | **Canada:** Kalliga, Aurora, **Ph:** +1 416 617 4159
India: www.sowbaghya.in, **Ph:** +91 44 9879 9112 | **Sri Lanka:** Ananya Trading, **Ph:** +91 44 47741 5-416
USA: Sowbaghya, **Ph:** +1 408 442 0097 | **UK:** Sowbaghya, **Ph:** +44 1462 516201

Outside
India

SCAN QR CODE
FOR WEBSITE

Commercial Hotel & Kitchen Equipment Now Available on No-Cost EMI via **Fuhrer** Contact +91 97894 58499

Write us: grind@sowbaghya.com | www.sowbaghya.com | Available at all leading outlets

‘ஆ மா ம், மெட்ராஸ்.’ (அப்பொழுது ‘தமிழ்நாடா’ கவில்லை)

‘உள்ளே வாருங்கள்’ என்று அழைத்தார்.

நான் அவரைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

அவர் என்னைத் தம் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், ‘ஹாலில்’ சோபாவில் உட்காரச் சொன்னார்.

உட்கார்ந்தேன்.

‘அவர் வெளியில் போயிருக்கிறார், வந்து விடுவார். ‘டீ’ குடிக்கிறீர்களா?’ என்றார்.

‘நன்றி. நான் வருவது அவருக்குத் தெரியாது. இன்னொரு நாள் அவர் இருக்கும்போது வருகிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தேன்.

‘உட்காருங்கள். வந்துவிடுவார். அவர் பெயர் என்ன சொன்னீர்கள்? டாக்டர் அப்பாஸ்?’ என்று புன்னகை செய்தார்.

எனக்கு அப்பொழுதுதான் நினைவுக்கு வந்தது, முஸ்லீம்களுக்கு தென் தில்லியில் குடியிருக்க நேரிடும் சிரமங்கள் பற்றி. பெயரை மாற்றிச் சொல்லியிருகிறானோ?

‘மன்னிக்கவும், நான் தவறுதலாக வந்துவிட்டேன் என்று நினைக்கின்றேன்.’

‘உட்காருங்கள். என் பெயர் சச்சேவா. அதோ பாருங்கள், என் புத்தக அலமாரியை. உர்து, பெர்ஸியன் கவிதைப் புத்தகங்கள். நான் ஷர்மா மாதிரி லாகூரிலிருந்து

வந்தவன்தான். நீங்கள் தென்னிந்தியர் என்பதால், இந்தப் பிரச்சனையைக் காழ்ப்புணர்ச்சி இல்லாமல் பார்க்க முடியும். அப்பாஸ், நக்வி என்ற பெயரில் கவிதைகள் எழுதுகிறார் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அதோ, அவருடைய இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளும் என்னிடம் உள்ளன. ஷர்மாவும் நானும் நெருங்கிய நண்பர்கள். நான் இருக்கும் இந்தச் சுற்று வட்டாரத்தைப் பற்றியும் ஷர்மாவுக்குத் தெரியும். இங்கு அவர் பெயர் வேத் மேத்தா. நான் முஸ்லீமைக் குடி வைத்திருக்கிறேன் என்று இங்குள்ள மற்றவர்களுக்குத் தெரியக் கூடாது. வேடிக்கை என்னவென்றால், டாக்டர் அப்பாஸுக்கே அவர் யாரென்று எனக்குத் தெரியும் என்பது தெரியாது. ஷர்மா அவருக்குத் தெரிய வேண்டாமென்றார். காரணம், அப்பாஸின் நளின, மென்மையான உள்ளம், குற்ற உணர்வினால் கஷ்டப்படக் கூடாது என்றார் ஷர்மா. அவர் கவிதைகளை உர்து மொழியில் நீங்கள் படித்திருக்கக் கூடுமானால், இது உங்களுக்குப் புரியும்’ என்றார் சச்சேவா.

நான், ‘அவர் மென்மையான உள்ளமுடையவர் என்று தெரிந்துகொள்ள அவர் கவிதைகளை நான் படிக்க வேண்டியதில்லை. என் மனைவி ஆஸ்பத்திரியில், ஒரு பெரிய அறுவைச் சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப்பட்ட போது, அவர் தாம் எனக்குப் பக்க பலமாக இருந்தார். நான் ‘டீ’ குடிக்கிறேன்’ என்றேன்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி <parthasarathyindira@gmail.com>

மீச்சிறு ஓளி

• முத்து ஜெயா

தனித்திருந்த பயணிகள் நிழற்குடைக்கு வந்தபோது மணி இரண்டு இருக்கும். மூன்று படிகள் ஏறிய பின்புதான் மரியசெல்வத்தின் கண்களுக்கு அடைக்கோழியைப் போல் மூலையில் அமர்ந்திருந்த பள்ளிச் சிறுவனை தெரிந்தது.

கைவிடப்பட்ட கோவிலைப் போல, கைவிடப்பட்ட வீட்டைப் போல, கைவிடப்பட்ட பயணிகள் நிழற்குடையை எப்படிப் பார்ப்பது? தொடர்பற்று போகும் பயணமல்லவா என்பதை எண்ணிக் கொண்டே ஓட்டவைக்கப்பட்ட ஜன்னலுக்கு வெளியே ஊர் தெரிகிறதா என்று பார்த்தார். சிறுவனின் கண்கள் இரண்டாவது முறை மரியசெல்வத்தைப் பார்த்துக் கொண்டது.

வானை மறைக்கும் காகக் கூட்டங்களைப் போல கரித்துண்டு வைத்து எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் வெள்ளைச் சுவர் முழுவதும் அப்பியிருந்தது. எது முதல்? எது முடிவென்று தெரியாத தொடர் எழுத்து.

பூச்சி விழுந்த கண்களைக் கொண்டு சுவரின் மேல்பூச்சு, ஜன்னல், ஏறிவந்த படி என எல்லாவற்றையும் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டார். சற்றேறக்குறைய மனித நடமாட்டங்கள் அரிதான ஒரு இடமாக இருந்தது. நிழற்குடைக்கு முன் புதுப்பித்த சுற்றுச்சுவரும், ஒரு பக்கமாக தாங்கி நடப்பவரின் தோள் போலான இரும்புக் கதவும், உள்ளே சில மரங்களும் தெரிந்தன. பின் சுவரையொட்டிய அமரும் தளத்தில் காரை பெயராத இடமாகப் பார்த்து அமர்ந்து கொண்டார். சிறுவனின் பார்வை ஓடி விளையாடும் விரல்களைப் போல மூன்றாவது முறையாக தொட்டுவிட்டுப் போனது.

பனிபடர்ந்த காற்று வெட்டவெளியில் உலவும் வெப்பத்தைச் சுமந்து வந்ததால் மெல்லிய உஷ்ணம் உடலுக்குள் அலைவது போல இருந்தது.

எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு சிறுவனைப் பார்க்கத் தொடங்கினார் மரியசெல்வம். வல்லம் இழுக்கும் செபாஸ்டியனின் பேரனைப் போல இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால், அதுவும்

முழுமை பெறவில்லை. ஒன்பது வயது மகனை இழந்த செல்வந்தர் ஒருமுறை தன்னுடைய மகனை சிலையாகச் செய்து எடுத்துப் போனார். உயிரோடு இருந்தால் அதே அளவோடுதான் இருக்கக்கூடும்.

பளிச்சென்ற இளவெயிலை இழுத்துக்கொண்டு, பெண்ணொருத்தி இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டே நிழற்குடையைக் கடந்து போனாள். சிறுவன் சிரித்திருக்கக் கூடும் என்பது மரியசெல்வத்தின் நம்பிக்கை.

மவுனத்தைச் சுமந்தலைவது இருபது நாட்களுக்கு மேலாக இருக்கும். மரியசெல்வத்தின் சொல் இந்தப் பயணத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து சணல் சாக்கு இடைவெளி வழியாக சிதறும் மணிகளைப் போல துவண்டு போனது. நினைவை மீட்ட நடையின் இடைவெளியில் கடல் இருக்கும் திசையை திரும்பிப் பார்ப்பார். யாதொரு இழுவிசையும் பின்னுக்கு இழுக்கத் தேவை இல்லை என்பதைப் போல முன்னோக்கி போய்க் கொண்டிருந்தார்.

எதிர் சுவற்றின் அடியில் ஆவாரம் பூ பூத்திருந்தது. பறித்தால் ஒருவேளை சுவர் விழுந்து விடுமோ என்றும் நினைத்துக் கொண்டார். பட்டிவீதியில் இது போல் எந்தச் சிறுவனைக் கண்டாலும் அவன் கையில் மரியசெல்வம் வாங்கித் தரும் இனிப்பு இருக்கும். பூவும் இனிப்பும் ஒன்றாக இருக்க முடியாதென்று இம்முறை திரும்பிப் பார்த்தார். சிறுவனின் கண்கள் தலைச்சுமையாக விறகு கொண்டு போகும் கிழவியின் மேல் இருந்தது.

யாரையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனை என்ன செய்ய முடியும்? நிச்சயமாக முடியும் பயணத்தில் தான் மனிதர்களுக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை. அப்படித் தொடங்கியதில்லையே இந்தப் பயணம்...

“தம்பி ஒன் பேர் என்ன ?” என்றார்.

வெள்ளைச் சட்டையும் சிவப்பு கீழ் அங்கியுமாக சற்று நேராக திரும்பும் போது இன்னும் அழகாக இருந்தான்.

“தீட்ஷன்... உங்க பேரு?”

“மரியசெல்வம்.”

“யாரு வருவாங்க உன்ன கூட்டுக்கிட்டு போக?”

“அப்பா!!!” இன்னும் கொஞ்சம் உதடு நீண்டதாக தெரிந்தது.

“வீடு எங்க இருக்கு” என்றபோது மரியசெல்வத்தை அவன் இயல்பாகப் பார்க்கவில்லை. ஏதோ ஒன்றிற்காக நிற்கிறான் என்று விலகிக்கொள்ள நினைத்தார்.

“நீங்க எங்க போகணும்?” என்றான். ஓட வேண்டியதாக இருக்குமென்று இறங்கி நின்று கொண்டான்.

“தெரியல” என்ற மரியசெல்வத்தின் பதில் மீது அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை. இதுவே போதுமென்று சற்று தலைசாய்க்க இடம் பார்த்தார். குறு மணல்கள் சிதறிக்கிடந்தது. எந்த ஊர் என்றாவது கேட்டிருக்கலாம். எதைக் கேட்டாலும் பதில் வரும் என்ற நம்பிக்கையில்,

“எப்போ வருவாரு உங்க அப்பா?” என்றார்.

“இன்னும் நாலு பேர் இந்த ரோட்டுல போவாங்க... அதுக்கு அடுத்து எங்க அப்பா வருவாரு” என்றான்.

மரியசெல்வத்தின் நினைவுகள் அந்த நாலு பேரைப் பற்றியதாகத் தொடங்கியது. துண்டுக்கும் தரைக்கும் இடையிலான காற்றை வைத்து சுத்தம் செய்தபடி தலையை சாய்த்தபோது, “உங்களுக்கு வீடு இல்லையா? தாத்தா” என்றான். முதல்முறையாக வயதின் பெயர் வந்தது அவன் வாயில்.

“இருக்குயா... போகணும்...”

“வீடு புடிக்காதா?”

“புடிக்கலைன்னு தான் நினைக்கேன்” என்றார் மரியசெல்வம்.

“ஏன்?”

“அது பெரிய கதை...”

“அப்போ நிஜம் இல்லையா, கதை தானா...” என்றான்.

படுத்தவாக்கில் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தார். மரியசெல்வத்தின் கண்களுக்கு அவன் உயரம் சற்று கூடுதலாகத் தெரிந்தது. கண்களை மூடி மூடித் திறந்தார். கன்னி மாதாவின் உருவம் மறையவில்லை. எந்த முகத்தையும் சிறிது நேரம் பார்க்க நேர்ந்தால் அது கன்னி மாதாவாகத் தெரியத் தொடங்குவதின் அர்த்தம் அவருக்குப் புரியவில்லை.

குமுதம் மேரியாக மாறிய வருடங்களை நினைத்துக் கொண்டார். நீண்ட நாட்களாக அவள் குமுதமாகவே தான் இருந்தாள் என்பது மரியசெல்வத்திற்கு மட்டும் தெரியும். “சர்ச்சுக்கு மட்டும் போற” என்பார். “கூட்டமாக பொம்பளைங்க போற இடம் எல்லாம் சந்தோசமா இருக்கும்யா... உனக்கு அதெல்லாம் விளங்காது. உளி பைய கட்டிக்கிட்டு அழு” என்பான்.

கன்னி மாதாவின் ஆலயத்திற்கும் கடலுக்கும் நடுவில் இருக்கிறது மரியசெல்வம் வேலை பார்க்கும் உளியில் சிலை செய்யும் இடம். பெரும்பாலும் இந்துச் சிலைகள் தான் என்றாலும், சிலைகளைப் பார்த்தால், மரியசெல்வத்தின் கருணை உளியின் வழியாக கல்லில் இறங்கியது போல் இருக்கும். வேலையில்லாத ஒரு பொழுதில் அப்படி வீட்டிற்கு எடுத்து வந்தது தான் கன்னி மாதாவின் கையளவு சிலை. உளி பையில் இரும்பின் மேல் படுத்தவாக்கில் எடுத்து வந்திருந்தான். கண்ணாடிச் சட்டத்திலிருக்கும் தூய அன்னை ஆலயம் புகைப்படத்திற்கு முன்பாக நிறுத்தி வைத்தம் போது அது இயல்பில் கன்னி மாதாவாகவே இருந்தது.

மேரிக்கு அது மாதா சிலை இல்லை என்று தோன்றியது. கன்னி மாதாவின் கண்களில் கருணை பொங்கும். “இதில் கருணைக்கு அடிபணிய வைக்கும் மயக்கமிருக்கிறது” என்றான்.

தன்னுடைய நுணுக்கங்களை பாராட்டுவாள் என்று நினைத்த மரியசெல்வம் சிலையின் உன்னதங்களை எடுத்து வைத்தான். ஆடையின் வேலைகள், மடிப்பு பற்றிய பேச்சு வரும் போது சிலை மேரியின் கைகளில் இருந்தது. விரல்களால் அதன் கண்களை தடவிக் கொண்டிருந்தான்.

சப்தம் எழுப்பிய படி இரண்டு இரு சக்கர வாகனங்கள் நிழற்குடையை வேகமாகக் கடந்தது. சிறுவன் மரியசெல்வத்தின் கண்களைப் பார்த்தான். கைகளை தலைக்கு அண்டக் குடுத்து திரும்பிப் படுத்தார்.

“எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு வடிவம் இருக்கிறது தானே. அது கன்னி மாதாவிற்கும் பொருந்தும் தானே. நன்றாகப் பார். அப்படியே ஆலயத்தில் இருக்கும் கன்னி மாதா தான்” என்றார்.

மேரியின் கண்கள் சிலையையும் அவரையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. “எனக்கு புடிக்கல...

யாருக்காவது குடுத்துரு... இல்லைனா வித்துரு” என்றான்.

மரியசெல்வத்தின் நம்பிக்கை சில்லுச்சில்லாக உடைந்து போனது. “மனதின் அடியாழத்தில் இருந்து மாதாவை வணங்கும் எனக்கு எப்படி தப்பிப் போகும்? உனக்கு என்ன தெரியும்?” என்று வாதிடத் தொடங்கினான். மெதுமெதுவாக ஒவ்வொரு நாளும் சொற்கள் வீட்டிற்குள் எங்காவது அமர்ந்து சிலைமீது சுற்றியது.

“இவ்வளவு பேசுறல... எங்க ஒரு பைபிள் வாசகம் சொல்லு” என்றான். மேரியின் கண்கள் அப்போதும் கன்னி மாதாவின் சிலையில் தான் நின்றது.

“நான் தான் பண்ணுனேன். இன்னும் கூட நல்லா பாரு அது மாதா சிலை தான்” என்றான்.

மேரியின் கண்கள், சிலையைத் தவிர்த்து வேறு பக்கம் சுற்றியது. சரி என்ற ஒரு வார்த்தை மரியசெல்வத்திற்கு போதுமானதாக இருந்தது. பணமோ பொருளோ பாராட்டோ அல்லாமல், ஏற்றுக்கொள்ளும் மனதிற்கு தானே கலை ஏங்குகிறது என்று சிலையின் இருப்பிடத்தை மாற்றிக் காட்டினான். அன்றாட பேச்சில் எப்போதாவது மாதா சிலை என்ற சொல் வந்து விடாதா என்ற ஏக்கம் நின்றபாடில்லை.

விறகோ கரியோ ஏற்றும் வாகனம் ஒன்றில் மனிதர்கள் கடந்து போனார்கள். சிறுவன் கைகளை ஆட்டியபடி கத்தினான். சின்ன தூரம் கடந்த பின்பாக எதிர்க்குரல் வந்தது. எழுந்து கொள்ளலாம் என்றால் உடல் அனுமதிக்கவில்லை.

அதோடு நிறுத்தியிருக்கலாம் வேளாங்கண்ணிக்கு சென்று வந்த போது சீனக் களிமண்ணில் செய்த அதே உயரமுடைய இன்னொரு மாதா சிலையை மரியசெல்வம் தான் வாங்கி வந்தார். இருட்டிய பிறகு வீட்டில் சிலை முளைத்து ஒரு அதிகாலை விடியும் போது மெழுகுவத்தி எரிந்தது.

கல் சிலையை நகர்த்தி இரண்டுக்கும் நடுவில் எரிய விட்டார் மரியசெல்வம். கருணை அவ்வளவு பக்கத்தில் கூடவா பரவாது என்பது தானே நம்பிக்கை. தனக்கென களிமண் சிலையை எடுத்துக் கொண்டாள் மேரி. இருவருக்கும் தனித் தனியாக கருணையை கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள்.

எப்போதாவது மெழுகு எரியும் கல் சிலைக்கு முன்பாக எப்போதும் எரியும் வண்ணம் மின்சார விளக்கு முளைத்தது. பிள்ளை இல்லாத வீட்டில் மாதாக்கள் என்ன பேச முடியும் என்று அமைதியாகவே இருந்தார்கள்.

புழுதி படியுமென்று களிமண் சிலையை மேரி கழுவி வைத்துக் கொள்வாள். அது கரைந்து போகும் என்ற நம்பிக்கை மரியசெல்வத்திற்கு நிறையவே இருந்தது. ஒற்றை மாதாவாக கல் மட்டுமே மிஞ்சும்

காலங்களை நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டான் மரியசெல்வம். பழைய குழுதமாக மாறிப்போகும் நாள் வருவது கூட மாதாவின் கருணையால் நிகழலாம் என்று காத்திருந்தான்.

சிலையின் பெருமையும் சிற்பியின் கைவண்ணமுமாக வீட்டில் மரியசெல்வத்தின் திறமையை அவனே பேசிக்கொள்ள வேண்டியதாக இருந்தது. சன்மானம் ஒவ்வொரு சிலைக்கும் கூடுதலாக கிடைத்தது பற்றி பேசிக் கொள்ளும்போது மேரி இயல்பாகக் கூட மாதா சிலையை பார்த்து விடக்கூடாது என்று கவனமாக இருந்தாள். ஒவ்வொரு கல்லையும் நகர்த்தி உருவம் கொள்ளும் போதெல்லாம் மரியசெல்வத்தின் நினைவில் மாதா முகம் வந்து போகும். கலை மீதான நம்பிக்கை அளவு மீறும்போது ரசனையை கேள்வி கேட்பது இயல்புதானே என்றவாறு மேரியின் கண்களுக்கு அது குறைவு என்று நினைத்துக் கொண்டார். முன்பை விட மனம் துகளாக இருந்தது மரியசெல்வத்திற்கு.

இன்னும் உக்கிரமாக வடிக்க வேண்டிய சிலையில் கருணையின் மீதியை வெட்டிக் கொண்டே இருந்தார் மரியசெல்வம். எவ்வளவு முயன்றும் முகவட்டம் சுருங்கியதே தவிர கருணையை வெட்டி எடுக்க முடியவில்லை. அவர் வேலைநாளில் மூன்று கற்களை ஒரு உருவத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டதே இல்லை. பழைய இரண்டு சிலையின் அடிவயிற்றில் சம்மட்டி வைத்து இரண்டாகப் பிளந்து மணலில் புதைத்த போதும் அடுத்த சிலையில் அது வந்து விடுமோ என்ற பயமிருந்தது.

ஆண் ஒன்றும் பெண் ஒன்றுமாக சைக்கிளில் சிலர் கூடையோடு கடந்து போனார்கள். சிறுவன் அசைவற்று நெடும் பாதையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வெயில் பட்டுப்போய் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

மணல் மட்டுமல்ல கல்லும் வெயிலும் கடலும் கூட மரியசெல்வத்தை கேலி செய்வதாக நினைத்தான்.

உளியை கடலுக்குள் தூக்கி எறிய வேண்டும் போல் இருந்தது. கைக்கு அடக்கமான எந்தப் பொருளும் ஆசையைத் தின்று செரித்து உள்ளுக்குள் மறைத்து விடுவதாகத் தோன்றியது. சூரிய வெளிச்சம் மணலில் ஊடுருவித் தேடிய படி இருந்தது. மேரியின் கேள்விக்கு எந்த பதிலும் சொல்லாமல் வந்தது பற்றிய கவலை அரித்தது. இன்னொரு கல்லை எடுத்து முயற்சித்துப் பார்க்கலாம். இல்லை என்றால் வல்லம் ஏறி கடலுக்குள் இருந்து கரையில் பிழைக்கலாம் அதுவே போதும் என்ற மனதும் வினாடியில் மாறியது.

கழுத்துத் துண்டை கைகளில் சுற்றிக் கொண்டு வேலையிடத்தை அடைந்த போது நண்பகல். ஆனால், பசிக்கவில்லை. வேலைக்கான எந்தப் பொருளும் இல்லாமல் அங்கே போவது இதுவே முதல் முறையும் கூட. வெளியேறிச் செல்ல இருக்கும் சிலைகளை வரிசையாகப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். எதிலும் மாற்றமில்லாத ஒன்று கண்களில் பணித்துக் கிடந்தது. கருவிழியைக் கட்டைவிரல் கொண்டு எல்லாச் சிலைகளிலும் கீரி விடலாமா என்று தோன்றியது. வந்த வேகத்தில் வீட்டைப் பார்த்து நடந்தான். எங்கே தொடங்கியதோ அங்கே இருந்து மீண்டும் தொடங்க வேண்டும் என்று கதவைத் திறந்த போது மேரி அங்கு இல்லை. கல்லாலான கன்னி மாதாவின் முகத்தைக் கூட பார்க்க முடியாமல் கடலுக்குள் விட்டெறிந்த போது, மாலை ஆசீர்வாத கூட்டத்திற்கான மணி ஒலித்தது. ஊதக் காற்றோடு வீடு வந்த போது கதவு திறந்திருந்தது. மேரியைக் காணவில்லை.

தோள்களைப் பற்றி உசப்பிய கைகளைத் தேடி கண் விழித்தார் மரியசெல்வம்.

“தாத்தா நான் போறேன்” என்று திரும்பிய வழியில் கைக்கு அடக்கமான ஏதோ ஒன்று விடுபட்டுப் போனது.

முத்து ஜெயா <mk0405150@gmail.com>

தியாக வாழ்க்கை

● பாவண்ணன்

மொழிபெயர்ப்பாளர் சரஸ்வதி ராம்நாத் அவர்களுடைய நூற்றாண்டு நிறைவெய்தி சில மாதங்கள் முடிந்துவிட்டன. அவருடைய நூற்றாண்டையொட்டி ஒருநாள் நிகழ்ச்சியொன்றை நடத்தவேண்டும் என்னும் நெடுநாள் கனவு நிறைவேறுவதற்கான வாய்ப்பு காலச்சுவட்டின் உதவியோடு சமீபத்தில் கனிந்துவந்தது. நூற்றாண்டு நிகழ்ச்சியை 12.03.2026 அன்று சென்னையில் செல்லம்மாள் கல்லூரியில் நடத்துவது என நாள் குறித்துவிட்டு மற்ற வேலைகளில் இறங்கினேன்.

முதலில் அவர் சொந்தமாக எழுதிய புத்தகங்களையும் மொழிபெயர்த்த புத்தகங்களையும் ஆண்டுவாரியாகப் பட்டியலிட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தேன். அடுத்த நாளை அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்று, அவருடைய மகன், மருத்துவராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற டாக்டர் ரகுராமன் அவர்களைச் சந்தித்தேன். பிறகு அவரும் நானும் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த புத்தகப் பெட்டிகளைத் திறந்து, ஒவ்வொரு புத்தகத்தின் பெயரையும் ஒரு தாளில் வரிசைப்படுத்தி எழுதினோம். பிரசுரமான புத்தகங்கள் மட்டுமன்றி, பத்திரிகையில் வெளிவந்த சில அச்சப்பிரதிகளின் தொகுப்பும் சில கையெழுத்துப் பிரதிகளும் இருந்தன. ஒவ்வொன்றும் நேர்த்தியாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு பைண்டிங் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஐம்பது அறுபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் கட்டுக்குலையாமல் இருந்த அவற்றின் தோற்றத்தைக் காண வியப்பாக இருந்தது. அவற்றையெல்லாம் பாதுகாப்பாகத் திரட்டி வைத்த பெருமைக்குரியவர் தன் தந்தையே என்றார் ரகுராமன்.

நான் ஒரு பிரதியை எடுத்துப் பிரித்தேன். அது தாராசங்கர் பானர்ஜி என்னும் வங்க எழுத்தாளர் எழுதிய 'சப்தபதி' என்னும் நாவலின் மொழியாக்கம். 1960இல் 'காவேரி' என்னும் மாத இதழில் ஏழு மாத காலம் அந்த நாவல் தொடர்கதையாக வெளிவந்திருக்கிறது. 'காவேரி' அறுபதுகளையொட்டி கும்பகோணத்திலிருந்து வெளிவந்த முக்கியமான பல்சுவை இலக்கிய இதழாகும். இவ்விதழின் தொகுப்புகளை கலைஞன் பதிப்பகம் நூலாகவும் வெளியிட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்துக்கும்

ஓவியரொருவர் சித்திரம் தீட்டியுள்ளார். அந்தத் தொடர்கதை பிற்காலத்தில் புத்தகமாக வந்ததா இல்லையா என்பது தெரியவில்லை.

தாராசங்கர் பானர்ஜி என்னும் பெயரைப் பார்த்ததும், அந்த நாவலைப் படிக்கவேண்டும் என்னும் ஆவல் எழுந்தது. அன்று மாலை வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்போது அந்தப் பிரதியையும் எடுத்துக்கொண்டேன். குறைவான பக்க அளவுள்ள புத்தகம் என்பதால் அன்று இரவே அதைப் படித்துவிட்டேன். நாவல் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

முதல் அத்தியாயத்தில் நமக்கு அறிமுகமாகிறவர் ஒரு பாதிரியார். மலைகுழந்த கிராமங்களுக்கு நடுவில் அவர் தன்னந்தனியாக வாழ்ந்து வருகிறார். எல்லாப் பாதிரியார்களும் வெள்ளை நிற உடைகளை அணிந்திருக்கும்போது அவர் மட்டும் காவி நிறத்தில் உடை உடுத்தியிருக்கிறார். அது ஒரு விசித்திரமான தோற்றத்தை அவருக்கு அளிக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, அவர் அந்த வட்டாரத்தில் உள்ள எந்தமாதா கோவிலோடும் தொடர்புகொண்டவரல்லர். எந்த மதப்பிரச்சாரத்திலும் அவர் ஈடுபடவும் இல்லை. அவர் மருத்துவம் தெரிந்தவர். அதனால் நோயாளிகளுக்கு மருத்துவம்

செய்கிறார். ஒரு மிதிவண்டியில் அக்கம்பக்கத்தில் உள்ள கிராமங்களுக்கு அவராகவே சென்று நோயாளிகளைச் சந்தித்து மருத்துவம் பார்த்து குணப்படுத்துகிறார். அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் அவரைப் பித்துக்குளி பாதிரியார் என அழைத்தாலும் அவர் மீது அனைவரும் அன்பும் மதிப்பும் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர் எங்கிருந்து அந்த மலைப்பகுதிக்கு வந்தார், ஏன் அங்கேயே தங்கிவிட்டார் என்கிற விவரங்கள் எதுவுமே அங்கிருந்த மக்களுக்குத் தெரியாது. அவருடைய மருத்துவத்தொண்டு அங்கிருந்த பல உயிர்களை ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றியதால், பாதிரியார் மீது அனைவருக்கும் நல்ல மதிப்பு இருக்கிறது. வெளியூர்க்காரர் என்றபோதும் அவரைத் தம் ஊர்க்காரராகவே அனைவரும் நினைத்து மதிப்பளித்துப் பழகுகிறார்கள்.

இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த காலம் அது. வங்காளத்தின் விளைச்சல் எல்லாம்

தாராசங்கர் பானர்ஜி

சரஸ்வதி ராமநாத்

போர்முனைக்கு சென்றுகொண்டிருக்கிறது. ஆட்சியாளர்கள் செயற்கையாக உருவாக்கிய பஞ்சத்தில் வங்க மக்கள் பசியும் பட்டினியுமாகத் திரிகிறார்கள். கிராமத்துப் பாதைகள் வழியாக இராணுவ வாகனங்களும் ஆங்கிலேயர்களின் வாகனங்களும் செல்லத் தொடங்குகின்றன. எங்கேயாவது கிராமத்தினரைப் பார்த்துவிட்டால் அவர்கள் தம் கையிலிருக்கும் சில்லறைகளையும் பழுத்துணுக்குகளையும் தோல்களையும் அவர்களை நோக்கி வீசிவிட்டுச் சிரிக்கிறார்கள். மக்கள் கூட்டம் அவற்றின் மீது பாய்ந்து விழுந்து சேகரித்து கைக்குக் கிடைத்த மிச்சம்மீதியை உட்கொள்கிறது. அதிகாரிகள் அங்கே ஒரு விமான தளத்தையும் உருவாக்கிவிடுகின்றனர். படைமுகாமம் உருவாக்கப்பட்டுவிடுகிறது.

நோயாளிகளைப் பார்த்துவிட்டு வருவதற்காக கிராமங்களிடையில் மிதிவண்டியில் செல்கிற சமயத்தில் அச்சூழலில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களைக் கவனித்து கவலை கொள்கிறார் பாதிரியார். ஒருநாள் ஒரு நோயாளியைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பும்போது, அந்த வீட்டு வாசலில் ஒரு வாகனம் வந்து நிற்கிறது. ஒரு வெள்ளைக்காரன் சைகையாலே அவரிடம் அவசரமாக தண்ணீர் கொண்டுவருமாறு கேட்கிறான். வாகனத்தில் ஒரு பெண் அரைகுறையாக பிதற்றியபடி மயங்கிய நிலையில் சாய்ந்திருப்பதை பாதிரியாரும் பார்க்கிறார். அவளுக்குத்தான் உதவி தேவைப்படுகிறது என்பதை அவர் புரிந்துகொள்கிறார். உடனே தண்ணீரை எடுத்துச் சென்று கொடுக்கிறார். அவள் தண்ணீரை வாங்கி அருந்துவதற்குள் மயங்கி விழுந்துவிடுகிறாள்.

சுயநினைவிழந்த அவளை வாகனத்திலிருந்து கீழே இறக்கி கட்டிலில் படுக்கவைத்து சோதித்துப் பார்க்கிறார் பாதிரியார். போதையும் வெயிலும்தான் மயக்கத்துக்குக் காரணம் என்பதைப் புரிந்துகொள்கிறார். அந்த வெள்ளைக்காரன் அவளை அருகிலிருக்கும் கடற்கரையில் சந்தித்ததாகவும் அவள் அப்போதே தன்னோடு கிளம்பி வந்துவிட்டதாகவும் சொல்கிறான். பாதிரியார் அளித்த முதல் உதவியைத் தொடர்ந்து அவளுக்கு நினைவு

திரும்புகிறது. அக்கணமே அந்த வெள்ளைக்கார இளைஞனும் அவளும் சண்டையிடத் தொடங்கிவிடுகின்றனர். சிறிது நேரத்திலேயே இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றுவிடுகின்றனர்.

அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றதும் பாதிரியாரும் தம் இருப்பிடத்துக்குப் புறப்படுகிறார். அந்தப் பெண்ணின் முகம் அவரை அமைதியிழக்க வைத்துவிடுகிறது. அவருக்குத் தெரிந்த முகம் அது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக மருத்துவக் கல்லூரியில் படித்தபோது அவரோடு சேர்ந்து படித்தவள் அவள். பெயர் ரீனா ப்ரவுன். அவன் பெயர் கிருஷ்ண சந்திரன் என்கிறகிருஷ்ணேந்து. கல்லூரியில் ஒருநாடகப்பயிற்சியின் போது நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கி ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கத் தொடங்கியவர்கள் அவர்கள். ஆனால், அந்தக் காதல் நிறைவேறவில்லை.

அவள் ஒரு வெள்ளைக்கார அதிகாரியின் மகள். இன்னொரு வெள்ளைக்காரனுக்காக ஏற்கனவே நிச்சயிக்கப்பட்டவள். அவன் பெயர் கிளேடன். அவனும் அவர்கள் படித்த கல்லூரியில்தான் படித்துக் கொண்டிருந்தான். கிருஷ்ணேந்துவும் அவனும் நெருங்கிய நண்பர்கள். ஒருவகையில் ரீனாவுடன் நெருங்கிப் பழக அவனே காரணம்.

கிருஷ்ணேந்து கல்கத்தாவை அடுத்திருந்த ஒரு கிராமத்தில் வாழும் ஒரு பிராமண அர்ச்சகரின் மகன். அவன் குடும்பம் இறைநம்பிக்கையில் மூழ்கிய குடும்பமென்றாலும் அவனுக்கு ஆன்மீகம் சார்ந்து எவ்விதமான நம்பிக்கையும் இல்லை. ஒருநாத்திகனாகவே அவன் வாழ்கிறான். சாதி, மதம் மீது அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அதனால் ரீனாவைக் கைப்பிடிக்க தனுக்கு எவ்விதமான தடையும் இல்லை என அவன் நினைக்கிறான்.

மருத்துவப் படிப்பை முடித்துவிட்டு, நண்பரொருவரின் மருத்துமனையில் மருத்துவராகப் பணிபுரியத் தொடங்குகிறான் கிருஷ்ணேந்து. எதிர்பாராத விதமாக மறைந்துபோன தாயாரின் இறுதிச்சடங்கில்

கலந்துகொள்ள கிராமத்துக்குச் செல்கிறான் அவன். அங்கே சில நாட்கள் தங்கியிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னால் தன்னுடைய காதலைத் தன் தந்தையாரிடம் தெரிவிக்கிறான். பழைமைவாதியான அவனுடைய தந்தையார் கிருஷ்ணேந்துவின் காதலை ஒரு அத்துமீறலாகவே பார்க்கிறார். மதம் மாறித் திருமணம் செய்துகொள்வதை அவர் மனம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறது. ஆயினும் அவனுடைய சுதந்திரத்தில் தலையிட தனக்கு விருப்பமில்லை என்றும் தன் விருப்பம்போல அவன் முடிவெடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றும் பதில் சொல்லி அனுப்பிவிடுகிறார்.

கிருஷ்ணேந்துவைப்போலவே ரீனாவும் தன் பெற்றோரிடம் முறையாகத் தன் காதலைத் தெரிவிக்கிறான். ஒரு கிறித்துவனை மட்டுமே தன் மருமகனாகத் தன்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று அவளது தந்தை அவள் காதலை நிராகரிக்கிறார். ஏற்கனவே முடிவு செய்து வைத்திருந்த கிளேடனுடைய சம்பந்தத்தைத் தொடரவே அவருக்கு விருப்பமாக இருக்கிறது. தந்தையின் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாத ரீனா வீட்டைவிட்டு வெளியேறி தொலைதூரமான ஒரு இடத்துக்குச் சென்றுவிடுகிறாள்.

எதிர்பாராத விதமாக கிளேடனின் பெற்றோர் முழுக்கமுழுக்க வெள்ளைக்காரத் தம்பதியினருக்குப் பிறந்த ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண்ணுக்காகவே காத்திருக்கிறார்கள் என்னும் செய்தியும் வெள்ளைக்கார ஆணுக்கும் இந்தியப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த மணமகனை ஏற்றுக்கொள்வதில் தயக்கம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்னும் செய்தியும் ரீனாவின் தந்தையை வந்தடைகின்றன. அந்த முடிவு அவரை நிலைகுலைய வைக்கின்றது.

அந்தக் கணத்தில்தான் தன் காதலைத் தெரிவிப்பதற்காக ரீனாவின் வீட்டுக்கு வருகிறான் கிருஷ்ணேந்து. ரீனா வீட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட்ட செய்தியை அறிந்து வேதனைப்படுகிறான். ரீனாவின் தந்தை அவன் கிறித்துவனாக மதம் மாறினால் அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்வதில் தனக்கு எதுவும் தடையில்லை என்று தெரிவிக்கிறார். காதலுக்காக அவன் மதம் மாற சம்மதிக்கிறான். தன் மதமாற்றம் ரீனாவுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கும் என அவன் எதிர்பார்க்கிறான். ஆதலால், தேவாலயத்தில் முறையான வழிபாட்டுக்குப் பிறகு அவன் கிறித்துவத்தைத் தழுவுகிறான். தானே ரீனாவைச் சந்தித்து செய்தியை சொல்லி அழைத்து வருவதாக அவள் தங்கியிருக்கும் நகரத்துக்கு ஆவலுடன் செல்கிறாள். ஆனால், ரீனாவுக்கு அவன் மதம் மாறிய செய்தி பிடிக்கவில்லை. அவனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறாள். கிருஷ்ணேந்து ஏமாற்றத்துடன் அங்கிருந்து புறப்படுகிறான்.

ஏமாற்றமும் வெறுப்பும் ரீனாவை கொஞ்சம்கொஞ்சமாக அழிக்கின்றன. மதம், நம்பிக்கை, சடங்குகள், கடவுள் சார்ந்த எல்லா பற்றுகளையும் அவள் துறந்துவிட்டு மனம்போன போக்கில் சென்றுவிடுகிறாள். அவளுடைய முடிவைக்

கேள்விப்பட்டு தொடக்கத்தில் திகைக்கும் கிருஷ்ணேந்து பிறகு மெல்ல மெல்ல பக்குவமடைகிறான். காதல் தோல்வியைக் கடந்துசெல்லும் வகையில் சேவை வழியைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான்.

தன் மருத்துவ அறிவை, மருத்துவமே எட்டிப் பார்க்காத மலைவாழ் மக்களுக்காகப் பயன்படுத்தும் விதத்தில் நகரங்களைத் துறந்து மலைப்பகுதிக்கு வந்து சேர்கிறான். பொருள் செறிந்த தியாக வாழ்க்கையின் வழியாக காதல் தோல்வியிலிருந்து நாளடைவில் விடுபடுகிறான். அங்கு வசிக்கும் ஏழை எளிய மக்களுக்கு மருத்துவம் செய்து அவர்களுடைய நம்பிக்கையைப் பெறுகிறான்.

குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்துக்காக அல்லாது ஒட்டுமொத்தமான மானுடகுலத்துக்காக வாழ்வதையே ஒருவன் தன் இலட்சியமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்கிற தெளிவு அவனுக்கு அமைதியை அளிக்கிறது. அந்த அமைதியால் ஏற்படும் மனநிறைவு அவனை வலிமைமிக்க மனிதனாகவும் பெருமைகொண்ட மனிதனாகவும் வாழவைக்கிறது.

எல்லாம் நல்லபடியாகப் போய்க்கொண்டிருந்த வேளையில்தான் ரீனா - பாதிரியார் சந்திப்பு மீண்டும் ஏற்படுகிறது. இப்போது ரீனா முற்றிலுமாக நாத்திகத்தின் பக்கம் சாய்ந்துவிட்டவள். மது, போதை என வேறொரு பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டவள். தன் பெற்றோரைப் பழிவாங்குவதாக நினைத்து, தனக்குத்தானே தீமையைத் தேடிக்கொண்டவள். அவளுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்வதைத் தவிர, பாதிரியாருக்கு வேறு வழி எதுவும் தெரியவில்லை.

ஒருசில ஆண்டுகளிலேயே அங்குள்ள சூழலின் காரணமாக பாதிரியாரின் உடலில் தொழுநோயின் அறிகுறிகள் தென்படத் தொடங்குகின்றன. எந்த நோயிலிருந்து அங்கு வாழ்ந்த பல பேரை அவர் காப்பாற்றினாரோ, அதே நோய்க்கு அவரே இரையாகிவிடுகிறார். ஒருநாள் அங்கு வாழ்ந்த அனைவரிடமிருந்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படுகிறார். கும்பகோணத்தை மையமாகக் கொண்ட ஒரு தொழுநோயாளிகள் மறுவாழ்வு மையத்துக்குச் செல்வதாகத் தெரிவித்துவிட்டு அந்த மலைக்கிராமத்திலிருந்து வெளியேறிவிடுகிறார்.

மையத்தில் அவரே ஒரு அமைதியான வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்கிறார். ஒருபக்கம் பிறருக்கு அவர் மருத்துவம் செய்கிறார். இன்னொரு பக்கம் தனக்குத் தேவையான மருத்துவத்தையும் பெற்றுக்கொள்கிறார்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு மையத்துக்கு ஒரு தம்பதியினர் வந்து பாதிரியாரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று விசாரிக்கிறார்கள். முதலில் அவர்கள் யார் என்பது பாதிரியாருக்குப் புரியவில்லை. It is the cause, it is the cause, my soul என்கிற பழைய ஒத்தெல்லோ நாடக வரியொன்றை அந்தப் பெண் மெல்ல முணுமுணுக்கிறாள். அதைக் கேட்டதும் வந்திருப்பவர்கள்

கிளேடனும் ரீனாவும் என்பது அவருக்குப் புரிகிறது. அவர்கள் மீண்டும் சந்தித்த கதையையும் மனம் மாறி திருமணம் செய்துகொண்ட கதையையும் தெரிவிக்கின்றனர். கண்ணீருடன் அவர்களுக்கு ஆசி வழங்கி அனுப்பிவைக்கிறார் கிருஷ்ணேந்து என்கிற பாதிரியார்.

தியாக வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் இந்த நாவலுக்கு தாராசங்கர் பானர்ஜி மரபான வழியில் சடங்கு சார்ந்த 'சப்தபதி' என்னும் தலைப்பை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தார் என்பதை உடனடியாக என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தொடர்ந்து அதைப்பற்றியே யோசித்தபடி இருந்தேன். ஒருநாள் அதற்கு விடை கிடைத்தது. நெருப்பை சாட்சியாக வைத்து ஒரு பெண்ணோடு ஏழு அடிகள் எடுத்துவைத்து, ஒவ்வொரு அடிக்கும் ஒரு வாக்குறுதியை அளிக்கும் மரபான சடங்குதான் 'சப்தபதி' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இச்சடங்கின் வழியாக இந்தப் பிறவியிலும் மறுபிறவியிலும் ஒருபோதும் பிரிக்கமுடியாத அளவுக்கு இவ்வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் இருவருக்குமிடையில் வலுவானதொரு உறவு ஏற்பட்டுவிடுகிறது என்பதுதான் அச்சடங்கின் பொருள்.

இல்லற வாழ்க்கைக்குரிய சப்தபதியை தாராசங்கர் பானர்ஜி தியாக வாழ்க்கைக்கும் உரிய ஒன்றாக மாற்றியமைக்கிறார். ஓர் ஆணையோ பெண்ணையோ தனதாக்கிக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் துணையாக நிற்கும் இலட்சிய வாழ்க்கையைவிட, ஒட்டுமொத்தமாக மனித குலத்தையே தனதாக்கிக்கொண்டு அதன் உயர்வுக்காகவும் நலனுக்காகவும் காலமெல்லாம் வாழ்ந்து துணைநிற்கும் இலட்சியம் மிகமிகப்பெரியது என்பதைத்தான் இத்தலைப்பின் வழியாக தாராசங்கர் பானர்ஜி சொல்லாமல் சொல்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. இது இவ்வாழ்க்கைக்கான சப்தபதி அல்ல, தியாக வாழ்க்கைக்கான சப்தபதி.

சரத்சந்திரரின் 'தேவதால்' நாவலைத் தொடர்ந்து காதல் தோல்வி கதைகள் இந்தியாவெங்கும் எழுதப்பட்டன. காதல் தோல்வி என்றதுமே அந்தப் பயணம் மரணத்தை நோக்கியதாக இந்தியப் புனைவுலகம் கட்டமைத்தது. எல்லா மொழிகளிலுமே அந்தக் கருத்தாக்கம் பரவி, எங்கெங்கும் நீக்கமற நிறையத் தொடங்கியது. அப்போதுதான் தாராசங்கர் பானர்ஜியின் படைப்புகள் இன்னொரு வடிவத்தை முன்வைக்கத் தொடங்கின.

காதல் தோல்வியை மன உறுதியோடு எதிர்கொண்டு அதைவிட உயர்ந்த தியாக வாழ்க்கைக்குத் தன்னை ஒப்படைத்துக்கொள்ளும் உயர்ந்ததொரு கொள்கை தாராசங்கர் பானர்ஜியுடைய படைப்புகள் வழியாக அனைவரையும் சென்று சேர்ந்தது. தியாகத்தின் வழியாக இன்னொரு சிறந்த வாழ்க்கையை வாழ முடியும்

என்பதை தாராசங்கர் பானர்ஜியின் படைப்புகள் உலகுக்கு உணர்த்தின.

தாராசங்கர் பானர்ஜியின், 1953இல் வெளிவந்த 'ஆரோக்கிய நிகேதனம்' நாவல் மிகச்சிறந்ததொரு செவ்வியல் படைப்பு. அந்த நாவலில் இடம்பெறும் ஜீவன் மஷாய் என்னும் பாத்திரமும் ஒரு மருத்துவர். அவருடைய குடும்பம் மூன்று தலைமுறைகளாக பாரம்பரிய வைத்தியசாலையை நடத்தி வருகிறது. அந்தத் தருணத்தில் அறிமுகமான அலோபதி மருத்துவத்தின் பெருமை நாடெங்கும் வேகமாகப் பரவி பாரம்பரிய வைத்தியத்தின் பெருமை மெல்ல மெல்ல கீழிறங்கத் தொடங்குகிறது. பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் பெருமையை மீண்டும் இந்த உலகுக்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய ஒரு நெருக்கடியான தருணத்தில் ஜீவன் மஷாய் அந்த வைத்தியசாலையின் பொறுப்பை எடுத்துக்கொள்கிறார்.

மஷாய் உயிருக்குயிராகக் காதலித்த மஞ்சரி என்னும் பெண் வேறொரு பண்ணையாரைத் திருமணம் செய்துகொண்டு சென்றுவிடுகிறார். காதல் தோல்வியால் மஷாய் கடுமையான மன உளைச்சலுக்குள்ளாகிறார். குடும்பத்தினரே ஏற்பாடு செய்து நடத்திவைக்கும் திருமணமும் அவருக்கு ஆறுதலை அளிக்கவில்லை. தன் காதல் தோல்வியையும் இல்லறத்தோல்வியையும் இதயத்தின் ஆழத்தில் புதைத்துவிட்டு, வைத்தியசாலையின் பெருமையை நிலைநாட்டுவதையே தன் பிறவிக்கடமையாக நினைத்து, அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டு அல்லும்பகலும் உழைக்கிறார். இறுதியில் அவருடைய உழைப்புக்கு வெற்றி கிடைக்கிறது. அவர் வாழ்ந்த தியாக வாழ்க்கையை பொருள் செறிந்த ஒன்றாக இந்த உலகம் பார்க்கிறது.

ஆரோக்கிய நிகேதனத்தின் வழியில் 1958இல் தாராசங்கர் பானர்ஜி எழுதிய 'சப்தபதி' நாவலில், ஆங்கிலக் கல்வி வழியாக அடைந்த மருத்துவப் படிப்பின் வழியாக மலைவாழ் மக்களுக்குச் சேவை புரியும் கிருஷ்ணேந்து என்கிற பாதிரியாரும் இந்த உலகில் மகத்தானதொரு இடத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டார். காதலின் மதிப்பைவிட தியாகத்தின் மதிப்பு உயர்வானது என்பதை தாராசங்கர் பானர்ஜியின் படைப்புகள் இந்த உலகுக்கு உணர்த்தியவண்ணம் உள்ளன.

1953இல் வெளிவந்து சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்ற 'ஆரோக்கிய நிகேதனம்' தமிழுக்கு த.நா. குமாரசாமி வழியாக 1972இல் வந்தது. ஆயினும் இரண்டாவதாக 1958இல் தாராசங்கர் பானர்ஜி எழுதி வெளிவந்த 'சப்தபதி' 1960ஆம் ஆண்டிலேயே தமிழ் வாசகர்களுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அதற்கான பெருமை முழுக்க முழுக்க மொழிபெயர்ப்பாளர் சரஸ்வதி ராம்நாத் அவர்களையே சேரும்.

பாவண்ணன் writerpaavannan2015@gmail.com

சப்தபதி (வங்க நாவல்), மூலம்: தாராசங்கர் பானர்ஜி. தமிழில்: சரஸ்வதி ராம்நாத். 1960)

1926 - 2016

ஹார்ப்பர் லீ | HARPER LEE

நேர்கண்டவர்: ராய் நியூக்விஸ்ட்

தமிழில்: ஸிந்துஜா

இந்த வருடம் நூற்றாண்டு காணும் சில இலக்கிய, கலைச் சிற்பிகளைப் பற்றிய தொடர் இது. அவரவர் கால, சமூக, அரசியல் பின்னணிகளை முன் வைத்து, இலக்கியப் பிரக்ஞையுடனும் கலைத்திறனுடனும் அவர்கள் படைத்த ஆக்கங்கள் மூலம், கடந்து சென்ற காலத்தின் நேர்த்தியானதும் நேர்த்தியற்றதுமான வடிவங்களை ஆழமாக ஒருவர் கண்டுணர முடியும். உலகப் போர்களின் தாக்கங்கள், ஆழ்ந்த மனிதாபிமானம் நிரம்பிய நேச உணர்வுகள், காதலைப் பற்றிய முற்றிலும் வேறுபட்ட பார்வைகள், தனிமனிதப் போராட்டங்கள் இத்யாதி நாவல்களாகவும் கவிதைகளாகவும் கட்டுரைகளாகவும் நாடகங்களாகவும் புகைப்படங்களாகவும் இந்த ஆளுமைகளால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களின் எண்ணங்கள் நேர்காணல்களாகவும்

கட்டுரைகளாகவும் இத்தொடரில் வெளிப்படுகின்றன.

இந்த இதழில் ஹார்ப்பர் லீ...

“நீ விரும்பும் எல்லா நீலநிற ஜே பறவைகளையும் அடிக்கப் பார். முடியா விட்டால் சுட்டு விடு. ஆனால், ஒரு பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது பெரும் பாவம் என்பது மட்டும் நினைவிருக்கட்டும்.”

ஹார்ப்பர் லீயின் காலத்தால் அழியாத மிகச் சிறந்த நாவலான ‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ (To Kill a Mocking Bird) என்ற நாவலில் வரும் வழக்கறிஞர் தனது குழந்தைகளிடம் மேற்குறித்தவாறு கூறுகிறார். நாவலில் ஒரு வெள்ளைப் பெண்மணியை பாலியல் வன்கொடுமை செய்துவிட்டதாகக் குற்றம் சாற்றப்பட்ட ஒரு கறுப்பின மனிதனை அவர், பாடும் பறவை எனச் சித்தரிக்கிறார். 1930களில் அமெரிக்காவின் தெற்கத்தியப் பகுதிகளில் தலைவிரித்தாடிய நிறவெறி, வகுப்புவாதம் என்னும் இரு பெரும் சீர்கேடுகள், கறுப்பின மனிதர்கள் மீது கொண்டிருந்த நியாயமற்ற

போக்கை, ஸ்கவுட், ஜேம் ஃபின்ச் என்னும் இரு குழந்தைகளின் பார்வையில், அளவற்ற மனிதாபிமானத்துடனும் நேர்மையுடனும் ஹார்ப்பர் லீ சித்தரித்திருக்கிறார். அவநம்பிக்கையிலும் வன்மத்திலும் போலித்தனத்திலும் முழுகிக் கிடைக்கும், ஒரு சிறிய ஊரின் மனச்சாட்சியைத் தட்டிக் கேட்கும் தைரியம் நிரம்பிய ஒரு மனிதன், நியாயம் வேண்டி நடத்தும் போராட்டத்தை நாவல் விவரிக்கிறது. ஆனால், சரித்திரம் பொறுத்துக் கொள்வது இதுவரை மட்டும்தான்.

1960ல் பிரசுரம் பெற்ற ‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ நாவல் எக்காலத்திலும் போற்றத்தக்க இலக்கியத் தலைமைசால் படைப்பாகக் கருதப்படுகிறது. பல விருதுகள் அதை வந்தடைந்தன. புலிட்சர் பரிசு பெற்ற இந்த நாவல் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு நான்கு கோடிப் பிரதிகளுக்கு மேல் விற்பிறக்கிறது. உலகப் புகழ்பெற்ற திரைப்படமாகவும் வெளிவந்து வெற்றி பெற்றது. தமிழில், ‘பாடும் பறவையின் மௌனம்’ என்ற தலைப்பில் சித்தார்த்தன் சுந்தரம் மொழிபெயர்ப்பில் வெளியாகியுள்ளது. எதிர் பதிப்பகம் வெளியீடு.

இந்த நாவலின் 1993ம் ஆண்டு வெளிவந்த பதிப்பில் ஹார்ப்பர் லீ எழுதிய முன்னுரை இவ்வாறு இருந்தது: ‘முன்னுரை என்பது இன்பத்தைத் தடுக்கும் வலிமை வாய்ந்த ஒன்று. எதிர்பார்ப்பில் இருக்கும் ஆனந்தத்தை அது ஒழித்து விடுகிறது. தேடும் நாட்டத்தை அது தடுத்து விடுகிறது. முன்னுரையைத் தவிர்த்து நேராகப் புத்தகத்துக்குள் செல்வது மிகுந்த பயனைத் தரும். ‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ நாவல் அது சொல்ல வேண்டியதை முழுக்கவும் சொல்லி விடுகிறது. முன்னுரை எதுவுமின்றி அது பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் உயிர் வாழ்கிறது.’

இந்த நேர்காணல், ராய் நியூக்விஸ்ட்டின் ‘கவுண்டர்பார்ட்’ என்னும் பல நேர்காணல்கள் அடங்கிய தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும்

கண்ட பல நேர்காணல்களின் போது வியக்கத்தக்க அளவில் திரும்பத் திரும்ப எழுந்து வந்த புத்தகத்தின் பெயர் 'பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது'. அதே போல பலமுறை வெளிப்பட்ட புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரின் பெயர், ஹார்ப்பர் லீ! 1960ல் இந்த நாவல் வெளிவந்த போது அது எழுப்பிய புயலை இன்றுள்ள விமரிசகர் நினைவில் கொள்வதைத் தவிர்க்க முடியாது. புத்தகத்தின் அருமையான உள்ளடக்கம், அன்றைய இலக்கிய உலகின் வறட்சியைத் தனித்துக் குளுமையைக் கொண்டு

வந்து அனைவரின் பாராட்டுதல்களையும் பெற்றது மாபெரும் சாதனை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இனி நேர்காணல்...

உங்களின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, படிப்பு ஆகியவற்றின் பின்னணி பற்றிய கேள்வியுடன் இதை ஆரம்பிக்கிறேன்.

நான் அலபாமாவைச் சேர்ந்த மன்ரோவில் என்னும் சிற்றூரில் ஏப்ரல் 28, 1926ல் பிறந்தேன். உள்ளூரில் இருந்த பள்ளிகளில் கற்று முடித்த பின் அலபாமா

பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தேன். படிப்பைப் பொறுத்தவரை சொல்ல வேண்டியது அவ்வளவுதான். அரசு என்னைப் படிக்க வைத்த முயற்சிகளை நான் எதிர்த்தபடி இருந்தது ஒரு வினோதமான நிகழ்வுதான். நான் சட்டப்படிப்பில் இறங்கினேன். ஆனால், தொடரவில்லை. பட்டம் பெறுவதற்கு ஒரு வருடப் படிப்பு பாக்கி இருக்கையில் நான் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வெளியேறி விட்டேன்.

எப்போது எழுத்தின் மீது முதன்முதலாக நாட்டம் ஏற்பட்டது?

அதை விவரிப்பது கஷ்டம். வார்த்தைகளைக் கோர்க்க முடிந்த தினத்திலிருந்து நான் எழுது ஆரம்பித்தேன் என்று நினைக்கிறேன். பிரசுரம் பெற வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தில் நான் எழுதவில்லை. ‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ நாவலுக்கான வேலையை ஆரம்பிக்கும் வரை, எப்படி எழுத வேண்டும் என்று ஆழ்ந்த உள்மனம் வடிவத்தைத் தேடி கொண்டிருக்கையில், அதற்கான பயிற்சி எவ்விதமாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் கற்க முயன்று கொண்டிருந்தேன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஒருவர் தன்னை எழுத்தாளன் என்று அறிவித்துக் கொள்வதற்கு முன்னால் வார்த்தைகளைப் போட்டு நிரப்புவதை விட்டு விட்டு சுயக் கட்டுப்பாட்டுடன் இயங்குவதைத் தன்னில் கொண்டு வர வேண்டும். எல்லோரும் எழுதக் கூடும். ஆனால், இவரெல்லாம் எழுதியே ஆக வேண்டும் என்றிருப்பவர்களிடமிருந்து அவர்கள் வேறுபடுகிறார்கள்.

‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ எழுத உங்களுக்கு எவ்வளவு காலம் பிடித்தது?

விட்டு விட்டு எழுதியதால் அதை முடிக்க இரண்டு ஆண்டுகள் பிடித்தன. குடும்பப் பிரச்சினைகளினாலும் தனிப்பட்ட சிரமங்களினாலும் மூன்று வருஷமாகுமோ என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால், இரண்டு வருஷம் எடுத்துக் கொண்டது என்பது சரிதான்.

இது பொதுவாக யாருக்கும் சாத்தியமாக இருக்காத ஒன்றை நீங்கள் முயன்று வெற்றி அடைந்தீர்கள். உங்கள் நாவலின் வேர்கள் என்று எதைக் கூறுவீர்கள்? எப்படி அது உங்கள் மனதில் உதித்து, பின்னர் வளர்ந்தது?

நீங்கள் சொல்வது சரியே. அது கடுமையாகத்தான் இருந்தது. அது என் முதல் முயற்சி என்று கருதிய போது, ஒரு விதத்தில் அது எனக்கு இயல்பானதாகத் தோன்றி விட்டது. ஆரம்பத்தில் அது திடீரென்று கவனிப்பு இல்லாமலே வெளி வந்த வளர்ச்சி என்று இருந்தது. நாளாவட்டத்தில் எழுத்தின் நுட்பங்கள் இயங்கிய விதத்தில் அந்த வேலை முற்றிலும் வித்தியாசமான ஒன்று என்று தெரிந்தது. உட்கார்ந்து பித்துப் பிடித்த மாதிரி, வேகத்துடன் ஜுவாலையைப் போல எழுந்து எழுதுவது, எல்லோருக்கும் நேரக்

கடியதல்ல. எழுத்தாளராக இருப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தராது என்று நான் அறிந்திருந்ததாலும், ‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ என்னை மிகவும் செளகரியமான விதத்தில் ஈர்த்துக் கொண்டதாலும், நான் அதை உருவாக்க ஆரம்பித்தேன். நல்லதற்கோ கெட்டதற்கோ அது என் முதல் நாவலாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நான் அறிந்திருந்தேன்.

நாவல் அடைந்த அபாரமான வெற்றியை நீங்கள் எவ்வாறு எதிர்கொண்டீர்கள்?

அது எனக்கு வியப்பை அளித்தது என்று சொல்வதை விட நான் திக்பிரமையடைந்தேன் என்று சொல்வதுதான் உண்மை. அது என்னைப் புரட்டிப் போட்டுவிட்டது. ‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ இத்தகைய வெற்றியைக் கொண்டு வந்து தரும் என்று நான் ஒருபோதும் நினைக்கவில்லை. உண்மையில் அது விற்குமா என்றே நான் சந்தேகப்பட்டேன் என்பதுதான் உண்மை. விமரிசகர்கள் கையில் அது விரைவில் தன் மரணத்தைத் தழுவும் என்றுதான் நினைத்தேன். அதே சமயம் அதை யாராவது விரும்பினால் அது எனக்குத் தொடர்ந்து எழுதும் ஆர்வத்தைத் தூண்டக் கூடும் என்றும் நினைத்தேன். மக்கள் ஊக்குவித்தால் கூட முன்பே சொன்னபடி அது சிறிய அளவில்தான்

இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால், எனக்குக் கிடைத்ததோ மாபெரும் வெற்றி. பரிவுடன், விரைவில் மரணத்தை அடைந்து விடும் என்ற என் எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக ஏற்பட்ட இத்தகைய சூழல் ஒருவிதத்தில் எனக்குள் பயத்தைத் தோற்றுவித்தது.

இப்போது மற்றொரு நாவலை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?

ஆம். அது மெதுவாக, மிக மெதுவாக நகர்கிறது. பல படைப்பாளிகள் உண்மையில் எழுதுவதற்கு விருப்பம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். இதுதான் பலருடைய முதன்மையான புகார். அவர்கள் எழுதுவதை வெறுக்கிறார்கள். ஒரு விதக் கட்டாயத்தினால் எழுதி அவற்றுக்கு அவர்களே பலியாகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் தம் சிந்தனைகளை வார்த்தைகளாக மாற்றும் செயல் முறையை வெறுக்கிறார்கள்.

நான் எழுத விரும்புகிறேன். நான் எழுத உட்கார்ந்த பிறகு அதை நடுவில் நிறுத்தி விட விரும்பாத அளவுக்கு நான் எழுதுவதை விரும்புகிறேன். இதனாலேயே நான் நீண்ட நாள் பிரயாணம் என்று வெளியே போவதில்லை. அப்படியே செல்ல நேர்ந்தால் தாள்களையும் உணவுகளையும் எடுத்துக் கொண்டு போய், பல நாட்கள் தங்கி விடுவேன். இது விநோதமானதுதான். எழுதுவதை வெறுப்பதற்குப் பதிலாக அதை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன்.

‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ நாவல் வழக்கத்துக்கு மாறாக, மிகுந்த நேர்மையுடன், கட்டுக்கோப்புடன் திரைப்படமாக்கப்பட்டு விட்டது. இதை நீங்கள் எந்த மாதிரி எதிர்கொண்டீர்கள்?

எனக்கும் அந்த மாதிரிதான் இருந்தது. அந்தப் படத்தை உருவாக்கியவர்கள் மீது நான் மிகுந்த நன்றியுடையவளாக இருக்கிறேன். அது வழக்கத்துக்கு அப்பாற்பட்ட அனுபவத்தைத் தந்தது. நான் ஒரு நீதிபதியல்ல. தவிர உருவாக்கப்படும் போது நான் பார்த்த படம் ‘பாடும் பறவையைக் கொல்வதென்பது’ ஒன்றைத்தான். ஆனால், படப்பிடிப்பு நடந்த இடம் முழுக்க ஒரு வித மின்காந்த ஒளி படர்ந்திருந்தது என்று எனக்குத் தோன்றியது. அவர்கள் படம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது சற்று நேரம் கவனித்தேன். அப்படத்தில் பங்கு கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் அதற்காகப் பெருமைப்பட்டபடி கனிவையும் மரியாதையையும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் போலத் தோன்றினார்கள். மகிழ்ச்சியும் தாள முடியாத நன்றி உணர்வும் என்னை அணைத்துக் கொண்டன. இந்தக் கனியும் பரவசமும் மரியாதையும் படத்தில் பங்களித்த ஒவ்வொருவரையும் ஆழமாக ஊடுருவியிருந்தது. திரைப்படத் தயாரிப்பாளரிலிருந்து, இயக்குநர், அரங்க நிர்மாணிப்பாளர் வரை, கிரிகெரி பெக் முதல் சிறிய பாகங்களை ஏற்று நடத்தவர்கள் வரை எல்லோரையும் பீடித்து விட்டது.

பொதுவாகப் படப்பிடிப்பு இம்மாதிரிதான் நிகழ்மா என்று கேட்ட போது, “நாங்கள் மிகவும் மரியாதை தரும் தினங்களில்தான் இம்மாதிரி நடக்கும்” என்றார்கள். இது ஒரு நூதனமான அனுபவம். அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட பாத்திரங்கள் மீது நடிகர்கள் சொந்தம் கொண்டாடி விட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர்களுக்குப் பிடிக்காதவற்றை அவர்களால் மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாட முடியாது. ஹார்ட்டன் ஃபுட் வடிவமைத்த திரைக்கதை, படத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த ஒவ்வொருவரையும் தாங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகளென உணர வைத்தது. இது ஒரு முக்கியமான வித்தியாசத்தைத் தோற்றுவித்தது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கிரிகெரி பெக்கை நடிக்க வைத்தது ஒரு அசாதாரணமான செயல் என்று நான் நினைத்தேன்.

நானும்தான். கிரிகெரி பெக் இளைஞர். நேர்த்தியான தோற்றமுடைய கனவான். உற்சாகம் மிகுந்தவர். அலபாமாவில் உள்ள என் வீட்டில் முதல்முறையாக அவரைச் சந்தித்தேன். கிரிகெரி பெக்கும் அவரது மனைவியும் படத்தின் இயக்குநரான பாட் முல்லிகனும் அவரது மனைவியும் என்னையும் எங்கள் சுற்றுப்புற இடங்களையும் காண வந்திருந்தார்கள்.

நான் கிரிகெரி பெக்கைத் திரைப்படங்களில்தான் அதற்கு முன்பு பார்த்திருந்ததால், இந்தப் படத்துக்கு அவர் சரியானவராக இருப்பாரா என்னும் சந்தேகம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அடுத்த முறை அவரை நான் ஹாலிவுட்டில் பார்த்தேன். உடைகளைத் தெரிவு செய்யும் வேலையில் திரைப்படக் குழு ஈடுபட்டிருந்தது. நடிகர்கள் அவரவருக்கான ஒப்பனைகளை அணிந்து கொண்டு காமிராவுக்கு முன் நின்று புகைப்படத்தில் தாங்கள் சரியாக வருகிறோமா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெரிய அரங்கம் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிய வீதியில் அவர்கள் கிரிகெரி பெக்கை சோதிக்க நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒப்பனை அறையிலிருந்து அவர் வெளியே ஆட்டிகஸ்ஸின் உடையுடன் வெளிவருவதை முதன் முதலில் பார்த்தேன். இத்தகைய பலத்த உருமாற்றத்தை நான் என் வாழ்நாளில் சந்தித்ததேயில்லை. ஒரு நடுத்தர மனிதன் வெளியே வந்தார். கனத்த ஆகிருதியுடன் காணப்பட்டார். ஒரு துளி ஒப்பனை கூட அவர் செய்துகொண்டிருக்கவில்லை. 1933ம் வருடக் காலருடன் கூடிய சூட் அணிந்திருந்தார். உள்ளடையும் கடிகாரமும் அதனுடன் சேர்ந்திருந்த சங்கிலியும் அணிந்திருந்தார். அவரை அம்மாதிரி பார்த்தது, எல்லாம் சரியாகப் பொருந்தி அவர் ஆட்டிகஸ்ஸாகவே மாறி விட்டார் என்று நான் நினைத்தேன்.

ஹாலிவுட்டிலிருந்து உங்கள் இடத்துக்கு மாறுவோம் - எப்படித் தெற்கில் பிறந்து, வளர்ந்து, வெளிவரும்

எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் பல வகையிலும் மாறுபட்ட சிறந்த புனைவுகள் வெளிப்படுகின்றன?

அது சரி. முதலில் தெற்கத்திக்காரர்கள் யார யாரென்று நீங்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும். செல்டிக் (Celtic) ரத்தத்தின் செல்வாக்கு எங்கள் மீது படர்ந்திருக்கிறது. பெரும்பாலும் நாங்கள், ஆங்கிலேயர், ஸ்காட்லாந்துக்காரர்கள், அயர்லாந்தினர். வேல்சைச் சார்ந்தவர்கள். விவசாயத்தை அடிப்படையாகத் தொழிலாகக் கொண்ட சமூகத்தில் வளர்ந்தவர்கள். தொழிற்துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் அல்லர் - அது நல்லதற்கோ கெட்டதற்கோ.

இயல்பாகக் கதைசொல்லிகள் நிரம்பியது எங்கள் இருப்பிடம். பழங்குடி மக்களின் உள்ளுணர்வினால் விளைந்தவை, எங்களின் கதைகள். நாடகம், நாட்டியம், திரைப்படம் ஆகியவை தோன்றி வளர்ந்திருப்பதை நாங்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. உரையாடல்களின் மூலம் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் மகிழ்வித்தோம்; பொழுது போக்கினோம்.

உங்களுக்கு ஒரு சிறிய தெற்கத்திய ஊரைப் பற்றித் தெரிந்திராவிட்டாலோ அல்லது அங்கு வாழ்ந்திராவிட்டாலோ அது சற்று வித்தியாசமான விஷயம்தான். அங்குள்ள மனிதர்கள் உண்மையில் அதிநவீன மனிதர்கள் அல்லர். எந்த விதத்திலும் அவர்கள் உலக ஞானத்தில் சிறந்தவர்கள் அல்லர். ஆனால், எப்போதும் சொல்வதற்கு அவர்களிடம் கதைகள் இருந்தன. வாய்ச்சாலகம் நிரம்பிய நாங்கள் பேசுவதற்கு அஞ்சாதவர்கள்.

நியூ இங்கிலாந்து அல்லது மற்ற சிறிய ஊர்களில் இருப்பவர்கள் போலன்றி நாங்கள் எங்களையே பரிசுசித்துக் கொள்வோம். நாங்கள் மௌனம் காக்கிறவர்களாக, கோணல் முகத்துக்காரர்களாக, சுருக்கமாகப் பேசுகிறவர்களாக இருந்ததில்லை.

எங்கள் சமூகமே செயலை விடப் பேச்சில் வல்லவர்கள் நிரம்பிய ஒன்று. நாங்கள் கடுமையாக உழைப்பவர்கள். ஆனால், அதையும் வித்தியாசமாகச் செய்வோம். நாங்கள் வேலை செய்யக் கூடாது என்று வேலை செய்வோம். ஒரு தொழிலில் ஈடுபட்டால் அது நேரத்தை விரயம் செய்வதற்கு ஒப்பானது என்று கருதுவோம். ஆனால், வேட்டையாடுவது, மீன் பிடிப்பது வம்படிப்பது என்று வரும் போது வேலை செய்துதான் ஆக வேண்டும்.

எங்கள் இனக்குழுவின் பின்புலம் தவிர, வேலையற்று இருப்பதும் வெளியே எங்கும் செல்லாமலிருப்பதும் எதையும் காண விருப்பமில்லாதிருப்பதுமாக இருந்த சூழல், எங்களை வம்படிப்பதில் ஈடுபடுத்தி விட்டன என்று நான் நினைக்கிறேன். எங்களால் ஒரு நாடகத்துக்குச் சென்று பார்க்க இயலாது. ஒரு பெரிய அடிப்பந்தாட்டத்தை (Baseball) நாங்கள் விரும்பும்

போது சென்று பார்க்க முடியாது. நாங்கள் எங்களையே மகிழ்வித்துக் கொண்டு பொழுது போக்குவோம்.

என் இளம்பிராயம் இப்படித்தான் இருந்தது. என்னைப் போன்ற மற்ற சிறார்களுடன் மாதம் ஒரு முறை சினிமாவுக்குச் சென்றால் அது மிகவும் நன்றாயிருந்திருக்கும். எங்கள் பொழுதை மகிழ்ச்சியாகக் கழிக்க நாங்களே வழி கண்டு பிடிக்க வேண்டும். எங்களிடம் பணம் இருக்கவில்லை. யாரிடமும் இருந்திருக்கவில்லை. விளையாட்டுப் பொம்மைகள் எங்களிடம் இருந்ததில்லை. எங்களுக்காக எதுவும் செய்யப்படவில்லை. எனவே நாங்கள் எங்கள் கற்பனையில் பெரும்பாலான பொழுதைக் கழித்தோம். சில ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டோம். படித்தோம். பிறகு நாங்கள் அச்சில் பார்த்த அனைத்தையும் வீட்டின் பின்புறத்தில் நாடகமாக நடத்திப் பார்த்தோம்.

நீங்கள் சிறுவர்களாக இருந்த போது டார்சானாக நடித்ததில்லையா? காட்டைச் சுற்றி அலைந்து திரிந்ததில்லையா அல்லது கெட்டிஸ்பெர்க் போரைப் புதுவிதமாக நடித்துப் பார்த்ததில்லையா? நாங்கள் அதையெல்லாம் செய்தோம். மர வீடொன்றில் வசித்ததில்லையா, அதன் பூவேம்பு கிளைகளின் மூலம் உலகத்தைப் பார்த்ததில்லையா? நாங்கள். பார்த்தோம். நியூயார்க்கின் 82வது வீதியின் சூழலை விட எங்களின் இந்த மாதிரி வாழ்க்கைச் சூழல் அதிக எழுத்தாளர்களை இயல்பாக உருவாக்கியது. சிறுநூர் வாழ்க்கையும் கிராம வாழ்க்கையும் ஒருவர் அண்டை வீட்டாரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. அண்டை வீட்டாரைப் பற்றிய அனைத்து விஷயங்களைப் பற்றி மட்டுமில்லாது அவர்கள் இந்த நாட்டுக்கு வந்த காலத்திலிருந்து அவர்களுக்கு ஏற்பட்டவற்றையும் அவர் அறிந்து கொண்டு விடுகிறார். ஒரு குடும்பத்தின் பண்பு நலன்களைத் தெரிந்து கொண்ட பின் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்வது எளிதாகி விடுகிறது. வாழ்க்கைமெதுவாக நகர்வது. அது சுற்றியுள்ளவர்களைக் கவனிக்கவும், பார்த்தவற்றை மனதில் வாங்கிக் கொள்ளவும் அதிக நேரத்தைத் தருகின்றது. இப்போதிருப்பது போல அலுவலகத்துக்கு விரைவது, வீட்டிற்குத் திரும்புவது, சற்று நேரம் உல்லாசமாக இருப்பது, பின் படுக்கையில் வீழ்வது என்னும் அவசர யுகத்தில் நாங்கள் இருக்கவில்லை. நம்முடைய பல எழுத்தாளர்களிடம் இதற்கான விளக்கம் எதுவும் உள்ளதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் இப்போது சொன்னவற்றுக்கு அப்பால் எழுத்தில் காண்பிக்கிறோமா என்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை. பாரம்பரியமும், காலம் நம் வாழ்வில் செல்லும் விதமும் சேர்ந்த கலவைதான் எழுத்து என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஆனால், இம்மாதிரியான தெற்கத்திய வாழ்வு கடந்த காலத்தைச் சார்ந்த ஒன்றாகி விட்டது. தொழிற்மயக்கமாவதின் அங்கமாகி விட்டோம்; சிறிய

ஊர்களிலிருந்து நகர்ந்து கொண்டு இருக்கிறோம்; நகரங்களுடன் ஒன்றி விடுவதில் குறியாயிருக்கிறோம். தெற்கிடமிருந்து சிறிய ஊர்களைப் பிரிப்பது என்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. நாங்கள் கதைசொல்லிகளின் பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்கள். நாங்கள் பிறந்ததிலிருந்து கதைகள் சொல்லப்பட்டு வருகிறோம். எங்களுக்குத் தெரிந்ததை வைத்து உரையாடுவோம். நாங்கள் பேசுவது நிச்சயமாக இலக்கிய உரையாடல் அல்ல. அண்டை வீட்டாரைப் பற்றிக் கதைப்போம். அவற்றுள் சில நேரடியானவை, சிலவற்றில் நாங்கள் எங்கள் சொந்தச் சரக்கை வைத்துப் பின்னிக் கதை விடுவோம். ஆனால், மொத்தத்தில் அவை கதைசொல்லிகளின் கதைகள்.

நியூயார்க்கில் வாழ்வதற்கு எப்படி உங்களைத் தயார் செய்து கொண்டீர்கள்?

உண்மையில் நான் இங்கே வசிக்கவில்லை. ஆண்டுக்கு இரு மாதங்கள் இங்கிருப்பேன். எனக்கு நியூயார்க்கைப் பிடிக்கும் - நாடகம், திரைப்படங்கள், இசை நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றை நான் அனுபவிக்கிறேன். இங்கு எனக்குப் பல நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், நான் எப்போதும் என் சொந்த ஊருக்குச் சென்று விடுவேன்.

இன்னொரு முக்கியமான கேள்வி. இன்றைய அமெரிக்க எழுத்துக்களையும் நாடகங்களையும் பார்க்கும் போது உங்களைக் கவர்ந்தவை என்னென்ன? அதே மாதிரி உங்களுக்குப் பிடிக்காதவை பற்றியும்...

சற்று யோசித்து இதற்குப் பதில் சொல்லப் பார்க்கிறேன். அமெரிக்க எழுத்திலும், குறிப்பாக நாடகத்திலும் நான் கண்டனம் தெரிவிக்க விரும்புவது பெரும்பாலானவற்றில் தொழில்நுட்பம் (Craftsmanship)

காணப்படுவதில்லை. இதற்கு நேரடியான காரணம் என்னவென்று சொல்ல வேண்டுமானால் மொழியின் மீது முழுமையான ஈடுபாடு அவர்களுக்கு இல்லை என்பதுதான். தவிர ஒரு நல்ல கருப்பொருளை, அரிய மதிப்பு மிக்க படைப்பாக மாற்றுவதற்குப் பட வேண்டிய கஷ்டத்தை அவர்கள் பின்பற்றுவதில்லை. ஒரு சிறந்த கலைப் படைப்பை உருவாக்க, பொறுமையுடன் நிதானத்துடன் செயல்பட வேண்டும். ஒரு சிலரே இத்தகைய பயிற்சியில் முழுமையாக ஈடுபட முன் வருகிறார்கள்.

அலட்சியமும் கவனக்குறைவும் கொண்டிருப்பதை நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன். நான் இவ்வளவு தூரம் கடுமையை உபயோகிக்கக் காரணம் நானே சில சமயங்களில் இத்தகைய கவனக்குறைவினால் பாதிக்கப்பட்டு, எனக்கே திருப்தி தராத சமாதானங்களைச் சொல்லிக் கொள்வதினால்தான். இன்றைய எழுத்தாளர்கள் தங்களின் சொந்தப் படைப்புகளில் வெகு எளிதாக மயங்கி விடுகிறார்கள். இது வருத்தத்துக்குரியது. இந்த அலட்சியமும் கவனக் குறைவும் அவசரமும் இப்போது ஓவியத்தையும் சென்றடைந்திருக்கின்றன. அதனால் அவர்களின் தேடல் ஓவியச் சீலை மீது படர்ந்திருக்கிறதே ஒழிய ஒருமுக மனக்குவிப்பின் மீதல்ல.

மறுபடியும் எழுத்துக்கு வருவோம். மொழியின் மீதான காதலுக்கு ஈடாக எதுவுமில்லை. ஓர் ஆங்கில வாக்கியத்தின் அழகு! ஓர் ஆங்கில வாக்கியத்தை உருவாக்கப் போராட வேண்டுமென்றால் போராடித்தான் ஆக வேண்டும். அத்தகைய போராட்டத்துக்கு இணை என்று வேறு எதையும் கூற முடியாது.

நான் எதை ஒரு சிறந்த எழுத்து என்று கருதுகிறேன்? இப்போது குறிப்பாக அமெரிக்காவில் நாவலின் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். புதிய களங்களைத் தன்னுள் ஏற்றுக் கொண்டு நாவல் தனது விகசிப்பை உலகின் முன் வைக்கிறது. அமெரிக்கப் படைப்பாளிகளைச் சென்றடைந்து கலையின் விஸ்தரிப்பை அவர்கள் மூலம் அது வெளிக் கொண்டு வருகிறது. அவர்களும் அதில் நாட்டம் கொண்டு புதிய வாசல்களைத் திறக்கும் செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

நமது எழுத்தாளர்கள், உதாரணத்துக்கு ஃபாக்னர், உல்ஃப் செய்ய முயன்றதை நாவலில் முயற்சித்திருக்கிறார். (அவர்கள் சமகாலத்தவர்கள் என்றாலும் ஃபாக்னர் அதை ஒரு குறிக்கோளாக ஏற்றுச் செயல்பட்டார்). அது ஒரு பரந்துபட்ட தரிசனமென ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்களை விட விரிவாக்கி நாவலின் வடிவத்தை அமைத்தார். ஃபாக்னர், உல்ஃப், (சற்று வினோதமாக) தியோடர் ட்ரெய்ஸர் ஆகியோரால் நமக்கு இது கிடைத்தது.

ட்ரெய்ஸர் மறக்கடிக்கப்பட்ட மனிதராகி விட்டார். ஆனால், நீங்கள் அவருடையதைக் கவனித்தால் நாவலில் அவர் செய்ய முயன்றதை தனது வரம்புகளைப் புகுத்துவதன் மூலம் வெற்றி பெறாததாக ஆக்கி விட்டார் என்பது தெரியும்.

இன்றைய படைப்பாளிகளாக நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டவை இவை. நாம் இவற்றுக்காகப் போராட வேண்டியதில்லை, கடும் முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டியதில்லை. இலக்கிய மரபாக நமக்கு கிடைத்தவை இவை. நான் 'நாம்' என்று சொல்லுவது எனது சமகாலத்துப் படைப்பாளிகளை.

நம் நாட்டில் இன்றுள்ள படைப்பாளிகளில் தலை சிறந்தவர் ட்ரூமன் கபோடி (Truman Capote). எப்போதும் வளர்ச்சிக்காக உயிரை விடுபவர். அடுத்தாற் போல் அவரிடமிருந்து வெளிவரப் போவது நாவல்லல். அது ஒரு நீண்ட செய்தித் தொகுப்பு. அது அவரை நாவலாசிரியர் என்ற பெயரிலிருந்து தப்பிக்க வைத்து விடும். அவருடைய படைப்புச் செயலின் ஆழ்ந்த பரிமாணத்தை அது வெளிக் கொணரும் என்று நினைக்கிறேன். நம்மிடையே இருக்கும் தலைசிறந்த, தொழில் நுட்பம் கொண்ட படைப்பாளி அவர்.

தவிர மேரி மெக்கார்த்தி இருக்கிறார். அவருடைய ஆக்கங்களை நீங்கள் விரும்பாதிருக்கலாம். ஆனால், எவ்வாறு படைப்பது என்று அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஒரு நாவலை எவ்வாறு கோர்த்து எழுதுவது என்பதை அறிந்தவர். ஜான் சீவரும் கூட. அவருடைய வாப்ஷாட் (Wapshot Novels) நாவல்கள் முதல்தரமானவை. தெற்கத்திய கூட்டத்தில் ஃபிளானரி ஓ'கானர் இருக்கிறார்.

நீங்கள் ஜான் அப்டைக்கை ஒதுக்கி விட முடியாது - நடமாடும் மனிதர்களை எழுத்தில் கொண்டு வரும் கொடையை அவர் பெற்றிருக்கிறார். அதே சமயம் அவர் தனது மொழியின் மீது, அவரது நாக்கு ஒலிக்கும் குரலின் மீது மிகுந்த மரியாதையும் மதிப்பும் வைத்திருக்கிறார். என்னைப் பொறுத்தவரை பீட்டர் டிவ்ரீஸ் நம் காலத்து ஈவ்லின் வா. வேறொரு உவமையை என்னால் கொடுக்க இயலாது, ஏனெனில் வா, நடமாடும் மேரு. எழுத்து நடையின் உச்சம்.

மிகச் சிறந்த இந்தப் படைப்பாளிகள் புது மலர்ச்சியுடன், அருமையாகவும் வீரயத்துடனும் படைக்கும் பாத்திரங்கள் இதற்கு முன் உருவாக்கப்படாத முறையில் ஜொலிக்கின்றன. அவர்களின் பாத்திரங்கள் கதைக் கருவின் மீது தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பழைய முறைகளில் உருவாக்கப்படவில்லை. பாத்திரங்களே அவைகளின் சொந்தக் கதைக் கருவைச் செதுக்குகின்றன. பாத்திரங்களின் பரிமாணங்கள் நாவல் செல்லும் முறையைத் தீர்மானிக்கின்றன.

இப்போது படைப்பிலக்கியவாதியாகத் திகழ வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தில் ஒரு திறமை வாய்ந்த இளைஞன் களத்தில் இறங்க விரும்பினால் நீங்கள் அவனுக்குத் தர விரும்பும் அறிவுரை என்னவாக இருக்கும்?

நல்லது. நான் கூறும் ஆலோசனை இதுதான்: எதையும் எதிர்பாராமல் சிறப்பாகச் செயலாற்று. அதனால் உனக்கு ஏமாற்றம் எதுவும் ஏற்படாது. உன்

எழுத்து பற்றி நீ தெளிவாக விதிகளை வரையறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதை ‘அடைய வேண்டும்’ என்று நினைத்து ஒரு போதும் எழுதக் கூடாது. நிச்சயம் பரிசு கிடைக்க வேண்டும் என்று நம்பி நீ எழுதக் கூடாது.

இன்றைய இளைஞர்கள், குறிப்பாகக் கல்லூரி மாணவர்கள், என் அடிவயிற்றில் பயத்தை ஏற்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் எழுத்தாளர்களாக ஆகப் போகிறோம் என்கிறார்கள். அவர்களது அணுகுமுறை, “நான் எழுதப் போகிறேன்; நான் எழுதுவதால் அது மிகச் சிறந்த ஒன்றாக விளங்கப் போகிறது; அது பிரசுரமாகி நான் பெரிய மனிதனாக ஆகி விடுவேன்” என்றிருக்கிறது.

நான் அவர்களுக்கு ஒரு செய்தி சொல்ல விரும்புகிறேன். (நான் எழுத்து என்பது ஏதோ இடைக்கால (medieval) சமய குருமாரின் அலுவல் என்று மதிப்பதாக நீங்கள் நினைக்கலாம் - சில சமயங்களில் அரசு நமது எழுத்தாளர்களுக்கு உணவும் நீரும் கொடுத்து அவர்களை ஒரு மடாலயத்தில் பூட்டி வைத்து விடலாம் என்று தோன்றுகிறது.) அங்கீகாரமும் பணமும் தரும் பரிசுகளுக்காக எழுதுபவர்கள், அவர்கள் தாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறியாதவர்கள். அவர்கள் எழுதும் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள்; அவர்கள் எழுத்தாளர்கள் அல்லர்.

எழுத்து என்பது தவம் புரிவதை ஒத்தது. அது தன்னுள் தனது பரிசை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அது சுயநலத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதில் தன்னுள் முரண்படுவது. முதலாவதாக நீங்கள் எழுதுவது தனியொருவனான உங்களுக்காக. அந்த ஒருவரைத் திருப்திப்படுத்துவதுதான் உங்கள் குறிக்கோள். “இல்லை, நான் எனக்காக எழுதவில்லை. நான் மக்களுக்காக எழுதுகிறேன்” என்றால் அதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அது அர்த்தமற்றது. எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக் கொள்பவன் தனது திருப்திக்காகச் செயல்பட வேண்டும். மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள அல்ல, அது தன்னையே ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்திக் கொள்ளும் முடிவற்ற நிலைக்கு அவனை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். அது ஒரு பேயோட்டுவதைப் (exorcism) போல; அவனிடமுள்ள தீமை என்று இதற்கு அர்த்தமில்லை, அவனது உள்மன அதிருப்தியை அவன் வெற்றி கொள்ள வேண்டும்.

அவனைச் சுற்றியுள்ள உலகிலிருந்துதான் அவனுக்கு விஷயங்கள் கிடைக்கின்றன. அவன் உள்ளிருந்து வெளியே காண வேண்டியிருக்கிறது. அதே சமயம் அவன் வெளியே நின்று தனது உள்மனத் தேடலைத் தொடர வேண்டும்.

நான் சொல்லுவது அர்த்தமற்றது போல இருக்கலாம். உண்மைதான். ஆனால், எழுத்து என்பது கலையின் வெளிப்பாடு. அதை ஒரு கூட்டத்தை எதிர்பார்த்து நடத்த இயலாது. ஓவியர்கள் வருகிறார்கள், அந்த

ஓவியங்கள் சுவர்களில் காணக் கிடைக்கின்றன. இசைக்கலைஞர்கள் இசைக்கிறார்கள், நடிகர்கள் நடிகிறார்கள். இவை எல்லாம் ஒரு கூட்டத்துக்காக நடத்தப்படுபவை. ஆனால், எழுத்து எழுத்தாளனுக்கு மட்டுமேயானது. “நான் எழுதப் போகிறேன். நான் எழுதுவதால் அது உன்னதமாக விளங்கப் போகிறது” என்னும் அலப்பறைகள் மூலம் இளைஞர்கள் தங்களையே முட்டாளாக்கிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் இன்னொருவிதத்திலும் தங்களை முட்டாளாக்கிக் கொள்கிறார்கள், கற்றுக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லி. கல்லூரிகளில் எழுத்தாளனாவதற்காகப் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். படைப்பு என்பது எந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்தும் பள்ளிகளிலிருந்தும் கற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒன்று. அது உங்களுக்குள் இருப்பது. அவ்வாறு அது உங்களிடம் இல்லாவிட்டால், வேறு எதையாவது வைத்து அதை நிரப்ப முடியாது. ஆனால், நீங்கள் எழுத வேண்டும் என்று தீவிரமாக இருந்தால். நீங்கள் எழுதியே ஆக வேண்டும் என்று உணர்ந்தால், நான் கூற விரும்புவது எல்லாம் அருளி்திரு ஜான் காப்லே சொன்னதைத்தான். தான் இழந்து விட்ட நம்பிக்கையைத் திரும்பப் பெறுவது எப்படி என்று கேட்ட நண்பரிடம் அவர் கூறியது, “சொல்வதே செயலாக இருக்க வேண்டிய வாழ்க்கை மூலம்தான்.” இதை இப்படிப் பாருங்கள். ஒரு படைப்பாளி பல வருஷங்கள் உயிரைக் கொடுத்து எழுதுகிறார். அது அலட்சியமாகத் தீண்டி விட முடியாத எழுத்து. ஆனால், அவர் அடைவதோ அதைத்தான். ஒரு மோசமான நாவலை எழுதுவது ஒரு நல்ல நாவலை எழுதுவது போலக் கஷ்டமான ஒன்று. வலியை ஏற்படுத்தும், துன்பத்தைத் தரும் ஒரு விஷயம்தான். இன்றுவரும் பல நாவல்கள் வெளியுலகின் வெளிச்சத்தை காணப் பெறாமல் போய்விடுகின்றன. அவை அலட்சியமாக ஒதுக்கப்படுகின்றன. அல்லது அவசரம் அவசரமாகப் புகழாரம் சூட்டப்படுகின்றன.

நம்மிடம் விமரிசன மரபு இல்லை. (மறுபடியும் நாம் மரபைத் தேடிச் செல்லுகிறோம்) இத்தகைய சீரழிவுக்கு காரணம் வெகுஜன ஊடகங்கள்தான் - தொலைக் காட்சி, வானொலி ஆகியவை. அவை ஒரு முழுமையான படைப்புச் சக்திக்கு வேண்டியதற்கும் குறைவான நேரத்தில் அழிவைச் சாதிக்கின்றன. வாசித்தல் என்பது ஒருவர் புகை வண்டியைப் பிடிக்கும் அவசரத்தில், குறைந்த நேரத்தில் படிக்க முடிந்த, அதிகம் விற்பனையாகும் எழுத்து போதும் என்று நினைக்கும் நிலைக்கு வந்து விட்டது.

இன்றைய உலகில் தங்களது இலக்கியம் பற்றி ஒன்றுமே அறியாத மக்களாக அமெரிக்கர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆங்கில இதழ்களான ‘தி ஸ்பெக்டேட்டர்’, ‘தி எகனாமிஸ்ட்’ போன்றவை இங்கு இல்லை. இங்கிலாந்தில் புத்தகங்களை வெகு நிதானமாக வெளியிடுகிறார்கள். அவைகளைப் பற்றிய விமரிசனங்கள் சிறப்பாக இருக்கின்றன.

அமெரிக்க விமரிசனங்கள் போதாமை நிறைந்தவை. அவை எப்போதும் அப்படியே தொடரும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஒரு எழுத்தாளராக உங்களின் இலக்குகள் என்னென்ன?

என் நோக்கங்கள் வரம்புகளைக் கொண்டவை. இறைவன் எனக்குத் தந்திருக்கும் திறமையை நான் சிறப்பாகப் பயன்படுத்த விரும்புகிறேன். நான் எழுதவிருப்பவை மென்மேலும் சிறப்பாக இருக்க வேண்டும், மென்மேலும் மோசமாக இருந்து விடலாகாது. நான் செய்ய விரும்பும் ஒன்றை, அது தனிப்பட்ட விஷயம் என்று இதுவரை வெளிப்படுத்தியதில்லை, ஒரு சின்னஞ்சிறு உலகில், வாழ்க்கை இருக்கும் நிலையை நான் பதிவு செய்து விட்டுப் போக வேண்டும். பல நாவல்களில் இதைப்

பதிவு செய்ய வேண்டும் (சுலபமாக அழிந்து விடக் கூடியதை தொடர் வரலாறு எனக் காண்பித்து) ஆயிரக்கணக்கான சிற்றார்கள் அடங்கியது தெற்கு என்பது நீங்கள் அறிந்ததே. இந்த ஊர்களில் ஒரு நிச்சயமான சமூக வரையறை இருக்கிறது. அதனால் நான் கவரப்படுகிறேன். அது ஒரு செழிப்பான சமூக முறை. இதைப் பற்றி நான் அறிந்த எல்லாவற்றையும் நான் முன்வைக்க வேண்டும்.

இந்தச் சிறிய உலகில் ஓர் உலகளாவிய தன்மை படர்ந்திருக்கிறது. அதில் கொண்டாடுவதற்கும் வருத்தமுறுவதற்குமான விஷயங்களை ஒருவர் கடக்கும் போது காண முடியும். வேறொரு விதத்தில் சொல்ல வேண்டுமென்றால் நான் தெற்கு அலபாமாவின் ஜேன் ஆஸ்டனாக இருக்க விரும்புகிறேன்.

ஸிந்துஜா <weenvy@gmail.com>

அம்ருதா சந்தாதாரர் ஆகங்கள்! இதழ் உங்கள் இல்லம் தேடி வரும்!!

சந்தாதாரர் ஆக மூன்று வழிகள்

இமெயில்:	அழைக்க	அஞ்சல்
info.amrudha@gmail.com	044 24353555 9444070000	அம்ருதா, 1 கோவிந்த ராயல் நெஸ்ட் அடுக்ககம், 12 இரண்டாவது தெரு, மூன்றாவது பிரதான சாலை, சி.ஐ.டி நகர்-கிழக்கு, நந்தனம், சென்னை-600035

☒	காலம்	சந்தா தொகை (ரூ)
☐	ஆயுள்	6,000
☐	ஐந்து வருடம்	1,560
☐	இரண்டு வருடம்	660
☐	ஒரு வருடம்	330

சந்தா விண்ணப்பப் படிவம்

உங்கள் காசோலை / வரைவோலையுடன் இந்தப் படிவத்தை அனுப்பவும்

பெயர்:.....

முகவரி:.....

.....பின்கோடு:.....

தொலைபேசி:.....இ-மெயில்:.....

காசோலை / வரைவோலை அனுப்புவர்கள் White Lotus Books (P) Ltd என்ற பெயரில் அனுப்பவும்.

தாமரைபாரதி கவிதைகள்

1. கைப்புலம்

பிறருக்குக் கப்புலனாகும்
ஓவியமதைக் கண்டுணராது
*கண் தெரியாத இசைசூனாகத்
தொடும் உருவங்கள் யாவும்
இசைக்குறிப்புகளாய்ப் பறக்கின்றன.
அவற்றை எட்டிப்பிடித்து
நிறுத்தவியலாக்
கையறு புலத்தில்,
பிறருக்குக் கப்புலனாகா
வெளியோவியங்களைக் கண்டுணரும்
கண் தெரிந்த ஓவியனாகத் தீட்டும்
கெண்வாஸிலிருந்து இறங்கித் திரியும்
வண்ணங்கள்
வெளி வழு தெரியும்
கண்ணுக்கெட்டிய வரையோ,
கைக்கெட்டிய வரையோதான்
வாழ்வு.

2. பயணம்

அவசர அவசரமாகப்
புறப்பட்டு
எல்லாச் சின்னங்களிலும்
தவறாமல்
தங்கி
எல்லாச் சாலை
பள்ளங்களிலும்
தயங்காமல்
இறங்கி
ஏறி
வெகு காலதாமதமாகப்
பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
செருமிடம் வந்தபாடில்லை .

3. பாசாங்கு

பார்க்க முடியாத
கண்ணாடியைத்
தினமும்
பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாக
நனைத்துக்கொள்கிறதைப்போலத்தான்
ஓர் ஈ-எறும்புக்குக் ஊட
கெடுதல் நனைத்ததில்லையென தினமும்
சொல்லிக்கொள்கிறாம்.

4. பூனையின் பற்கள்

குட்டிகளைக் கவ்வும்போதும்
ஒன்றாகவும்
எலிகளைக் கடிக்கும்போதும்
கவறொன்றாகவும்
மாறிவிடும்
பற்களை உபயோகிக்கும்
பூனைகள்தான் நாம்.

5. Camouflage

உங்கள் கண் முன்னேதான்
உங்களைத் திசைதிருப்பும்
திசைகாட்டிகள் நிற்கின்றன
கொஞ்சம் சுதாரியுங்கள்;
ஒட்டுமொத்த பிச்சிலிருந்தும்
தப்பித்துக்கொள்ளலாம்.

தாமரை பாரதி <thamaraibharadhi@gmail.com>

பட்டு நூல்

• கிரிசாந்த்

ஓவியம்: சீ. வெங்கடேசன்

நான் குடியிருந்த நாற்சார் வீட்டினை மானும் புலியும் ஓநாயும் நீர் குடிக்கும் குளக்கரை எனச் சொல்வார்கள். வாடகை வீடு தான். வீட்டுக்காரர் வெளிநாட்டில் என்பதால் அதை அப்படி ஒரு குளக்கரை ஆக்கியிருந்தேன்.

இப்போது அது தான் சிக்கல். என் முன்னால் மேலுடம்பில் சேர்ட்டும் போடாமல் நிற்கும் சதீஸ், “நான் தான்ரா சிவம்” எனக் கத்திக் கொண்டிருந்தார். சரபனால் சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், சின்ன வாய்க்குள் குதம்பிய வெற்றிலைச் சிதறல் பீறிட்டுக் கொப்பளிக்க, ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்.

நாற்சார் வீட்டின் மையத்தில் சதீஸ் தன்னை மறந்து சிவமென நின்று கொண்டிருந்தார். உச்சியில் முழுநிலா, பெரிய ஒற்றைக் கண்ணால், பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கரிய பாறைகளென முகில்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. மழைக்கான காலம்.

“எங்களுக்கெண்டொரு மாபெரும் பண்பாடு இருக்கு. நீண்டதொரு மரபின் வேரடா நான். வேர்” என நெஞ்சிலறைந்து வானத்தைப் பார்த்துக் கூவினார் சதீஸ். சாவீடுகளில் தேவாரம் பாடும் முதியவர்களின் சேமக்கலக் குரல். குரலே உலோகமென்று பாடுவது.

“என்ன மரபு? காலங்காலமா இங்க ஆண்டவனுக்கெல்லாம் சேவகம் செய்ஞ்சது போக என்ன கிழிச்சியள்” என்றேன். வானத்து முகில்களைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தவரை கொக்கத்தடியால் பிடித்து இழுத்தேன்.

முகத்தை தீவிரமாக்கி எனக்கு பக்கத்தில் வந்தார்.

“சொல்லுங்கோ? ஆர் நீங்கள். இந்தியாவின்ர தொடர்ச்சியா? ஆறுமுகநாவலரா? சைவமா? இந்துவா?”

“நான் எல்லாம். இந்துவும் நான் தான் சைவமும் நான் தான் ஜீசகம் நான் தான்; சிவனும் நான் தான், திருமுலரும் நான் தான், யோகர் சுவாமியும் நான் தான்” எனப் பாட்டுப் போலப் படித்தார்.

“நல்ல சாம்பாறு தான்.”

“உங்கட பகுத்தறிவு எல்லாத்தையும் அழிச்சப் போட்டுதெண்டு நினைக்கிறியாடா பேயா. வேரை என்னடா செய்வாய். வேரில பூத்த பெரும் பூவடா நான். என்னை உன்னால என்ன செய்ய ஏலும்!”

“வில்லுப்பாட்டுத் தான் படிக்கேலும்” என்றேன்.

சரபன் பக்கம் திரும்பியவர், “நீங்கள் சொல்லுங்கோ, நான் ஆர்?”

“சுட்ட சட்டி சட்டுவம்” என்றார் சரபன்.

ஆங்காரமாக நெஞ்சில் குத்தி, “கோயிலாவதேதடா குளங்களாவதேதடா” எனக் கூவினார். அவரது நீண்ட தலையிரை காற்றில் விரிந்து குதித்தாடியது.

பியர் போத்தல்கள் முடிந்திருந்தன. துண்டு பீடியொன்றை எடுத்து தீப்பெட்டியில் உரசி மூட்டினார். புகைக்கங்கு சிரித்தது. நெஞ்சைப் புகையாக்கி ஊதினார். கரைந்து போவது போல.

“நான் சொன்னான், உவனுக்குக் குடிக்கக் குடுக்காதையெண்டு. குடிச்சால் இவன் விசராடுவான். கேட்டியே” என்றார் சரபன்.

இரும்புச் சங்கிலிகள் உரசும் ஒலியுடன் ஊஞ்சல் முன்னும் பின்னும் ஆடியது. என்னைக் கூர்ந்து பார்த்த சதீஸ், “நீ படிச்ச ஆயிரம் புத்தகத்தால என்ன பயன்? பண்பாடில்லாத படிப்பு. வெள்ளைக்காரனுக்கு கழுவி விடு, போ.”

“அதான் கேக்கிறன். என்ன மரபு நீங்கள். இந்த நிலத்துக்கு என்ன வரலாறு இருக்கு சொல்லுங்கோ. இந்தியான்ர எச்சில் கோப்பை தான் நீங்கள்.”

தலையை ஆட்டி உறுதியாக மறுத்தார்.

“எங்கட வேர் இந்துப்பண்பாடு தான். விஷ்ணுபுரம் படிச்சிட்டு நான் இந்தியா முழுக்க கோயில் கோயிலா அலைஞ்சன். அந்த வேசமோன் தான் இந்த பைத்தியத்தை எனக்கு தந்தவன். அவன...” என்று பல்லைக் கடித்துக் கறுவி தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டி தனக்குத் தானே ஆமோதித்தார்.

“அவர் எழுதினது பழங்குடித் தெய்வங்களில் இருந்து பெருந்தெய்வம் வரை இருக்கிற பயணத்தை. அதுவொரு தத்துவ விவாதத்திற்கான களம் தான். பின்னால இருக்கிற திரைச்சீலை. பவுத்தம் தான் மையமா விவாதிக்கப்படுது. விவாத மரபை முறையாக உண்டாக்கினது பவுத்தம் தான். நீங்கள் பவுத்தத்தை ஏற்பியளா?”

“நான் புத்தரடா. எல்லா ஞான வழியும் எங்க போகுது. எல்லா மதமும் என்னத்த காட்டுது. ஒவ்வொருத்தன் ஒவ்வொரு பேரில் சொல்லுறான். எல்லாச் சொல்லும் ஒண்டு தான். சிங்களவன் வைச்சிருக்கிற பவுத்தத்தை நான் சுடுவன்” என்றார் சுட்டு விரலைத் துவக்காக்கி.

“தமிழ் பவுத்தம் இங்க இருந்ததெண்டு விடுறியள். கந்தரோடை சமாதிகளை வைச்ச சொல்லுறியள். இண்டைக்கு ஆர் பவுத்தம். இங்க எது வந்தாலும் சாம்பலாக்கி திருநீறு பூசி விட்டுடுவாங்கள். கிறிஸ்தவர்களுக்கும் திருநீற்றுப் புதன் வைச்ச தேர் சுத்தி ஆடினால் தான் சமாளிக்கலாம் எண்டு நிலமை. முஸ்லிமை கலைச்சியள். திரும்ப வந்திட்டாங்கள் எண்டு புறுபுறுக்கிறியள். ஆனா பாவான்ர சமாதியில் போய் நிண்டு அமுறியள். கும்பிடுறியள். உண்மையாவே கேக்கிறன், ஆர் நீங்கள்?”

“உனக்கிது விளங்காது. ஏஞ்சொல்லு பாப்பம்?”

“பகுத்தறிவு.”

“குட் போய். உன்னட்ட மூளை கிடக்கு. எல்லாத்தையும் கறுப்பு வெள்ளையா பிரிச்ச பார்க்கிறாய். வாழ்க்கை அப்பிடி இல்ல. அந்த வேசமோன் எனக்கு தந்தது என்னெண்டு நினைக்கிறாய்?”

“கோயில் ரூர் கைட். தத்துவத்தை விட்டிட்டு சாம்பலை எடுத்து பூசிறியள்.”

“நோ, நோ, நீ முக்கியமானது மிஸ் பண்ணுறாய். சரபம், நீங்கள் ஒரு சிலைக்கு கண் வைக்கேக்க எப்பிடி இருக்கும். இந்த பகுத்தறிவு மூடனுக்குச் சொல்லுங்கோ.”

சரபன் ஆடுவதை நிறுத்தினார். கண்ணாடி மயிர்கள் ஆடி விழுவதைப் போல சின்னத் தூறல்கள் வீட்டு மையத்தில் விழத் தொடங்கின.

குறும்பும் துள்ளலுமான அவரது சிறிய கண்களும் தொந்தி கணபதி போன்ற தோற்றமும் அவரைச் சிலையைப் போலக் காட்டின.

“அதடா ஒரு எக்ஸ்பீரியன்ஸ். நாங்கள் சின்னனில் இருக்கேக்க எங்கிட பெரிய ஆக்கள் சிலையைச் செய்து முடிக்கிற வரைக்கும் கண்ணைத் திறக்க போற நேரத்தை பாக்கிறதுக்கு ஒரு பெரிய எக்ஸைட்மெண்ட் இருக்கும். அது இப்ப சொன்னா விளங்காது. எங்கட பட்டறையில் தியகராசா அண்ணை மரத்தை அறிஞ்ச கை. ஞானமெண்டது கையில் இருக்கு. கைக்கும்

மூளைக்கும் ஒரு கொணைச்சன் இருக்கு. அது படிஞ்ச வரும் வரைக்கும் கண்ணைத் திறக்கிறத பாக்க விட மாட்டினம். விஸ்வகர்மானர் குலத்துக்கு தான் கண் திறக்கேக்க அதை தாங்கிற சக்தி இருக்கு எண்டு ஒரு நம்பிக்கை. மற்றாக்கள் பார்த்தா சாபம் விழுமெண்டு ஒரு கதை. நாங்கள் காளியைக் கும்பிடுறனாங்கள். சும்மா சனம் அம்மனைத் தான் கும்பிடும். காளி உக்கிரமான தெய்வம்.

“எனக்கு நல்லா ஞாபகமிருக்கு, ஒரு காளி சிலை. என்ர இடுப்பளவு தானிருக்கும். எங்கட பக்கத்து கோயிலுக்கு தியாகண்ணை தான் செய்தவர். முழுசாச் செய்து முடியுமட்டும் நாங்கள் சின்னப் பெடியன் அதில சீவல் சீவலா விழுற மரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பம். ஒவ்வொரு சீவல் தூளும் விழேக்க என்ர மனசுக்கை அந்தக் காளி செதுக்கலா வரத் தொடங்கினா. எங்கட பட்டறை முழுக்க மரத்தூள் படிஞ்ச மெத்தை மாதிரி இருக்கும். பலா மரம் தான் கூட்பாவிக்கிறது. இலுப்பையில் சின்ன தெய்வங்களைச் செய்வம். தேரினர பவளக்காலுக்கு மேல வைக்கிறதூகள். இலுப்பையில் பெரிய சிலைகள் செய்யேலா. அதின்ர பைப் இறுக்கமானது. அடர்த்தியான கறுப்பு அதில தான் வரும்.

“பட்டறையில் நிக்கேக்க மரத்தூள் வாசனையே ஒரு போதை தான். மூச்சுக்க அடிச்சடிச்ச இப்ப வாசமே தெரியாது. நினைச்சப் பார், வாசமெண்டது என்ன? மூக்குப் பழகும் மட்டும் தான் வாசமெண்ட ஒண்டு இருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் பழகிட்ட அது காத்து. அதுக்குள்ள இருக்கிறவனுக்கு அது மூச்சுக் காத்து மாதிரி. தண்ணிக்குள்ள இருக்கிற மீன் குடிக்கிற தண்ணிக்கும் நீந்திற தண்ணிக்கும் வித்தியாசம் அறியாத மாதிரி. மீன் தண்ணி குடிக்கேக்க உடம்பால குடிக்குமெண்டு சொல்லுவாங்கள். அப்பிடி நாங்கள் அந்த வாசத்த உடம்பால இழுக்கிறம்.

“கண்ணைத் திறக்கேக்க ஒரு வேட்டியைப் போட்டு சிலை செய்யிறவரும் சிலையும் மட்டும் தான் உள்ள இருப்பினம். கீறித் திறக்கிற கண், சாமிக்குக் கண் வைக்கிறதெண்டால் சும்மாவே, அது எத்தினை பேருக்கு சாமினர கண். அதுக்கு மனசுக்கை இருந்து ஒரு கை வந்து திறக்குமெண்டு சொல்லுவார் தியாகண்ணை. மனசுக்கை ஒரு கையிருக்கு. அதை ஒரு ஆசாரி வளர்க்க வேணும். இண்டைக்கிருக்கிற பெரும்பாலான சின்னப் பெடியனுக்கு கை வாறேல்ல. அவங்கள் மிசினிட்ட விட்டுட்டாங்கள். அது ஒரே மாதிரிச் செதுக்கித் தள்ளும். போட்டோக்கொப்பி மிசின் மாதிரி. அதில என்னடா சாமி வரப் போகுது.

“அந்தக் காளி சிலையின்ர கண்ணைத் திறக்கிற நேரம் நானும் தியாகண்ணையும் மட்டும் தான் பட்டறையில் நிண்டம். விடியப்பறம் கோழி கூவேக்க ஒரு அருட்டல் வர நான் எழும்பிப் போய் முகத்தக் கழுவிப் போட்டு போனன். தியானத்தில இருக்கிற

மாதிரி அந்தாள் சிலைக்கு முன்னால இருக்குது. பெரிய வெள்ளைத் தாடியும் மொட்டந் தலையும் இடுப்பு வேட்டியும் பூணூலும் பார்த்தால் அசல் சாமியார் தானடா. கையில் உளியும் தட்டுப் பொல்லும் இருக்கு. ஏதோ ஒரு வாக்குக் கேட்க இருக்கிற போல பணிஞ்சு போய் அமைதியா இருந்தார். நான் பின்னால் போய் சத்தம் போடாமல் பாட்டுச் சிங்கத்துக்கு கீழ் இருந்தன். கொஞ்சத்தால கலை வந்த மாதிரி உடம்பு நடுங்கிச்சு. கண்ணைப் பூஞ்சித் திறந்து கொண்டு கையை முகத்தில் வைச்சு செதுக்கத் தொடங்கினார். மரச்சீவல் தண்ணீல் நனைஞ்சு சிறகு மாதிரி உதிருது. வந்த கலை நிக்க முன்னுக்கு குறி சொல்லுற பூசாரியைப் போல ஒரு வேகம். அப்பா! கண் வந்து நிக்கேக்க சொன்னா நம்ப மாட்டாய் உடம்பெல்லாம் புல்லரிச்சது. அதுவரைக்கும் மூளியா இருந்த மரப்பொம்மைக்கு கண் வைச்சதும் தெய்வமாகிற்று. கண் தான்ரா சாமி. அது பார்வையில் இருக்கு. பார்வையிலையே ஒருத்தனுக்குள்ள இருக்கிறது தெரியிற மாதிரி. கண்ணை வைச்ச முடிச்சிட்டு மடங்கி விழுந்து காளியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டார். இனி அது சாமி. மனுசர் தொட முடியாது. பார்வை வந்த சிலை பிறகு தெய்வந்தான். என்னாலை அதை இண்டைக்கும் மறக்கேலா” என்றார்.

மூச்சை நிதனமாக்கி சாய்ந்து ஆடத் தொடங்கினார்.

“நான் கண் வைச்ச முதல் சிலை சாமியானத பார்க்கேக்க அண்டைக்கி அவரேன் விழுந்து கும்பிட்டார் எண்டு தெரிஞ்சது. அது நானில்லை எண்டு எனக்கு தெரிஞ்சது. அந்தக் கண்ணை வந்து கீறினது எது? அதை பகுத்தறிவாலை விளக்கேலா. அதை தர்க்கமாக்கிற்றா உன்ர கையில் இருந்து அது போயிரும். அதால தான் அது கலை வாற மாதிரி எண்டு சொல்லுறது. அது தான்ரா கலை. நீங்கள் எழுதின மாதிரி புத்தகத்தைப் படிச்சிட்டு அதைப் போல இன்னொரு புத்தகத்தை எழுதினவையாட்டில்ல. ஒரு சின்னப் பிசிறு விழுந்தாலும் தெய்வம் வராது. அதை மனுசரால கீறலாது” என்றார். அவரது குரல் குகைக்குள் எதிரொலிப்பது போல வீட்டின் சுவர்களில் மோதித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

சீதீஸ் எனக்குப் பக்கத்தில் வந்து குந்தினார். சிரித்த முகத்துடன், “யெஸ்... அது தான்ரா விசயம். நீ எழுதினது மூளையால. மூளைய வச்சு எழுதினது கலை இல்ல. அது ஒரு மிசின் வெட்டு. நீ ஒரு போட்டோ கொப்பி மிசின். அதுக்குப் பித்தும் கனவும் வேணும். மூளைய வைச்ச நீ பேக்காட்டலாம். சாமியக் காட்டேலா” என்றார்.

நான் தூணோடு சாய்ந்து மையத்தில் காலை நீட்டி அமர்ந்து கொண்டேன். சதீஸ் சேர்ட்டைப் போட்டுக் கொண்டு வெளிக்கிட்டார். நானும் அவரும் சைக்கிளில் மிதித்துக் கொண்டு பீடி வாங்கப் போனோம்.

தின்னவேலிச் சந்தியில் ஒரு கடை மட்டும் அரைவாசி திறந்திருந்தது. வாசலில் நின்ற முதலாளியிடம் பீடி கேட்டு சண்டை பிடிக்கத் தொடங்கினார். உரிமையுடன் உலகத்தின் முன் கை நீட்டி நிற்கும் ஒரு துறவியைப் போல. சதீஸின் கோலத்தைப் பார்த்த முதலாளி கதவை மீண்டும் திறந்து ஒரு பீடிக்கட்டை நீட்டினார்.

பீடியை மூட்டிப் புகைத்தார். மென் தூறலில் நனைந்து கொண்டே வீட்டை நோக்கி சைக்கிளை உருட்டியபடி நடந்தோம்.

“அண்டைக்கு மண்கும்பான் போனதில் இருந்து எனக்குள்ள என்னமோ செய்து கொண்டிருக்கு. குருபாவா எனக்கு கனவில் வந்தார். தென்னை மரங்களுக்குள்ளால ஒரு உருவம் மாதிரி வந்தார். மணலில் அவற்ற காலே பட்டெல்ல. மீசையில்லாமல் வெள்ளைத் தாடியோட. அப்பிட்யே என்ற அப்பா மாதிரி ஒரு முகம். தலையில் ஒரு தலைப்பாக்கட்டு. எண்ட அருமையான புள்ள, கண்மணி, இதப் பிடி, இது உனக்கு என்றார். குரல் உடைஞ்சு சின்னப்பெடியனொரான் வயசுக்கு வாற நேரமிருக்கிற குரல் அவருக்கு. ஒரு ஓலையை நீட்டினார். அதொரு கவிதை. ஆனா எழுத்தெல்லாம் குழம்பிக் குழம்பிக் கிடந்தது.”

“அவர் கவிதை எழுதுவாரா?” என்றேன்.

“ஓம். அவர் முதல்லை கதிர்காமத்தில் இருந்தவர். தமிழ் தான் தெரியும். தன்னை முருகனுக்கும் அல்லாவுக்கும் பிறந்த பிள்ளை எண்டு சொல்லுவாராம். பிறகு இங்க வந்திருக்கு மனுசன். பார்க்க முஸ்லீம் மாதிரியே இருக்காது. அவங்கள் சூபி. ரமணர் மாதிரித் தோற்றம். தானே சமைச்சத் தான் சாப்பிடுவார். அதுவும் சைவச்சாப்பாடு தான். தீயில் வைச்செடுத்த சாப்பாடு அமைதிய தரோணுமே ஒழிய வேறொரு தீயை தரக்கூடாதெண்டு சொல்லியிருக்கிறார். சமைக்கேக்க சமைக்கிறவற்ற எண்ணம் முக்கியமெண்டு சொன்னவரெண்டால் பார், அவரும் ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட் தானடா.

“இங்க இருந்து அமெரிக்காவுக்கு 1970களில் போயிற்றார். அங்க பிலடெப்பியா எண்ட இடத்தில தங்கி அங்கையே சமாதியானார். அவர் தமிழில கதைக்கிறத இங்கிலிசில மொழிபெயர்ப்பாங்கள். ஆயிரக்கணக்கான வெள்ளக்காரர் அவரிட்ட போய் உரையள கேப்பினம். சொல்லி வைச்ச மாதிரி எல்லாரும் சொல்லுற ஒண்டிருக்கு. அப்பிட்யொரு அன்பான சீவன அவங்கள் பார்த்ததே இல்லையாம்.

“ஒருத்தர் சொன்னார், பாவா உங்களுக்கு என்ன அற்புதம் செய்தவர் எண்டு கேட்டாங்களாம், அதுக்கவர் சொல்லுவார், அவரப் பார்த்ததில் இருந்து தனக்குள்ள மாறின மாற்றம் தான் அந்த அற்புதமெண்டு. உண்மையான ஞானிய விளக்கேலா. அவர் முடிஞ்சா பிறகு தொடங்கிற பாதை மாதிரி. ஞானியள்ள

பலவிதமிருக்கு. சிலர் சொல்லால நிப்பினம். ஒஷோவப் போல, ஜிட்டுவைப் போல. சிலர் அவங்கட அன்றாடத்தில செய்யிற சின்ன சின்ன வேலைகளில கூட ஞானி தான். பாவா அப்பிடிச் சமைப்பார். அந்த சமையலே ஒரு வேள்வி மாதிரி. ஒரு பஜனை மாதிரி.

“அவர் தான் மேற்குக்கு, ரூமிய, எளிமையான இங்கிலிசில, சிண்டு சிடுக்குகள் இல்லாமல் கொண்டு போற வழியைக் காட்டினதா, கோல்மன் பெர்க்ஸ் எண்ட் கவிஞன் சொல்லியிருக்கிறான். அவனொரு மொழிபெயர்ப்பாளர். தி எசன்ஸியல் ரூமி எண்ட் அவன்ர புத்தகத்தில் பாவாவைச் சந்திச்சது முக்கியம் எண்டு எழுதியிருக்கிறான். குருபாவா தன்ர இதயத்தை திறந்தார். அதுக்குப் பிறகு ரூமிய எப்பிடி அணுகிறதெண்டு தன்ர இதயம் அறிஞ்சதெண்டு சொல்லுறான். அது தான் ஒரு ஞானியின்ர தொடுகை. அவர் நேரடியா இல்லை, ஆழத்தில் இருக்கிறத தொடுற ஆர்ட்டிஸ்ட். எங்கட அசல் தமிழில அவற்ற உரையன் கேக்கவே ஒரு சிலிர்ப்பா இருக்கும்.”

இருட்டு அடர்ந்து குளிரடித்தது. மரங்களில் சிந்திய தூறல்கள் குளிரலையெனக் கால்களைக் கடந்து வீசியது. அவரது நீண்ட தலைமுடி எழுந்தெழுந்து அணைந்தது. மினுங்கும் கண்களுடன் சதீஸ் வானத்தைப் பார்த்து விட்டு எவருக்கோ சொல்வது போல கணீரென்ற குரலில் தொடர்ந்தார்.

“இவை பாவாவின் சொற்கள். அட்சரம் பிசகாமல் எனக்குள்ள நிண்டு ஆடிற் சொற்கள். ஆண்டவன் படைப்புகள் எல்லாவற்றுக்கும் வீடுகள் இருக்கின்றன. எல்லா மிருகங்களும் இருக்கின்றன. பறவைகளுக்கும் கூட மரமிருக்கின்றது. மிருகங்களுக்கு கூட குகையிருக்கின்றது. சாத்தானுக்கும் கூட சில இடங்கள் இருக்கின்றன. மாயைக்குக் கூட சில இருக்கின்றன. வணங்குகின்றார்கள். ஆனா ஆண்டவனுக்கு ஒரு சேர்ச்சையும் காணம், பள்ளியையும் காணம், கோயிலையும் காணம், கதையையும் காணம். அவனுக்கொரு கதையிருக்குமெண்டா புக்குகளிலையும் இல்லை. அவனுக்கு பெற்றாருமில்லை. தாத்தாவும் இல்லை. பிறந்தனைத்தாருமில்லை. சொந்தக்காரரும் இல்லை. அப்பிடி ஒண்டும் இல்லாதவனைத் தான் நாங்கள் ஆண்டவன் என்றோம்.

“நேதி நேதி நேதி எண்டு மறுத்து இது அல்ல இது அல்ல எண்டு மாதிரி அவர் சொல்லுவார், ஆண்டவன் வானமில்லை. ஆண்டவன் சூரியனுமில்லை, நிலவுமில்லை, பாம்புமில்லை, கழுதையுமில்லை, அவன் ஆகாயத்தில் இருக்கிற தண்டல் மினுக்கமில்லை, ஒரு மர்மமில்லை. ஆனால், ஆண்டவன் இருக்கிறான்.

“ஆண்டவன் சரித்திரம் ஒண்டுமில்லை. அவன் விஞ்ஞானத்தால விளக்க முடியாது. அதை இதுகளக் கொண்டு விளங்கிக் கொண்டமெண்டால் அது கஸ்ரம். அவனைப் போல ஒண்டுமே இல்லை. இதெல்லாம்

அவனுடைய கிரியேசன். எதைத் தோற்றுவித்தானோ அதெல்லாம் அவனுடைய கிரியேசன். அந்த கிரியேசன் மூல்யமாக இது அவன்ர புக். (முன்னுக்கிருவையக் கையக் காட்டி) இது தான் அவன்ர புக். ஒவ்வொருத்தரும் அவனுடைய ஸ்ரோறி. ஒவ்வொரு கிரியேசனும் அவனுடைய ஸ்ரோறி. இந்த புக்குகள் மூல்யமாகத் தான் அவனை அறியவேணும். எதைத் தோற்றுவித்தானோ அது அவனுடைய ஸ்ரோறி. அவன் அமைத்த எல்லாவற்றிலும் அவனுடைய சரித்திரம் இருக்கிறது. அவனுடைய அழகிருக்கின்றது. அவனுடைய பெருமை இருக்கின்றது. அவனுடைய ரசனை இருக்கின்றது. அவனுடைய குணமிருக்கின்றது. அவனுடைய அறிவிருக்கின்றது. அவனுடைய சகிப்பிருக்கின்றது. அவனுடைய சமாதானமிருக்கின்றது. அவனுடைய நீதியிருக்கின்றது. அவனுடைய மனச்சாட்சி இருக்கின்றது. அவனுடைய உண்மை இருக்கின்றது. அவனுடைய நிரப்பமிருக்கின்றது. அவனுடைய கருணையிருக்கின்றது.

“இது எல்லாம் அவனுடைய ஸ்ரோறி. இது தான் படைப்பு. நாம் எதைப் பார்க்கின்றோம்? அது அவனுடைய ஸ்ரோறி. நாம் எதை அறிந்து கொண்டோம்? அது அவனுடைய ஸ்ரோறி. விஞ்ஞானம் அவனுடைய ஸ்ரோறி. ஆர்ட்டிஸ் அவனுடைய ஸ்ரோறி. இது சேர்ச்சில அறியிற விசயமில்லை. கோயிலில் அறியிற விசயமில்லை. விஞ்ஞானம் அவனுடைய ஸ்ரோறி. அஞ்ஞானமும் அவனுடைய ஸ்ரோறி. மெய்ஞானம் அவனுடைய ஸ்ரோறி. உண்மை அவனுடைய ஸ்ரோறி. அவனிட்ட இருந்த பொருளைத் தான் விதைச்சிருக்கிறான். இதைத் தான் நாங்கள் விளங்கிப் படிக்க வேணும். கிரியேசன் எல்லாம் ஆண்டவனல்ல. இதையெல்லாம் உண்டாக்கினவன் தான் ஆண்டவன்.

“அவனை விளங்கிறதுக்கு, அறியிறதுக்கு நாங்க படிக்கணும். நீ அவனுடைய ஸ்ரோறியாய் இருக்கிறாய். (தன்ர நெஞ்சில கைய வைச்சு) இது தான் புக் ஸ்ரோல். இது தான் பைபிள், இது குரான், இது புராணம், இது உலகம், இது சுவர்க்கம், இது நரகம், இது மியூசியம், இது சூ, எல்லாத்தையும் நாங்கள் வளர்க்கிறம். இந்தக் குணங்கள் எங்களை கொல்லுது, அல்லது பாக்குது. இந்தக் குணங்கள் எல்லாம் அண்டவனிட்ட உள்ளது. ஆதிக்கும் அநாதியில ஆண்டவன்கிட்ட உள்ள குணங்கள் தான் இது.

“அவன்கிட்ட இருள் இருந்தது. அவன்கிட்ட மயக்கமிருந்தது. அவன்கிட்ட ஒளிர்வு இருந்தது. மினுக்கமிருந்தது. ஆனால், அவன் பொறாமையை தன்னட்ட இருந்து அகற்றினான். தன்னலத்தை அகற்றினான். மாயையை அகற்றினான். பெருமையை அகற்றினான். வஞ்சகத்தை அகற்றினான். சாத்தானை அகற்றினான். அவசரத்தை அகற்றினான். ஆத்திரத்தை அகற்றினான். இந்தக் கெட்ட குணங்களையெல்லாம் அவனில இருந்து அகற்றினான்.

“அவன் சகல உயிர்களையும் கருணையால் அணைத்துக் கொண்டான். அன்புமயமாய் இருந்தான். இந்தக் குணங்களை நாம் படிக்க வேண்டும். இந்த உங்களை நீங்கள் விளங்க வேண்டும். அவன் பரிசுத்தமாகி விட்டான். பிரகாசமாகி விட்டான். தனக்கில்லாமல் கருணையால் நிரம்பி விட்டான். எல்லா உயிர்களையும் விசுவாசித்து விட்டான். எல்லா உயிர்களிலும் நிறைமயமாகி விட்டான். அணுவற்றதிலும் கலந்து விட்டான்.

“என்ன புதினம்! கடலைக் கடலாக்கிறாய்! திடலைக் கடலாக்கிறாய்! ஊரைக் காடாக்கிறாய்! காட்டை ஊராக்கிறாய்! என்ன புதினம்! நீ அவன்ர ஸ்ரோறியப் படிக்க வந்த ஒரு லைற். அது ஒரு சோல்! அது ஒரு கதிர்! அதைத் தான் நீ காக்க வேணும். அது அவனுக்குள்ள இருந்து வாற கதிர்!”

கலை வந்து ஆடி இறங்கிய பூசாரியைப் போல சதீஸ் தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்து கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் மௌனம். உடல் சோர கைகள் தளையச் சொன்னார், “என்ற ஞானியடா அவர். யோகர் சுவாமியும் குடைச்சாமியும் நடந்த இந்த மண்ணில நடந்த இன்னொரு ஞானி. அவர் எழுதின பாட்டுகளினர் புத்தகம் என்னட்ட இருக்கு. ஒளி எண்டு பேர். என்ன கவிதை எண்டு நினைக்கிறாய், அப்பிடி இருக்கும். லாயிலாக இல்லல்லாகு எண்ட தாளத்தில் மணிமணியான சொல்லுகள். ஒவ்வொண்டும் அற்புதம். இப்ப எனக்கு உண்மையான பாட்டெல்லாம் ஒண்டோட ஒண்டு

கலந்து மறந்து போச்சு. கனவில இருந்து முழிச்சப் பாத்தன். காதுக்குள்ள தேன் மாதிரி ஒரு குரலில் அவர் பாடுறார். அது மட்டும் தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கு” என்றார்.

முகில் குவைகள் வானில் நிறைந்து முட்டியிருந்தாலும் பென்னம் பெரிய நிலவை அவை மறைக்கவில்லை. நிமிர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே வந்தோம். மழைத் துமிகள் இருவர் மேலும் துமித்துக் கொண்டிருந்தன. அம்மன் கோயிலடியில் இருந்த விளக்குள் ஒளிர்ந்தன. முன்னால் சிறியதொரு கல்லின் மேல் சின்ன சிவலிங்கங்களும் நாகச் சிலையொன்றும் வைத்திருந்தார்கள். வழியில் போவோர் வருவோர் நின்று பூவைக்கும் தெய்வங்கள். சதீஸ் இருட்டில் கிடந்த அந்தச் சிலைகளைப் பார்த்து விம்மியபடி கை கூப்பினார். உடல் விம்ம, சேமக்கலக் குரலில் வானமதிரப் பாடத் தொடங்கினார்.

“லாயிலாகி இல்லல்லாகு, லாயிலாகி இல்லல்லாகு / வானுமாகி மலையுமாகி மட்டில்லாத சுடருமாகி / தேனுமாகி நீருமான ஞான ஷேக்கின் முகையதீனே / அணுவுமாகி பொருளுமாகி கிட்டில்லாத / அருவமாகி / ஊனுமாகி உயிருமாகி ஞான ஷேக்கின் / முகையதீனே.”

காற்றுக்குச் சாயும் நெற்கதிர்கள் அலையடுக்குகளென விரிவது போன்ற தாளம். கையை வானுக்கு விரித்து, “பொன்னுமாகி மணியுமாகி பச்சைப் பவளம் முத்துமாகி / கண்ணுமாகி மணியுமாகி கண்ணில் தங்கும் ஜோதியாகி / பித்துமாகி சித்துமாகி மட்டில்லாத சிவமுமாகி / அத்தனாகி அனந்தனாகி கட்டில்லாத / கனவுமாகி...” எனப் பாடிக் கொண்டே வந்தார். வழமையாகக் குரைக்கும் நாய்கள் தெருவை முகர்ந்து முகர்ந்து நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்து அமைதியாக வழி விட்டன. வீடுகள் வெளிச்சமின்றிக் கிடந்தன. மழை வலுப்பது போலிருக்கவும் அவரை சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு போனேன்.

சரபன் தொந்தி சரிந்திருக்க அனந்த சயனத்தில் ஊஞ்சலில் படுத்திருந்தார். மழைத்துளிகள் மையத்தில் விழுந்து துமித்துக் கொண்டிருந்தன. சதீஸ் தன் பையிலிருந்து காற்போத்தல் சாராயத்தை

எடுத்து பச்சையாக ஒரு வாய் குடித்து குதிரை போலக் கனைத்து உதறினார்.

“குருபாவா முகையதீனப்பற்றியாப்பாணத்தாக்களுக்கு பெரிசா தெரியாது. ஆனா சைவாக்களும் அவரக் கும்பிடுவினம். எத்தின வீட்டில காவல் தெய்வமா அவரை வைச்சிருக்கினம். சண்டைக்காலத்தில தமிழாக்கள் அவற்ற காட் ஹவுசுக்கு ட்ரஸ்ரியா எல்லாம் இருந்திருக்கினம். எங்கட பண்பாடெண்டால் என்னெண்டு கேட்டியே, அவரும் எங்கட பண்பாடு தான். நிலமெண்டது அலைஞ்சு கொண்டிருக்கிற மனுசரால பண்பாட்டை உருவாக்கிறது. குந்திக் கொண்டிருக்கிறவனுக்கு ஒரு பண்பாடும் இல்லை.”

சரபன் கால்களை நீட்டி எழுந்து கொண்டு, “தொடங்கீற்றான்” என்றார்.

“ம்ம்.. அது எனக்கும் விளங்குது. ஆனா இந்தியப் பண்பாட்டை பாருங்கோ. எவ்வளவு கனவு கொண்ட தொன்மங்கள் கொட்டிக் கிடக்கு. ஒரு சுரங்கத்தைப் போல. எத்தனை கலைப் பொக்கிஷங்கள் கிடக்கு. ஆனா நாங்கள் என்னத்தை வைச்சிருக்கிறம். நல்லூரில என்ன கிடக்கு? இல்ல ஒல்லாந்தற்ற கோட்டைய கலைப்பொக்கிசமெண்டு சொல்லுவமா? கந்தரோடை சமாதிகள்? வழக்கையாறு மாதிரித் தான் நாங்கள். பருவகாலத்தில தண்ணி ஓடுற வாய்க்கால ஆறெண்டு சொல்லுற மாதிரி. யாப்பாணத்தானுக்கு வெட்டிப் பெருமை பேசுறதில வேணுமெண்டால் உச்சமான ஒரு பண்பாடு இருக்கெண்டு சொல்லலாம். சுஞ்சத்தனத்தில கலைஞர்கள். தின்னாமல் குடியாமல் சொத்து சேக்கிறதில யோகியள். ஒரு பண்பாடு எண்டது அதின்ர விழுமியங்களல உருவாகிறது தான் இல்லையா?” என்றேன்.

“இல்ல” என தலையை சிலுப்பி ஆட்டி மறுத்தார் சதீஸ்.

“பண்பாடெண்டது கனவு. நீ சொல்லுற மாதிரி எங்களிட்ட ராஜ கோபுரங்கள் இல்லாமல் இருக்கலாம். நூதனமான கலைப் பொக்கிசங்கள் கொட்டிக்கிடக்கிற சுரங்கமா இல்லாம போகலாம். ஆனா இதுவொரு பண்பாட்டு ஊடாட்டம் நடந்து கொண்டேயிருக்கிற பெரிய வெளி. எல்லாம் செப்படி வித்தை எண்டு சொன்னவனும் இருந்திருக்கிறான். ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லையெண்டவனும் திரிஞ்சிருக்கிறான். உயிரெண்டது கதிரெண்டவனும் இருந்து போயிருக்கிறான். அவனெல்லாம் ஆர், உன்ர முதாதை. என்ர முன்னோர். அவனுக்கு முதாதை எங்கையிருந்தோ வாறான். மனுசன் எண்டது வேரின்ர தொடர்ச்சி. வேரில்லாதவன் வெறும் மரக்கட்டை” என்றார் சதீஸ்.

சரபன் என்னைப் பார்த்து விழிகளில் குறும்பு மின்ன, “உது ஒரு ஸ்ரைல். எங்களுக்கு வரலாறில்லை, பண்பாடில்லை, மரபில்லை எண்டு சொல்லுறது. உப்பிடி நிறையப் பேரை இந்த நிலம் பாத்திட்டுது.

யாழ்ப்பாணத்து சித்தர் மரபை நீங்கள் கணக்கில எடுக்கிறேல்ல. யுத்தமும் அலைச்சலுமா இருக்கிற சனம் நிலையான பெரிய கட்டுமானங்களைச் செய்யாது. அரசுகள் தோன்றி உபரிகள் நிறைஞ்சு நிலையான நெடுங்காலம் இருந்தா தான் பெருங்கட்டுமானங்கள் இருக்க முடியும். பெரிய காவியங்களுக்கு புரவலர்கள் உருவாக முடியும். எங்கட சித்தர் மரபை உனக்கு விளக்க வேணுமெண்டால் இப்பவும் கூடக் கண்ணால காட்டுவன்” என்றார்.

அவரது உறுதியான முகம் தயக்கமின்றி சாட்சியுடன் இருந்தது. என்ன என்பது போலக் காத்திருந்தேன்.

“ரவுனுக்குள்ள ஒரு வயசான நீளத் தலைமுடி வைச்ச ஓராள் திரியிறவர் கவனிச்சிருக்கிறியா?”

“ஓம். இடுப்பு வரைக்கும் தலையிர் சுருள் சுருளா முடிஞ்சது மாதிரி இருக்கும். படுகிழவர். சில நேரம் வேட்டி மாதிரி துண்டு கட்டியிருப்பார். சில நேரம் அதுவும் இருக்காது. கையில பூப்பிடுங்கிற தடியைப் போல ஒரு தடி வைச்சிருப்பார். அவரைத் தானே சொல்லுறியள்.”

“ஓம். அவர் தான். எங்க இருந்து வந்தவரெண்டு எனக்குத் தெரியேல்ல. அப்ப எனக்கு கடன் பிரச்சினை. காசு தாறவன் எண்டவன் தரேல்ல. இண்டைக்கு நாளைக்கெண்டு இழுத்தடிச்சக் கொண்டிருந்தான். மற்றப் பக்கம் என்னை கழுத்தை நெறிக்கிற மாதிரி வந்திட்டாங்கள். என்னாலை அதைத் தாங்கவே முடியேல்ல. நஞ்சைக் குடிச்சச் சாவமெண்டு உம்மையாவே முடிவெடுத்திட்டன். பொக்கெற்றுக்க காசோட ரவுனுக்கை போயிறறன். வயலுக்கு அடிக்கிற பூச்சி மருந்து வாங்கிறதுக்கு உரக்கடை வாசலில போய் மோட்டச் சைக்கிளை நிப்பாட்டி போட்டன். கடையே பாத்துக் கொண்டு இருட்டுக்கை நிண்டன். ஆக்கள் குறையப் போவமெண்டு நினைச்சுப் போட்டு காலை எடுக்க தடியால தோளில சள்ளெண்டு ஒரு அடி. திரும்பிப் பார்த்தால், நான் எப்பையோ செய்த பூதகணத்தின்ர சிலையின்ர நெரியிற கோபமான முகத்தோட நிக்கிறார் அவர். வீழதியும் வேர்வையும் கலந்த வாசம் அவரில இருந்து வந்து கொண்டிருந்த. சட்டெண்டு கைய நீட்டினார். உளியள் மாதிரி தடிச்ச கைவிரலுகள். ரேகையே இல்லாமல் பொளிச்ச சலவைக் கல் மாதிரி உள்ளங்கை. நான் தாள் காசை எடுத்து இருவது ருவா குடுத்தன், அடி விழுந்தது. பொக்கெற்றுக்கை தேடி ஐஞ்சு ருவா சில்லறைக் காசைக் குடுத்தன். வாங்கிப் போட்டு, போடா எண்டு என்னைக் கலைச்சார். அழுதழுது வீட்ட ஓடி வந்தன். காளி கோயிலடி வாசலில போய் படுத்திட்டன். உடம்பெல்லாம் அடிச்சுப்போட்ட வலி. சொன்னா நம்ப மாட்டாய், காசு தர வேண்டியவன் வாசல்ல வந்து நிக்கிறான். பேப்பரில சுத்தின காசுக்கட்டை பாத்ததும் ஓவெண்டு தலையில அடிச்சக் கொண்டு அழுதன். அண்டைக்கு என்னைக் காத்தது அவர் தான். உன்ர பகுத்தறிவாலை இத விளக்கேலுமா?

ஏலாது. ஆனா எனக்கு இது நடந்தது. பிறகு அவரைப் பற்றி ஆராய்ஞ்சன். எத்தினை கதை தெரியுமா?

“அவரிட்ட நீ கொண்டு போய் காசு குடுக்கேலா. அவர் கையை நீட்டினா தான் காசு குடுக்க வேணும். இல்லாட்டி அடி. அதுவும் சில்லறையாத் தான் குடுக்க வேணும். அந்தாளிட்ட அடி வாங்கினால் உன்ர தத்து ஒண்டு அறுந்து போகும். இல்லையெண்டால் ஒரு அதிர்ஷ்டம் அண்டைக்கி வரும். ரெண்டு வருசமா அவரைக் காணேல்ல. முதல் ரவுனுக்கை திரியிறவர் கொஞ்சம் கொஞ்சமா கோம்பையான் மயானம் பக்கமா போகத் தொடங்கிட்டார் எண்டு கடைக்காரர் சொல்லுறாங்கள். அப்படியே காத்துல மறைஞ்சு போன மாதிரி இல்லாமல் போயிட்டார். எங்கட தெருவில் நடந்தது நீண்ட மரபினர் ஒரு தொடர்ச்சி. பண்பாட்டில இருக்கிறதெண்டது மீன் தண்ணிக்கை இருக்கிற மாதிரி. உன்ர உடம்பாலை அதை அறிய வேணும். எங்கட பண்பாடு, வெறும் பருத்தித் துண்டில ஒரு பட்டு நூலைப் போல ஓடிக்கொண்டிருக்கு. உனக்கு அதைப் பாக்கிற கண் வேணும்” என்றார். நான் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கண்ணை எரிப்பது போல மின்னல் வெளிச்சம் வீட்டு மையத்தில் ஒளிச்சிலம்பாகி விழுந்தது. பெரிய கொப்பளம் வெடிப்பது போல இடித்தொடரொன்று கொட்டியது. மழை ஓங்கி ஓங்கி விம்மி விம்மிக் கொட்டியது.

சதீஸ், “பட்டு நூல், பட்டு நூல்” எனக் கூவினார். சேமக்கலக் குரலில் இன்னதென்று பிடிபடாத ஒரு கார்வை எழுந்தது. “லாயிலாகி இல்லல்லாகூ, லாயிலாகி இல்லல்லாகூ...” எனத் திரும்பத் திரும்பப் பாடினார். தாளமேயான குரல். கண்ணீர் பெருக நெஞ்சில் கை கூப்பியபடி மையத்தில் எழுந்து நின்று குதித்தார். கைகளை விசிறி நீண்ட மயிரைச் சிலிர்த்து உடுக்கின்றி ஆடினார். இடி கொட்டியது. உதைத்து மிதந்து குதித்தார். மழைத் துளிகளுக்கு நடுவில் கண்ணீர் துளிகள் விசிறி விழுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கனவு போல ஒரு காட்சி. சரபன் எழுந்து வேட்டியை அதக்கிக் கட்டினார்.

பித்து எழுந்தது போல உடல் விடைத்ததிர சதீஸ் ஜீன்சை கழற்றினார். ஜட்டியை உருவி கந்தரையில் வீசினார். சக்கை போல விழுந்தது. கொட்டும் மழையில் வீட்டைக் கடந்து வீதியை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினார். சரபன் பின்னால் கூப்பிட்டபடி ஓடினார். மின்னல் வெட்டு வெளிச்சத்தில் அவர்களையே நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சதீஸின் ஓங்கிய குரல் அருகிலெனக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இடிகளுக்கு இடையில் அச்சொல் மட்டும் ஒலித்தது.

“பட்டு நூல்... பட்டு நூல்... பட்டு நூல்!”

கிரிசாந் <kirishanth300@gmail.com>

கவிதை

பாக்யபாரதி கவிதைகள்

1. எதார்த்தம்

வார்த்தைகளின்
அழுத்தத்தால் மீதிபடும்
நிசப்தமானது
அடிகோடு
தொலைந்து போவதில்லை!
தன்னை
ஆசுவாசப்படுத்திக்
கொண்ட பிறகு
மீண்டெழுந்திடும்
புவியின் ஆயுளை
நீட்டிக்க வேண்டி..!

2. வகுப்பறையில் வானவில்

சாளரம் வழியே
நுழைந்த
ஒற்றை பட்டாம்பூச்சி
ஒட்டுமொத்த

வகுப்பறைக்கே
வரண்பூச்சி சென்றது...
விடுமுறை முடிந்தபிறகு
பாடசாலையின்
கதவைத் திறந்த
பூஞ்சிட்டுகளின் கண்களில்
மகிழ்ச்சி வெள்ளம்
கரைபுரண்டோடியது...
ஆசானாக இல்லாமல்
சராசரி மனிதனாய்
இரண்டையும்
ஒப்பிட்டு பார்த்த எனக்கு
மழையில்
நனைந்து கொண்டே
வானவில்லை
ரசிப்பது போலிருந்தது!

பாக்யபாரதி <bagyabharathi584@gmail.com>

பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் அபூர்வ சிந்தாமணி

● கால சுப்ரமணியம்

1879-1917 காலகட்டத்தில் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலும் சிறுகதை வரலாற்றிலும் சில பெண் எழுத்தாளர்கள் கவனத்துக்குரிய சில படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார்கள். இந்த தகவல்கள் சரிவர இலக்கிய வரலாற்றில் பதிவுசெய்யப்படவில்லை. அக்காலப் பெண் படைப்பாளிகளைப் பற்றி வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாளின் ‘ஜகன்மோகினி’ பத்திரிகையில் வெளிவந்த ‘ஸ்த்ரீ எழுத்தாளர்கள்’ என்ற தொடர் கட்டுரைகளில், முன்னோடிகளான கிருபை சத்தியநாதன், ராஜாத்தி அம்மாள், பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள், மலைமகள், தாமரைப்பெண், தேவகுஞ்சரி அம்மாள், அம்மணி அம்மாள் ஆகியோர் பற்றி ஏதும் இல்லை.

வ.வே.சு. அய்யர், தமிழின் முதல் நவீன சிறுகதையாகக் கருதப்படும் ‘குளத்தங்கரை அரசமரம்’ சிறுகதையை தமது மனைவி பெயரில் ‘விவேகபோதினி’யில் 1915-ல் எழுதியதாகப் பாராட்டப்பெறுகிறார். அவருக்கு முன்பே, ‘சரிகைத் தலைப்பாகை’ (நற்போதகம்), செல்வகேசவராயர், அ. மாதவையா, பாரதி, பண்டிதை விசாலாட்சி, அம்மணி அம்மாள் போன்றோர் சில சிறுகதைகளை எழுதிவிட்டார்கள்; என்றாலும் அவை நிறுவப்படவில்லை. 1915க்கு முன்பே பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் பல நாவல்களையும் சிறுகதையையும் எழுதிவிட்டார். பண்டிதை விசாலாட்சிதான் தமது ‘ஹிதகாரிணி’ பத்திரிகையில் ‘ஹிந்து சகோதரி’ (‘உறுதி’, அக்டோபர் 1910) என்ற பெயரில் ஒரு கதையை எழுதியிருக்கவேண்டும் என்றே நான் நினைக்கிறேன். ஏனெனில் ‘ஓர் இந்து சகோதரி’ என்ற பெயரில் ‘ஹிதகாரிணி’ பத்திரிகையில் (1909-10) நான்கு கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவை பத்திரிகையாசிரியர் எழுதியதாகவே இருக்கவேண்டும். அடுத்து ‘கல்பகம்’ (டிசம்பர் 1911) என்ற சிறுகதையைத் தன் சொந்தப் பெயரிலேயே தமது ‘ஹிதகாரிணி’

பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருக்கிறார் பண்டிதை. ‘கல்பகம்’ என்ற பெயரில் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றும் வெளிவந்திருக்கலாம் என்று தெரிகிறது. ஆனால், அது கிடைக்கவில்லை. பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாளைத்தான் முதல் பெண் சிறுகதையாசிரியர் என்றும் கூற வேண்டும்.

இன்று கிடைக்காத பண்டிதையின் இந்த ‘கல்பகம்’ சிறுகதையைப் பற்றி, டாக்டர் பட்ட ஆய்வாளர் இரெ. மிதிலா, தம் ‘பெண் எழுத்து’ என்ற நூலில் கூறும் தகவல்களைப் பார்ப்போம்:

‘பதினமூன்று வயதான கல்பகம் என்ற சிறுபெண், நாற்பத்தைந்து வயது கிழவனை, அதுவும் பல பெண்களுடன் கள்ள உறவு கொண்டிருந்தவனை மணந்து, எவ்விதம் அவதிப்படுகிறாள் என்பதே இச்சிறுகதை. கல்பகம் என்ற பெண்ணின் கதையை விசாலாட்சி அம்மாள் நேரில் வாசகரிடம் சொல்வது போல் அமைந்துள்ளது. விவாகம், சம்சாரம், சகோதரியை சந்தித்தல், என்னுடைய பிரார்த்தனை என நான்கு உட்பகுப்புகளை இக்கதை கொண்டுள்ளது.

இச்சிறுகதையின் நீண்ட முன்னுரையில் கதை உருவான விதத்தை விசாலாட்சி அம்மாள் விவரிக்கிறார்:

ஆரிய சகோதர சகோதரிகளே!

1911 வருசம் டிசம்பர் மாதம் 7 தேதி இரவு 12 மணிக்கு நான் படுத்து நித்திரை செய்யலானேன். அதுவரையில் வீட்டு விசயமாய் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தேன். தூக்கம் வந்த நேரம் தெரியாது. கண் விழித்துக் கொண்டேன். மணி மூன்று முறை அடித்தது. 3 மணி என்று அறிந்தேன். அதுவரையில் நான் கண்ட கனவு ஆச்சர்யத்தை விளைக்கும் என்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஓர் அழகிய யுவதி என் அருகில் உட்கார்ந்து கண்ணீர் பெருக தன் வாழ்நாளின் சம்பவங்களைச் சொல்லி அழுதாள். அவளுடைய

களங்கமற்ற முகமும் சத்விசயங்கள் அடங்கிய ஹிருதயமும் வயதுக்கு மிஞ்சின விவேக விசார சக்தியும் வைராக்ய விரதமும் ஞானத்தில் அபிமானமும் என் மனதை வசமாக்கிக் கொண்டன. விழித்தேன். என் கண்கள் நான் படுத்திருந்த மாடியை ஓர் முறை பார்த்து, ‘காணவில்லையே?’ என்ற வருத்தத்துடன் சோர்ந்தன. மனம் பதைத்து, ‘எவ்விதமாயினும் ஆகுக. கிரகித்த விசயங்களை வீணாக்கா வண்ணம் எழுதி வெளியிடுவது உசிதம்’ என்று தூண்டிற்று. அதின் அபீஷ்டப்படியே ‘கல்பகம்’ என்ற இந்தப் புஸ்தகத்தை வரைந்து முடித்தேன். என்னுடைய பிரிய சோதர சோதரிகள் இதைப் படித்து ஆலோசிப்பார்களாக.’ (மிதிலா, 2010)

- இம்முன்னுரை, வ.வே.சு. ஐயர் தம் கதைகளுக்கு எழுதிய ‘பூர்வ பீடிகை’க்கு முன்னோடி போல் அமைந்துள்ளது.

பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் எழுதிய நாவல்கள்:

1. லலிதாங்கி (1902) 2. ஜலஜாட்சி (1902) 3. தேவி சந்திரப்ரபா (1913 இ.ப.) 4. ஆனந்தமகிளா (1903) 5. நிர்மலா (1903) 6. ஹேமாம்பரி 7. சரஸ்வதி (1909) 8. கௌரி (1906) 9. ஞான ரஞ்சனி (1907) 10. சுஜாதா (1908) 11. வனசுதா (1909) 12. விராஜினி (அ) தீரத்தால் வென்ற தயாமதி (1909) 13. ‘ஆரியகுமாரி’ (1910) 14. ஸ்ரீகரி 15. வேதாவின் லோகனம் (1910) 16. ஜெயத்சேனா. (1911) 17. மகிசுதா (1911) 18. ஸ்ரீமதி சரசா (1911) 19. ஜ்வலிதாங்கி (1911) 20. இரட்டைச் சகோதரர் 21. உமா 22. ஜோதிஷ்மதி 23. மகேசஹேமா 24. ராஜப்ரபா (1914) 25. சாதனா (1915), (26. விசித்திர வைத்தியன் (சிறுகதைத் தொகுதி))

இவைகளில், ‘லலிதாங்கி’, ‘தேவி சந்திரப்ரபா’, ‘ஆனந்தமகிளா’, ‘கௌரி’, ‘விராஜினி (அ) தீரத்தால் வென்ற தயாமதி’, ‘வனசுதா’, ‘ஆரியகுமாரி’, ‘ஜ்வலிதாங்கி’, ‘ஜெயத்சேனா’, ‘ராஜப்ரபா’ முதலிய பத்து நாவல்களை மட்டும் தேடிப் பிடித்து, பிரதி எடுத்து சேகரித்து வைத்திருக்கிறேன். பண்டிதையின் எழுத்து பாணியை அறிமுகப்படுத்தும் விதத்தில், 2025 முதல் நான் பதிப்பித்து வரும் ‘முன்னோடிப் பெண் எழுத்து’ நூல் வரிசையில் முதலாவது நாவல்களாக ‘ஆரியகுமாரி’, ‘ஜெயத்சேனா’ இரண்டை மட்டும் விரிவான விமர்சன ஆய்வு முன்னுரையுடன் மறுபிரசுரச் செம்பதிப்பாகக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். எனது ஆலோசனையின் பேரில் பண்டித விசாலாட்சியின் நாவல்களைத் தம் டாக்டர் பட்ட ஆய்வுக்காக எடுத்துள்ள திருமதி கோகிலவாணி,

லலிதாங்கி, ஆனந்த மகிளா, கௌரி என்ற மூன்று நாவல்களை இப்போது பிரசுரித்திருக்கிறார்.

1920-ல் விசாலாட்சி அம்மாள் என்ற ஒரு படைப்பாளி எழுதிய சிறுகதை ‘மூன்றில் எது?’ என்பது, ‘வடிவ அளவில் முக்கியமான ஒரு முன் உதாரணம் என்றும் சிறுகதைக்குரிய அன்றாடத்தன்மை, நேரடிச் சித்தரிப்பு முதலியவை கொண்ட நல்ல கதை இது’ என்று மதிப்பிட்டு, இவரைப் பண்டிதை விசாலாட்சியாகத்

தவறாக நினைத்துப் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்பொன்றில் பதிப்பித்ததும் நடந்திருக்கிறது. ஆனால், இந்த விசாலாட்சி என்பவர், தமிழில் அதன் ஆரம்ப காலத்தில் எழுதிய மூன்று விசாலாட்சிகளில் (பண்டிதை, காசினி, மங்கை) அ. மாதவையாவின் மகளான காசினி விசாலாட்சி என்பதை அந்த ஆங்கிலத் தொகுப்பின் இரண்டாம் பதிப்பில் நான் முறைப்படுத்த உதவிசெய்துள்ளேன். எனவே தமிழில் பெண் எழுத்து என்பது நூற்றாண்டுக்கும் மேற்பட்ட கால வரலாறு கொண்டது. கட்டுரை எழுத்துக்களைத் தவிர்த்து, புனைகதைப் படைப்பு என்பதற்கு மட்டும் இங்கு முக்கியம் தரப்படுவதால், அவ்வகைப் பெண் எழுத்து பற்றி மட்டும் இங்கு கவனம் கொள்ளலாம்.

ஆரம்ப காலத்தில் கிருபை சத்தியநாதன் (சுருணா-1892, கமலா-1894) எழுதியவை மட்டும் தெரியவருகின்றன. இதில் பண்டிதை விசாலாட்சி (1902-26)யின் சமகாலத்தில், தேவகுஞ்சரி அம்மாள் (விஜயலட்சுமி-1907, கர்நாடக யோகினி கதைகள்-1917), தாமரைப் பெண் (கோமளம் காஞ்சியாத்திரை-1909, பிரேமகாந்தன்-1912), மலைமகள் (அமிருதவல்லி-1910, முரளிதரன்-1914), மீனாட்சிசுந்தரம்மாள் (ஜெயசீலன், 1915), அம்மணி அம்மாள் போன்றவர்கள் எழுதி வந்திருக்கிறார்கள்.

பெண்ணியம், பெண்மை சார்ந்த கதைகள், கட்டுரைகள், ஆய்வுகள் பற்றிப் பரவலாக இன்று பேசப்படுகிறது. பின் நவீனத்துவப் பார்வையிலும் பெண்ணியப் பார்வையிலும் பெண் எழுத்துக்கள், பலரையும் இப்போது திரும்பிப் பார்த்து, கவனம் கொள்ள வைத்துள்ளன. பெண் எழுத்தாளர்கள் என்று பிரித்துப் பார்க்கும் அரசியல், ஆண் எழுத்தாளர்கள் பெண் எழுத்து பற்றி வைத்திருக்கும் பார்வை, பெண்ணிய எழுத்தாளர்களின் பெண்ணிய எழுத்தின் நிலை போன்றவைகளுக்குள் நான் இங்கே செல்லப் போவதில்லை.

பெண்ணின் தாழ்வுற்ற நிலையை மாற்ற முயலும் அனைத்துப் போராட்ட முறைகளையும் உள்ளடக்கி, மனித சமூகத்தில் பெண்ணுக்கு மனித மதிப்பு கிடைக்கப் பாடுபடுவது, பெண் என்பதால் ஒருவர் எதிர்கொள்ள நேரும் துயரங்களையும் தடைகளையும் களையப் பாடுபடுவது, வாழ்வின் எல்லாத் தளங்களிலும் ஆண், பெண் இருபாலரும் இணையானவர்களே என்ற சமத்துவக் கருத்தை உருவாக்கப் போராடுவது பெண்ணியம் என்றெல்லாம் எளிமைப்படுத்தி விளக்கலாம். புனைவுகளின் மூலம் இவைகளை வரலாற்று நடைமுறையில், அழகியல் வீச்சோடு, எதார்த்தமாக மனதில் பதியவைத்துக் கூர்மைப்படுத்துவது பெண் எழுத்து.

‘ஆண், பெண், சிறுவர், சிறுமியர் ஆகிய எல்லோரும் நிராட்சேபமாகப் படிக்கும்படி அறிவையும் புத்தியையும் வளர்க்கக்கூடிய வழியில் நாவல்களை எழுதுவதில் தாங்கள் புருசர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைத்தவர்கள் இல்லை என்பதை நமது சகோதரிகள் (நாவல் ஆசிரியைகள்) காட்டிக் கொள்ள முன்வருவது ஒரு சுபசூசகம் என்றே நாம் கருதுகிறோம்.’ (சுதேசமித்திரன், 31.8.1935) - என்று ஆரம்ப காலப் பெண் எழுத்தை பெரியமனது வைத்துப் பாராட்டிய போக்கு இருந்துள்ளது.

நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னோடிப் பெண் எழுத்தாளர்களில், நாவலாசிரியராகவும் பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் பதிப்பாளராகவும் ‘ஹிதகாரிணி’ பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் (1881-1926) முதல் இடம் (1902-26) பெறுகிறார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பத்திரிகைகளில் எழுதியதன் மூலம் தெரியவரும் விசாலாட்சிகளில் மூன்று பேர், சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள். இதில் பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் (1881-1926) முதல்வர்.

இரண்டாவது விசாலாட்சி, சக்தி வை.கோவிந்தன் பிரசுரித்ததும், முதலில் குகப்பிரியையின் ஆசிரியத்துவத்தில் வந்ததுமான ‘மங்கை’ என்ற புத்தகத்திரட்டு, மாத இதழாக மாறியபோது ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்ற எஸ். விசாலாட்சி என்பவர். இவர் சங்கு சுப்ரமணியத்தின் தங்கை என்பதும், சில சிறுகதைகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதியவர் என்பதற்கும் மேல், இவரைப் பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை. பத்திரிகை உலகில் அவரால் தமையன் மூலம் செல்வாக்குப் பெற முடிந்திருக்கிறது என்பது அவரது சுமாரான சில எழுத்துக்கள் மூலமும் பெரிதாகப் பாராட்ட முடியாத பத்திரிகை ஆசிரியைத்துவத்தின் மூலமும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால், அக்கால கட்டத்தில் எஸ்.விசாலாட்சியின் பணியும் போற்றத்தக்கதே.

மூன்றாவது விசாலாட்சி, அ.மாதவையாவின் மகளான ‘காசினி’ விசாலாட்சி அம்மாள். இவர் ‘பஞ்சாமிர்தம்’, ‘சுதேசமித்திரன்’ போன்ற பத்திரிகைகளில் சில கதைகளையும் சமையல் குறிப்புகள், அழகுக் குறிப்புகளையும் சில கட்டுரைகளையும் எழுதியவர். இந்த காசினியையும் பண்டிதையையும் ஒருவராக நினைத்துக்கொண்டு, இக்காலத்தில் குழப்பம் நிகழ்ந்ததுண்டு என்று முன்பே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

பண்டிதை விசாலாட்சியைப் பற்றிய சில தகவல்களை அவரது ‘ஹிதகாரிணி’ பிரசுர விளம்பரங்கள்

மூலமாகவும் 'பிரஜாநுகூலன்' எஸ்.ஜி. இராமாநுஜலு நாயுடுவின் குறிப்புகள் மூலமாகவும் 'லோகோபகாரி' பத்திரிகையைப் பற்றி ஆராய்ந்து கட்டுரை எழுதிய பெ.சு.மணி மூலமாகவும் தான் தெரிகிறது. டாக்டர் இரெ. மிதிலா (பெண் எழுத்து), டாக்டர் மு. பழனியப்பன் (விடுதலைக்கு முந்தைய பெண்களின் நாவல்கள்) ஆகிய இன்றைய ஆய்வாளர்கள் மேற்கூறியவர்களின் தகவல்களையொட்டியே தம் குறிப்புகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். எனவே பண்டிதையின் வாழ்க்கை பற்றி மிகச் சில செய்திகளே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

(நண்பர் ஆர்.ஆர். சீனிவாசனின் சகோதரி கோகிலவாணி கார்த்திகேயன், சென்னை திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் பட்டத்துக்குச் சேர்ந்தபோது, அவருக்கு பண்டித விசாலாட்சி அம்மாளின் படைப்புகளை ஆய்வுக்கு எடுக்க வழிகாட்டி, அவர் மூலம் ரோஜா முத்தையா நூலகத்தில் விசாலாட்சியின் நாவல்களைப் பிரதியெடுக்க வைத்தேன். ஆய்வாளர்களுக்கே இந்த நூலகங்கள் போன்றவை எளிதில் ஆய்வு மூலங்களைப் பெற ஒத்துழைக்கின்றன. லண்டனில் காலரிய கால தமிழ் நூல்களைப் பற்றி ஆங்கிலத் துறையில் டாக்டர் பட்ட ஆய்வு செய்யும் ஆதவன் என்ற நண்பர் மூலம் பிரிட்டிஷ் நூலகத்தில் சில அபூர்வமான நூல்களை பிரதிசெய்ய முடிந்தது. இங்கு இல்லாத பண்டிதை விசாலாட்சியின் சில நூல்கள் பிரிட்டிஷ் நூலகத்தில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், அங்கும் 'ஹிதஹாரணி' கிடைக்கவில்லை. அரசு ஆவணக் காப்பகத்திலிருந்த இரண்டு 'ஹிதஹாரணி' தொகுப்புகளை இரெ. மிதிலா பார்த்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்த இரு தொகுதிகளில் இன்று தமிழின் முதல் இரு சிறுகதைகளும் இருந்த முதல் தொகுப்பை நான் எவ்வளவு தேடிடும் காண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மாயமாய் மறைந்துவிட்டது.)

பண்டிதையின் நூல்கள் இலக்கிய ரீதியில் இவ்வளவு சிரமப்படுதலுக்குத் தகுதியானவை தாமா என்றால், இலக்கிய வரலாற்றியல் - சமூகவியல் - பெண்ணியல் நோக்கில் இவை முக்கியமானவை என்றே சொல்வேன்.

1881ஆம் ஆண்டு வெங்கட்ராமய்யர் - சுப்புலட்சுமி தம்பதிகளுக்கு ஒரேயொரு மகளாக விசாலாட்சி பிறந்தார். எங்கு பிறந்தார் என்று தெரியவில்லை. அநேகமாக மைசூர் சமஸ்தானத்திலாக இருக்கலாம். நல்ல இசைப் பேரறிஞராக விளங்கிய வெங்கட்ராமய்யர், தஞ்சாவூர், புதுக்கோட்டை, எட்டயபுரம்,

இராமநாதபுரம், மைசூர் ஆகிய சமஸ்தானங்களில் வித்வானாக இருந்திருக்கிறார். மைசூர் மன்னரின் சபையில் ஆஸ்தான வித்வானாகவும் விளங்கினார். தம் மகளைக் கல்வியில் சிறந்தவளாக்கினார். தமிழ், கன்னடம், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் தேர்ந்தவளாக்கினார். வீணை, ஓவியம், தையல் போன்ற லலித கலைகளில் வல்லவளாக்கினார். வழக்கம்போல் சிறுவயதிலேயே விசாலாட்சிக்கும் அவர் அத்தை மகனுக்கும் திருமணம் நடந்தது. சில நாள்களிலேயே கணவன் ஏதோ நோயின் காரணமாக அகால மரணமடைந்துவிட்டான். எனவே பதினான்கு வயதிலேயே விதவையானார் விசாலாட்சி. அந்நிலையிலும் பல எதிர்ப்புகளைச் சமாளித்து, பெண்களுக்கான மைசூர் மகாராணி கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பை முடித்தார். அந்தக் கல்லூரியிலேயே ஆசிரியையாகப் பணியாற்ற வாய்ப்புக் கிடைத்த போதும் அதை அவர் ஏற்கவில்லை.

விசாலாட்சிக்கு இளமையிலேயே பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள், நாவல்கள் படிப்பதிலும் கதை எழுதுவதிலும் அதிக ஆர்வம் இருந்தது. நாவல் எழுதுவது பெண்களுக்கு அழகல்ல என்ற எண்ணம் உடையவர் அவரது தந்தை வெங்கட்ராமய்யர். இதனையும் மீறி, 'லலிதாங்கி' என்ற நாவலை எழுதி, அன்றைக்கு முதன்மையான பத்திரிகையாக இருந்துவந்த 'லோகோபகாரி' வார இதழுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். அந்த இதழ் சுமார் 1900 வாசகர்களைப் பெற்றிருந்ததாக அதன் 1932ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ஒரு இதழில் ஒரு குறிப்பு உள்ளது. 'லலிதாங்கி' நாவல், பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்ததா என்று தெரியவில்லை. ஆனால், 1902ஆம் ஆண்டில் 'லலிதாங்கி' நாவல் லோகோபகாரி பிரசுரப் புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கிறது. எழுதியவர் பெயர் லோகோபகாரியின் ஸ்தாபகரும் பிரபல நூலாசிரியருமான வி.நடராஜ ஐயர் என்றே பிரசுரமாகியிருந்தது. அன்றைக்குப் பெண்கள் எழுதுவது அரிதாகவும் நடராஜ ஐயரின் நடைச் சிறப்பும் பெயரும் சிறப்புப் பெற்றதாகவும் இருந்ததே இதற்குக் காரணமாகலாம். 'லலிதாங்கி' பிரசுரமான இரண்டு மாதங்களில் நாவலின் இரண்டாயிரம் பிரதிகளும் விற்பனைத் தீர்ந்தனவாம். ஆசிரியைக்குச் சேர வேண்டிய தொகையினை நாவல் வெளியீட்டாளர் உடனடியாக வழங்கினார். இதனால் விசாலாட்சி அம்மாளின் பெயர் பரவி, பணவரவும் ஏற்பட்டது. இதற்கு அடுத்ததாக 'ஜலஜாட்சி' நாவலும் இப்படியே வெளிவந்தது. அதுவும் அமோக வரவேற்பைப் பெற்றது. விசாலாட்சிக்குக் கிடைத்த புகழ், பணம் இரண்டையும் கண்ட தந்தை இவரது நாவல் எழுதும் முயற்சிக்குத்

தடையாக இருக்கவில்லை. தம் எழுத்துப் பணிக்கு மைசூரைக் காட்டிலும் சென்னை ஏற்ற இடம் என்பதை விசாலாட்சி உணர்ந்து, கிடைக்கவிருந்த கல்லூரி ஆசிரியர் வேலை விட்டு, 1902-ல் சென்னைக்குக் குடிபெயர்ந்து, 'லோகோபகாரி'யில் உதவி ஆசிரியையாகச் சேர்ந்ததாக இராமாநுஜலு நாயுடு தெரிவித்துள்ளார். அக்காலத்தில் விதவையான ஒரு பெண் இவ்வாறு தனித்து வாழ்வது புதுமையும் சவாலும் நிறைந்த காரியமாகும்.

நடராஜ ஐயரின் அயராத உழைப்பு, விசாலாட்சி அம்மாளின் எழுத்துத்திறமை ஆகியவற்றால் இவ்விதழ் வளர்ந்தது. சில ஆண்டுகளில் நடராஜ ஐயர் உடல் நலம் குலைந்தது. அவர் இறந்த பின்பு ஓராண்டிற்கு பத்திரிகை வெளிவரவில்லை. பின்னர் வைத்யநாத ஐயர் என்பவர் இவ்விதழின் உரிமையாளராக ஆனார். இவருக்கும், விசாலாட்சி அம்மாளுக்கும் அடுத்த ஓராண்டிற்குள் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. எனவே விசாலாட்சி அம்மாள் அவ்விதழ்ப் பணியில் இருந்து விலகினார். நடராஜ ஐயர் காலத்திலிருந்து விசாலாட்சி காலம் வரை நடந்த 'லோகோபகாரி' பத்திரிகையின் இதழ்கள் ஒன்றுகூடக் கிடைக்கவில்லை என்று பெ.சு. மணி தெரிவிக்கிறார்.

1909ஆம் ஆண்டில் 'ஹிதகாரிணி' பத்திரிகையைத் தொடங்கினார் விசாலாட்சி. குறைந்த சந்தாத் தொகையினை நிர்ணயித்து, இலாபம் கருதாது, அதன் மூலம் தமக்கான சமூகசேவையைச் செய்து வரலானார். அந்த இதழோடு 'ஞானசந்திரிகா' என்ற மற்றொரு இதழையும் இவர் நடத்தினார். நடராஜ ஐயரால் நடத்த முடியாமல் நின்று போயிருந்த இதழ்தான் இந்த 'ஞானசந்திரிகா'.

1911-12ஆம் ஆண்டுகளில் விசாலாட்சியின் தாயும் தந்தையும் அடுத்தடுத்து மறைந்தார்கள். அப்போது பத்து வயதுள்ள ஒரு சிறுவனைத் தத்து எடுத்து, அவன் மூலம் தந்தைக்கு இறுதிக் கடன்களை நிறைவேற்றியுள்ளார். 1915 வரை 'ஹிதகாரிணி' இதழ் வெளிவந்துள்ளது.

1902ல் எழுதத் தொடங்கி, நாவல் உலகிலும், பத்திரிகை உலகிலும் முடிசூடா ராணியாகத் திகழ்ந்த விசாலாட்சி அம்மாள், உடல்நலக் குறைவால், 1926ல், 42ம் வயதில் காலமானார். அவரது மறைவைக் கண்டு மிகவும் மனம் வருந்தி, அவரது எழுத்துத் திறமையைப் போற்றி தளஸ்.ஜி. இராமாநுஜலு நாயுடு தனது 'அமிர்தகுணபோதினி' இதழில் எழுதியது:

'அவரை (விசாலாட்சி அம்மாள்) ஒரு ஞானாசிரியை என்றும் சொல்லலாம். இளமை முதல் ஞானபக்தி

வைராக்கியங்களில் சிறந்து நின்றார். அதி பால்யத்தில் பர்த்தாவை இழந்து தமது வாணாள் முற்றிலும் தபஸ்வினி போன்றும் காலங்கழித்தார். ஸங்கீதத்தில் அவருக்கிருந்த ஞானம் அபாரமானது. அதை நேரிற் பார்த்தவர்கள்தான் சொல்ல வேண்டும். கன்னடம், தமிழ், ஆங்கிலம், ஸமஸ்கிருதம் இந்நான்கு பாஷைகளிலும் நன்கு தேர்ந்தவர். இவரால் எழுதப்பட்ட நாவல்கள் ஒரு முப்பதுபோல் இருக்கலாம். தர்க்கத்தில் மிகவும் வல்லவர். இத்தகைய பிரபாவங்கள் கொண்ட இந்த மாது சிரோமணியார் தமது 42-வது பிராயத்தில் சென்ற அக்டோபர் மாதம் 25-ம் தேதியன்று சென்னை ராயப்பேட்டையிலுள்ள தமது லலிதா விலாஸ் மாளிகையில் காலஞ் சென்று விட்டாரென்று அறிய மிகவும் துக்கிக்கின்றோம். 'விசாலாட்சி' எனும் ஞானாசிரியை அஸ்தமனமானதால் அவரால் அறிவுச்சுடர் கொளுத்தப்பட்ட நாம் இப்போது இருளில் அகப்பட்டு விழிக்கின்றோம், நம்முடைய வியஸனத்தைப் பரிகரிப்போர் யார்? பகவானே! உம்முடைய யோசனையும் காரியமும் அற்ப மனிதர்களாகிய எங்களால் அறிய முடியுமோ? மிகச்சொற்ப வயதில் அதி சீக்கிரத்தில் ஜீவன் பிரிந்தது பரம துக்கத்துக்கிடம். பத்திரிகை உலகத்துக்கும், முக்கியமாய் ஸ்திரீ ஸமூகத்திற்கும் அவரது அந்தியம் அளப்பரிய பெரும் நஷ்டமாகும். ஞான கலா விலாஸினியான இவ்வம்மையின் எதிர்பாராத வியோகத்தை நினைக்குந்தோறும் எம்முடைய மனம் துக்கத்தால் மூடப்படுகிறது. ஆகவே, இச்சமயம் எதுவும் எழுதத் தோன்றவில்லை. அவரது குடும்பத்தாருக்கு நமது அனுதாபம்.'

பண்டிதையின் காலத்தில் எழுதிவந்த மலைமகள், தாமரைப் பெண் ஆகியோருக்கும் அவருக்கும் இடையிலான சில தொடர்புகளை மட்டும் தேவை கருதி இங்கே பார்க்கலாம்.

தாமரைப்பெண்ணின் நாவல்கள் எதுவும் இப்போது கிடைப்பதில்லை என்பதால், தாமரைப்பெண் என்ற புனைபெயரில் எழுதிய ஒரு பெண் எழுத்தாளரைப் பற்றிய பண்டிதையின் பார்வையைச் சிறிது விரிவாகவே இங்கு பார்த்து விடுவோம்.

'ஹிதகாரிணி' இதழில் புஸ்தக வரவு பகுதியில் 'தாமரைப்பெண்' என்ற எழுத்தாளர் எழுதிய 'கோமளம் காஞ்சி யாத்திரை' என்ற நாவலின் மதிப்புரை ஒன்று, ஆசிரியரின் சமூக, சாதிப் பின்னணியைக் குறிப்பிட்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் நாவலின் சிறப்பினைப் பட்டியலிட்டு அதன் மூலம் ஆசிரியரை ஊக்கப்படுத்தியுள்ளது.

'கோமளம் காஞ்சியாத்திரை: இப்பெயர் கொண்ட ஒரு அழகிய புஸ்தகம் 'தாமரைப்பெண்' என்ற நாமம்பூண்ட பிராம்மண மாதால் எழுதப்பட்டு

வெளிவந்திருக்கிறது. இதில் ஹிந்துக்களின் ஸ்தல யாத்திரை புத்ர வாத்தஸல்யம், பதி பக்தி, குரு பக்தி, தெய்வ பக்தி, குமாரர்களின் கிருகினிகளை நடத்தும் உத்தம மார்க்கம், வித்யா சாதனம் முதலியவைகள் விசேசமாய் அடங்கியுள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் சம்பிரதாயங்களும் அவர்களின் அபிப்பிராயங்களும் சகோதர பிரீதி வாத்தசல்யங்களும் உத்யோக விமர்சகனும் விவரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. நமது நாட்டு ஸ்திரீகள் உத்தம வித்யாப்யாசம் செய்து தங்கள் புத்தியை சத்விசயத்தில் வெளியிட்டுக் காட்டுவது மிக சிலாதிக்கத்தக்கதே ஆகும். நாகரீக காலத்து ரமணிகள் தங்கள் காலத்தை வீணில் கழிக்காமல் தங்களைப் போன்ற சகோதரிகளுக்கும் மக்களுக்கும் தேசத்துக்கும் நன்மை தரும் விசயத்தில் செலவிடுவார்களானால் நமது நாடு அதிசீக்கிரத்தில் அபிவிருத்தியடையும் என்பதில் சந்தேகமுண்டோ? படித்ததற்கு அடையாளமாய் கிரந்தம், உபந்யாசம், உபாத்யாயனி முதலிய தொழில்களை நமது சகோதரிகள் கையாடி வருவார்களாகவும். புஸ்தகம் சுமார் 200 பக்கம் கொண்டதாயும் 8 அணா விலையுடனும் தமிழ்நாட்டு சகோதர சகோதரிகள் அவசியம் வாங்கிப் படித்து கிரந்தகர்த்தினியை புரோத்சாகப்படுத்துவார்கள் என்று நம்பியிருக்கிறோம்.’ (ஹிதகாரினி, ஜூன் 1909)

இதில் பெண் கல்வியும் எழுத்தறிவும் மத, சமயப் பிரதிகளைக் கற்று அதன்படி நடந்து அதையே பிற பெண்களுக்குப் போதிக்கப் பயன்படுவது உன்னதமாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். தாமரைப் பெண்ணின் மற்றொரு நாவலின் அறிமுகமும் ஹிதகாரினியில் புஸ்தகங்களின் வரவு பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘பிரேமகாந்தன்: இது கோமளம் காஞ்சி யாத்திரை எழுதின தாமரைப்பெண்ணால் தமிழில் வரையப்பட்ட ஓர் கதையாகும். தற்கால நாகரீகமும், ஸ்நேகத்தின் பலனும், தர்மத்தை எண்ணி வாழ்பவருக்கு நன்மையே கிட்டுமென்பதும், ஸ்திரீபுருசர்களின் மனம் ஒன்றுபட்டால் மனிதர்களால் மாற்றமுடியாமல் தம்பதிகளின் இஷ்டம் போல் மணம் செய்து தீரவேண்டும் என்பதும் இதில் அடங்கியுள். இதன் விலை 12 அணா. வாங்க விரும்புவோர்கள் ஹிதகாரினி ஆபீசுக்காவது அல்லது கிரந்தகாரரிடமாவது பெற்றுக்கொள்ளலாம்.’ (ஹிதகாரினி, ஏப். 1912)

இவ்விதம் ஓர் பெண் எழுத்தாளரின் படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து ‘ஹிதகாரினி’ ஆசிரியர் விசாலாட்சி அம்மாள் ஊக்குவித்ததும் ஆதரித்ததும் அக்காலகட்டத்தில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவே கருதவேண்டும்.

மலைமகள் என்ற பெண் எழுத்தாளர் பற்றி பண்டிதை ஏன் எதுவும் சொல்லவில்லை என்று தெரியவில்லை. மலைகளின் ‘அமிருதவல்லி’ (1910) நாவலின் ஆசிரிய முன்னுரையில், ‘இப் புத்தகத்தை அச்சிடுவதற்கு மிகுந்த சிரமமெடுத்துக் கொண்டு பல விதத்திலும் உதவி செய்த மாது ஸ்ரீ பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் அவர்களுக்குக் கடவுள் அனுக்கிரகம் பரிபூரணமாய் உண்டாகும்படி. பிரார்த்திக்கிறேன்’ என்று நன்றி தெரிவித்துள்ளார்.

மலைமகள், தனது முன்னோடியான பண்டிதை விசாலாட்சியின் நாவல்கள் பற்றியும், தம் ‘முரளிதரன்’ நாவலில் பாத்திரத்தின் கூற்று மூலம் கவனப்படுத்தியுள்ளார். ஒரு பெண் எழுத்தாளர் தமது கதையில் இடம்பெறும் கதாபாத்திரம் ஒன்றின் மூலம் சமகால, சற்று மூத்த மற்றொரு பெண் எழுத்தாளரைத் தமது கதையோட்டத்தில் சாமர்த்தியமாகப் புகுத்திக் குறிப்பிடுவதையும் மதிப்புரையாகவே கொள்ளலாம்:

‘வந்தவர், நாகாலியின் பக்கத்தில் வந்து ‘குட் ஈவினிங்’ என்று கூறவே, அவள் திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றாள். ‘என்ன, வந்தவனைக் கூடத் திரும்பிப்பாராமல் வாசிப்பு மிகப் பிரமாதமாக இருக்கிறதே! அப்படி ஸ்வாரஸ்யமாய் என்ன படித்துக் கொண்டிருந்தாய்?’ என, அவள், ‘நன்னாருக்கு, காலம்பர போட்டுண்டு போன உடுப்பைக் கூட கழட்டி வைக்காமல் இதென்ன கேழ்வை? இது விசாலாட்சி அம்மாள் போட்ட புஸ்தகம் என்று மத்தியானம் ஒருத்தன் வாசலில் விலைக்கும் கொண்டு வந்தான். அவளும் நம்பளைப் போல பொம்மனாட்டிதானே, என்னதான் எழுதியிருக்கிறாள் பார்ப்போம் என்று வாங்கினேன். படிச்சவாளுக்கு மடியாதவாளுக்கு மத்தியாசமில்லையா? அப்போ கையிலெடுத்தவள் இப்போ நீங்கள் வந்தப்புறம்தான் மூடினேன். போருமா விபரம்? இனிமேலாகிலும் உடுப்பு கழற்றலாமா?’ என்றாள். (முரளிதரன், பக்கம்-9.)

மலைமகளைப் பற்றி, ‘முன்னோடியப் பெண் எழுத்து’ வரிசையில் மலைமகளின் ‘முரளிதரன்’ நாவலைப் பதிப்பித்து, முன்னுரையில் பல தகவல்களை அளித்துள்ளேன். தேவையானோர் அங்கே மற்றதைக் காணலாம்.

இனி நான் மறுபிரசுரம் செய்த பண்டிதையின் இரு நாவல்களைப் பற்றி மட்டும் விரிவாகப் பார்க்கலாம். எனக்குக் கிடைத்த பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாளின் நாவல்களில், ஓரளவு அவரை பிரதிநித்துவம் செய்யும் படைப்புகளாக ‘ஆரியகுமாரி’ (1910), ‘ஜெயத்சேனா’ (1911) ஆகிய இரு படைப்புகளைத் மட்டும்

தேர்ந்தெடுத்ததற்கு சில நியாயங்களைக் கூறலாம் என்றாலும், இன்றைய வாசகர்களை குறைந்தபட்சம் இவை வாசிக்க வைக்கும் என்பதே எதிர்பார்ப்பாகும். அவரது முதலிரு நாவல்களும் சுவாரஸ்யமானவை என்றாலும், அவை வங்க நாவல்களின் பாதிப்பில் எழுந்தவையாக இருக்கலாம் என்றும் எழுத்துப் பயிற்சிக்காக முயன்றிருக்கலாம் என்றும் சந்தேகம் எழுகிறது. என் வசம் உள்ள அவரது பிற்கால நாவல்களில் ‘ஆரியகுமாரி’, ‘ஜெயத்சேனா’, ‘ராஜப்ரபா’ ஆகியவையே படிப்பதற்கு ரசமானவையாய் எளிமையானவையாய் சிறுநாவல்களாய்த் தோன்றின.

‘ஆரியகுமாரி’ (1910)...

ஜி.சி.லோகநாதம் பிரதர்ஸ் -- கார்டியன் அச்சுக்கூடத்தில் 1910-ல் முதல் பதிப்பாக வந்த ‘ஆரியகுமாரி’ நாவல் 2000 பிரதிகள் அச்சடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

யஷ்வந்தபுரா என்ற இடம் பெங்களூருவின் வடமேற்குப் பகுதியில் இருப்பது. ‘ஆரியகுமாரி’ நாவலில் முதல் பக்கத்திலேயே வரும் கடிதம் ஒன்றில் எசவந்தபுரம் என்று இடம் தெரிவிக்கப் பட்டிருப்பதிலிருந்து, கதைக்களமாக இந்த ஊர் அமைந்திருப்பதை ஊகிக்கலாம். மேலும் மைசூரில் வளர்ந்தவர் விசாலாட்சி அம்மாள் என்பதால் இந்த இடம் கதைக்களமாக விளங்குவதன் காரணம் புரிகிறது. புதுநகரம் என்று பின்பகுதிக் கதையில் வருவது பெங்களூருவுக்கு அருகில் உள்ள ஒரு நகரமாகலாம். பண்டிதையின் ஆரம்பகால நாவல்களில் வங்காள ஊர்களே பெரிதும் வந்திருக்கின்றன. சிலசமயம் ராஜபுதனம், அரிதாக சென்னை போன்ற நகரங்களும் வருவதுண்டு. மற்றபடி முன் நாவல்களின் வழக்கம் போல், வங்காளத்திலும் கர்நாடகத்திலும் தமிழகத்திலும் அதிகம் பழங்கும் கிருஷ்ணகுமார், ஹரிகுமார், ஆத்மநாதன், காலாந்தகன், களிங்கசேனன், சகடகன், பிங்களகன், துச்சீலன், பீமன், மோகன தாஸ், கிருஷ்ணதாஸ் போன்ற வடமொழிப் பெயர்களே ‘ஆரியகுமாரி’ நாவலிலும் வருகின்றன.

வயதுக்குவராமை காரணமாக, மனதளவில் கணவன் மனைவியாக வரித்துக்கொண்டு வாழ்ந்தாலும் வெளிப்படையான திருமணம் நடக்க ஓர் ஆண்டு இருக்கும் நிலையில், காதலன் சாஸ்திரப் படிப்புக்காக தீவிரப் பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கட்டாயத்துடன் இமயமலைப் பகுதிக்குச் செல்ல நேர்ந்துவிட்டதால், அவனைப் பிரிய மனமில்லாமல் முரண்டு பிடிக்கிறாள் காதலி. கதை ஆரம்பத்தில் இந்தப் பிடிவாதப் போக்கு வாசகருக்கு சலிக்கக் காட்டப்படுவதன் நோக்கம், கதையின் பிற்பகுதியில்

பிரிந்திருக்கும் கட்டாயத்துக்கு ஆளான அவளை வில்லனாக வரும் ஆத்மநாதன் பலவிதத் தொல்லைகளை விளைவிக்கும் போதே விளக்கம் பெறுகிறது.

பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாளின் நாவல்களை நான் பதிப்பித்த முறை பற்றி இங்கே சிறிது சொல்லவேண்டும். கிரந்த எழுத்துக்கள் பலதையும் ஆசிரியை அக்கால வழக்கப்படி வடமொழிச் சொற்களுக்காகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். அவைகளில் இன்று அவசியமற்ற உறுத்தலாகத் தெரியும் ஸ, க்ஷ (ச, ட்ச) ஆகிய இரு வரி வடிவங்களை மட்டும் உச்சரிப்பு மாறவில்லை என்பதால் கூடிய வரை தவிர்த்திருக்கிறேன். மற்ற கிரந்த எழுத்துக்களை அப்படியே விட்டிருக்கிறேன். லோகோபகாரி ஆசிரியர் வி.நடராஜ ஐயர் (1895-1906) வடமொழிச் சொற்களை மிதமற்றுக் கலந்து எழுதும் நடைக்குப் பிரசித்தி பெற்றவர். அவருடைய வழிகாட்டுதலைப் பெற்ற விசாலாட்சி அம்மாள் தாமும் இடைக் கால நாவல்களில் அளவுக்கதிகமாகவே வடசொற்களைக் கலந்திருக்கிறார். அதற்காகவும் மரபான பெண்ணின் பெருமையைச்

சித்தரித்ததற்காகவுமே சிருங்கேரி பீடத்தால் பண்டிதை என்ற பட்டத்தைப் பெற்றிருக்கிறார். ஆனால், பிற்காலத்தில் தம் ஆரம்ப கால நாவல்களில் போலவே வடசொற்களையும் கிரந்த வடிவங்களையும் மிதமாகவே கையாண்டிருக்கிறார்.

பண்டிதை விசாலாட்சியின் நாவல்கள், பிள்ளையார் சுழியாக 'ஓம் நடராஜாயை நம:', 'ஓம் லலிதாம்பிகாயை நம:' என்று தொடங்கி, 'ஓம் தத் ஸத்:' என்று மங்களம் பாடி நிறைவை அடையும். 'ஆரியகுமாரி' நாவலும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. 'ஆரியகுமாரி' நாவலில் 'பரிச்சேதம்' என்று அத்தியாயங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பரிச்சேதம் என்றால் சிறுபகுதி (Part/Division). பண்டிதையின் சில பிற்கால நாவல்களில் மட்டும் இப்பகுப்பைப் பார்க்கலாம்.

பதி சேவையே பெண்ணின் பிறவிப் பயன் என்பதான கதைக் கருக்களே விசாலாட்சி அம்மானால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அக்கால வழக்கம் இதை மீறியதுமல்ல. கணவனைப் பிரிந்து பரிதவித்திருத்தல், அதனால் மற்றவர்களால் அவளுக்கு வரும் சங்கடங்கள்,

கணவன் இடையில் மாயமாக மறைந்துவிடுதல், மாறுவேடத்தில் வந்து தேவையில்லாமலே பல சாகசங்களைச் செய்து முடிவில் அவளை ஆட்கொள்ளுதல் என்ற கதையோட்டமே விசாலாட்சி அம்மானின் நாவல்களின் அனைத்து நாவல்களிலும் தொடர்ந்து வருகிறது. ஆரம்ப நாவல்களில் பெண்ணும் பிரதாப முதலியார் சரித்திர ஞானாம்பாள் போல மாறுவேடங்கொண்டு சாகசங்கள் புரிகிறாள். ஆனால், பிற்கால நாவல்களில் பெண்ணின் சாகசத்துக்குப் பதில் ஆணின் மாறுவேட சாகசமே பிரதானமாகிறது. விசாலாட்சி அம்மாள் விதவையானதும், மண வாழ்க்கை கனவானதும், அதைப் பற்றிய கற்பனை உலகம் விரிந்ததும் பெண்கள் கல்லூரியில் படித்ததும் பிறகு தனித்துத் துணிச்சலாக சென்னை வந்து, எழுத்து, பத்திரிகை, பதிப்பு, விற்பனை என்று சாகசங்கள் புரிந்ததும், அவரது நாவல் கதைக்கருக்களில் எத்தகைய விளைவுகளை ஏற்படுத்தின என்ற ஆராய்ச்சி விமர்சனம், படைப்பியலின் ஆற்றலைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகத் தோன்றினாலும் சிறிதே கவனத்துக்குரியதுதான்.

மைசூர் மகாராணி பெண்கள் கல்லூரியில் விதவையான பின்பும் முயன்று கல்வி கற்றவர் விசாலாட்சி. ஆசிரியை வேலை வாய்ப்பு இருந்தும் எழுத்தாளராக பத்திரிகையில் பணியாற்ற விரும்பி தனியாக சென்னை வந்து சாதனைகள் புரிந்தவர் அவர். பெண்களின் கல்வி ஆண் ஆசிரியர்கள் வழி நடவாமல் பெண் ஆசிரியைகள் வழியே நிகழ்வதுதான் உத்தமம் என்றும் ஒரு நாவலில் விசாலாட்சி அம்மாள் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இருண்ட கால நாவல்கள் என்று சொல்லப்படுபவைகளை பல மடாதிபதிகளும், தமிழ்ப் பண்டிதர்களும், ஐட்ஜுகளும், அரசாங்க உயர் அதிகாரிகளும், ஆராய்ச்சி அறிஞர்களும், கல்வியாளர்களும் புகழ்பெற்ற அரசியல்வாதிகளும் பலபடப் பாராட்டி வரவேற்று ஆரத்தி எடுத்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக தமிழ்ப் பண்டிதர்கள், ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள், ரெயினால்ட்ஸ் வகை ரொமாண்டிகளையே இலக்கியமாக ஆராதித்திருக்கிறார்கள். அந்த வகையினத்திலேயே தாங்களும் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆரம்பகால நவீன இலக்கியத்தின் மீதான ரசனை, விமர்சன அளவுகோல்கள் அவ்வளவுதான். அடுத்து பத்திரிகைத் தொடர்கதைகள் தாம் ஆதிக்கம் செலுத்தின. பிற காலத்தில் தான் வெகுஜன எழுத்து, ஜனரஞ்சக எழுத்து, சீரிய இலக்கிய எழுத்து என்ற பாகுபடுத்தல்கள் பிறந்தன.

சிருங்கேரி சங்கர மடாதிபதி சதானந்த சரஸ்வதி சுவாமிகள், விசாலாட்சி அம்மானின் 'நிர்மலா' நாவலைச் சிலாகித்துப் பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார். அப்பாராட்டை பிரக்கியாதி

பெற்ற ராயபகதூர் நரஸிம்ஹ ஐயங்கார், லோகோபகாரியின் சப் எடிட்டருக்கும் எடிட்டருக்கும் அறிவித்திருக்கிறார். சிருங்கேரி மடம்தான் விசாலாட்சி அம்மாளுக்கு பண்டித ரத்னா என்ற பட்டத்தையும் வழங்கியிருக்கிறது என்றும் தெரிகிறது. இவரைப் போலவே அசலாம்பிகை அம்மையார் போன்ற சில பெண் எழுத்தாளர்கள் பண்டிதை பட்டத்தை வாங்கியிருக்கிறார்கள். விசாலாட்சி அம்மாள் பிறகு பண்டிதை என்ற பட்டத்தையும் நாவலிஸ்ட் என்ற பட்டத்தையும் தொடர்ந்து தம் நாவல் முகப்புகளில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

ஜெயத்சேனா (1911)... ‘ஆரியகுமாரி’ நாவலின் கதைக்களத்தை ஏறக்குறைய ஒத்ததுதான் ‘ஜெயத்சேனா’ நாவலின் கருக்களமும். இரண்டிலும் மாண்டுபோனதாகக் கருதப்பட்ட கணவர்கள், மாறுவேடத்தில் வந்து சாகசங்கள் புரிந்து, தம் நாயகிகளை மீண்டும் அடைந்து, அவர்களை பதிசேவை என்ற மோட்சசாதனத்தைக் கைக்கொள்ள வைக்கிறார்கள். ‘ஆரியகுமாரி’-யில் வில்லனை அடக்குதல் அவனது கொள்ளையரை அடக்குதல் என்ற சாகசங்கள் தேவைக்கு அதிமாக உண்டு. ஆனால், ‘ஜெயத்சேனா’-யில் அந்த தீர சாகசங்கள் இல்லாமல் சரச சாகசங்களே உண்டு.

கல்பாவதி என்ற பெயர் மைலாப்பூர் கபாலீசுவரர் சமேத கற்பகாம்பாள் என்பதில் பிறந்திருக்கிறது. கல்பாவதி-ரவிகேசரி, ஹரேசன்-மனோன்மணி, சுந்தரி-ரகுநாதன், ஜீவநாதன்-ஜெயத்சேனை என்பன பாத்திரப் பெயர்கள். மகாபாரதத்திலும் புராணங்களிலும் ஜெயத்சேனா (வெற்றி+படை) பெயரில் பல ஆண்கள் வருகிறார்கள். ஜராசந்தனின் மகன் ஜெயத்சேனா. ஒரே ஒரு பெண் பெயரும் ஜெயத்சேனா என்று வருகிறது. நாவல் தலைப்பு ‘ஜெயத்சேனா’ என்றிருந்தாலும், கதையின் உள்ளே சில சமயம் ‘ஜெயத்சேனை’ என்ற பெயரும் வருகிறது. பண்டிதை தமது நாவல்களுக்கு இன்று விசித்திரமாகத் தெரியும் சமஸ்கிருதப் பெயர்களுையே வைத்துள்ளார்.

‘கல்பாவதி! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? உனக்கு விவாகம் செய்ய எண்ணியிருக்கிறேன். உன் தந்தை ஆசார சீர்திருத்தக்காரராய் இருக்கிறாராம். கல்யாணம் செய்யக்கூடாது என்று தடுக்கிறார்... 20-வது வயதில் நீ இஷ்டப்படும் புருசனுக்கு உன்னைத் தாரை வார்த்துத் தரப்போகிறாராம் உன் பிதா! பிராம்மண ஜாதியில் பிறந்து கன்யாதானம் செய்து கொடாமலிருப்பது மகா பாபம்...’ – முப்பது வயதுள்ள ஓர் அழகிய மாதுவான மனோன்மணி என்ற தாய், தாம் அருமையாய்ப் பெற்றெடுத்த பனிரண்டரை வயதான மகளிடம் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாக நாவல் தொடங்குகிறது. இந்தப் பாணி, பின்பு வை.மு.

கோதைநாயகி அம்மாள் தம் எல்லா நாவல்களிலும் பயன்படுத்திய தொடக்க உத்தி.

புருசனோடு வாழ்ந்து, புத்திரர்களைப் பெற்று, மாமி மாமனைப் பணிந்து, நாத்தி ஓரகத்திகளுடன் நேசமாயிருந்து, நற்பெயரை எடுப்பதே ஸ்திரீகளின் கடமை என்ற மரபான மனம் உள்ளவள் அந்தத் தாய். இரண்டாம் தாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் முதல் தாரம் பண்டிதையின் நாவல்கள் பலதிலும் வருகிறாள்.

தேடித்தேடி அலைந்தாலும் தமது ஜாதிக்குள்ளிருக்கும் பிள்ளைகளுக்குத் தானே தன்னைப் பிற்காலத்தில் மணம் செய்து கொடுக்க நினைத்திருக்கிறார் தந்தை என்றே மகள் நினைக்கிறாள். தாயின் சகோதர சகோதரிகள் அவள் வீட்டுக்கு வருகிறதில்லை. அவளை ஜாதியிலிருந்து நீக்கிவிட்டதாகத் தெரிவிக்கிறார்கள். பிராம்மண வகுப்பில் வைதவ்யம் அடைந்தவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சட்ட விதிகளை அளவிடப்போமா? - என்று, ரவிகேசரி இறந்ததாகச் செய்திவந்தபோது, நாவலில் இரண்டு பக்கத்துக்கு விதவைக்கு நிகழும் கொடுமைகளைப் பற்றி விவரிப்பு வருகிறது.

விதவைத் திருமணம் சட்டபூர்வம் ஆக்கப்பட்டது (1856). சிறப்புத் திருமணச் சட்டத்தின் கீழ் கலப்புத் திருமணம் அனுமதிக்கப் பட்டது (1872). பெண்ணுக்குக் குறைந்தபட்சத் திருமண வயது 12 ஆக உயர்த்தப்பட்டது (1891). இவை சட்டங்கள்தானே? நடைமுறை இன்றும் வேறுதானே? எனவே பல்லாரியில் வசிக்கிற, உலகம் தெரியாமல் ஆசார சீர்திருத்தம் பேசும் கணவனுக்குத் தெரியாமல், தார்வாரிலுள்ள அவனுடைய சகோதரி குடும்பத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்து, மாமன் மகன் ரவிகேசரிக்கு ரகசியத் திருமணம் செய்விக்கிறாள் தாய். படிக்க வெளிநாடு சென்ற ரவிகேசரி திரும்பி பம்பாய் வந்திறங்கிய போது, கொள்ளை நோயால் இறந்து விட்டதாகச் செய்தி கிடைக்கிறது. மரணத்திலிருந்து டாக்டர் ஒருவரால் தப்பிய ரவிகேசரி, உருத்தெரியாமல் உடல் மாறியிருந்ததால் ரவிகேசரியின் ஆருயிர் நண்பன் ஜீவநாதனாக, தற்போது சென்னையில் இருக்கும் கல்பாவதியைச் சந்திக்கிறான். தான் மரணமடையப்போவதாகவும் ஜீவநாதனையே திருமணம் செய்து சந்தோசமாக வாழும்படியும் கணவன் எழுதிய கடிதத்தைக் கண்டு திகைக்கிறாள் கல்பா. மீண்டும் பம்பாய் சென்று அதே டாக்டர் மூலம் பழையபடி நல்ல உருவத்தையடைந்த ரவிகேசரி, திரும்பி வந்து, தான் ஜெயத்சேனா என்பவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டதாகக் கூறி, தம் வீட்டு விருந்துக்கு கல்பாவின் குடும்பத்தார் அனைவரையும் அழைத்து, ஜெயத்சேனா என்ற பெயரில் வடித்துவைத்திருந்த கல்பாவதியின் சிலையைக் காட்டி, மறுபடியும் தம்பதிசமேதராய் ஆகிறார்கள். பதிசேவை பக்தியின் மகத்துவத்தை அவள் தம் சிநேகிதிகளுக்கு பிரசங்கம் புரிவதுடன் மங்களமாகக் கதை முடிகிறது.

பண்டித விசாலாட்சி அம்மாளால் 1909-ல் தொடங்கப்பட்ட 'ஹிதகாரிணி' இதழ்ப் பெயர் அன்றைய பூழ்க்கத்திலிருந்த ஒரு சொல்லாகவே தெரிகிறது. அம்பேத்கர் (பகிஸ்கிருத ஹிதகாரிணி சபை), கந்துகூரி வீரேசலிங்கம் பந்துலு (ஹிதகாரிணி சமாஜம்) போன்றோர் தொடங்கிய அமைப்புகளில் இப்பெயரின் சாயலைக் காணமுடிகிறது. ஹிதகாரிணி என்பதன் பொருளாக கன்னட அகராதி - a woman who comforts, brings solace, welfare, etc. - என்று கூறுகிறது.

'லோகோபகாரி'யில் துணையாசிரியராகப் பணியாற்றிய அனுபவம், விசாலாட்சி அம்மாளுக்குத் தாமே ஓர் இதழைத் தொடங்கி அதற்கு ஆசிரியர் பொறுப்பும் ஏற்று நடத்தும் துணியையும் நம்பிக்கையையும் திறத்தையும் வாசக மனப்போக்கை உணர்ந்து செயல்படும் சாதுரிய உத்திகளையும் கொடுத்துள்ளது எனக் கூறலாம்.

பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாளின் 'ஹிதகாரிணி' பத்திரிகை பற்றி அவரது நாவல் புத்தகங்களில் கொடுக்கப்பட்ட விளம்பரம்:

'இத் தலைப்பெயர் கொண்ட ஒரு மாசப் பத்திரிகை, பண்டிதை விசாலாட்சியம்மாளால் எளிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டு அழகிய புஸ்தக ரூபத்துடன் வெளியாகிறது. இதன் வருஷ சந்தா ரூ.1-10-0 ஆகிறது. இதற்குச் சந்தாதாரராகும் ஒவ்வொருவருக்கும் பண்டிதை விசாலாட்சியம்மாளால் எழுதப்பட்டுள்ள அதி மனோகரமான 'ஜெயத்சேனா' புத்தகம் இனாம் கொடுக்கப்படும். இனாம் புஸ்தகத்துக்குள் உறுதிமொழிச் சீட்டை வைத்து ஒரு ரூபா பத்தணா சார்ஜா செய்து வி.பி. மூலம் வசூலிக்கப்படும். ஹிதகாரிணியில் உள்ள விசயங்கள் அதிமதுரமானவை. அநாவச்யமான சமாசாரங்கள் இல்லாத, நமது நாட்டு ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு அத்யாவச்யமான பத்திரிகையாகும். சிறுவர், சிறுமிகளின் புத்தி தீட்சண்யம் அடையும் படி நீதி விசயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. விருத்தர்கள், ஞானாபேட்சிகளுக்கு மிகப் பிரயோஜனத்தைத் தரக் கூடியது. ஒரு முறை ஹிதகாரிணியைப் படித்தால் அதன் அருமை தெரியும். மாதம் மாதம் குறித்த தேதிக்குள் பத்திரிகை வெளியாய் சந்தாதாரர்களின் ஹஸ்தங்களை அலங்கரிக்கும். மத தூஷணை, ராஜத் துவேஷம், பர நிந்தை முதலிய விரோத விஷயங்கள் ஹிதகாரிணியில் வெளிவரா. தேச சேமம், ஜனாங்க நன்மை, வித்யாபிவிர்த்தி, இகபர சாதகமான முக்கிய விசயங்கள், மகான்களின் திவ்ய சரித்திரங்கள், வேதாந்த ரகஸ்யம், பலதேச வர்த்தமானம், மகிமை பெற்ற ஸ்தலங்களின் மூல காரணம், சத்தியத்தின் மகிமை, தர்மத்தின் பெருமை, பரோபகாரத்தின் பலன், ஆசாரத்தாலுண்டாகும் ஆரோக்ய பாக்யம், ஈசுவர

பக்தி, இத்தாதி விஷயங்கள் வெகு அழகாயும் ரசமாயும் எழுதப்பட்டு ஹிருதயாநந்தத்தை விளைத்துக் கொண்டிருக்கும். மோகபாசத்தால் அலையும் மனதை ஓர் நிலையில் நிறுத்தும் மார்க்கத்தைப் போதிக்கிறது. டிம்மி நான்கு பாரம் கொண்டது. உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் முத்துக் கோர்த்தது போல் புதிய எழுத்துக்களால் அத்யத்புத விசயங்கள் அடங்கப் பெற்று ஹிதகாரிணி சோபிக்கும். 32-பக்கம் கொண்ட ஹிதகாரிணி வருச முடிவில் சுமார் 400 பக்கங்களுள்ள ஒரு அழகிய புஸ்தகமாய் ஜவலிக்கும் என்பதற்குத் தடையுண்டோ? இதன் சந்தாதாரர்களுக்கு 8 அணா பெறுமான சத் விசயங்கள் அடங்கப் பெற்ற ஒரு அழகிய கதைப் புஸ்தகம் ஒவ்வொரு வருசமும் இனாம் கொடுக்கப்படும். ஜனங்கள் படித்து ஆனந்திக்க வேண்டும் என்பதே எமது நோக்கமானதால் குறைந்த சந்தாவும் புரோத்சாககரமான புஸ்தகமும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஆரிய சிரோமணிகளும் பாஷாபிமானிகளும் வித்யாபிலாசிகளும் கனதனவான்களும் இதை அன்போடு ஏற்று எமது பிரயத்னம் சார்த்தகம் ஆகும்படி செய்வார்களென்று நம்பியிருக்கிறோம். புஸ்தகத்தின் விலையாகிய 8-அணாவைக் கழித்தால் பத்திரிகை வருசம் முடிய ஒரு ரூபாவுக்கு வருமென்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஹிதகாரிணியில் ஆறு மனோகரமான உத்தம ரமணிகளின் சரித்திரம் வெளியாகும். அவைகளின் பெயர் - ராஜசேகரி, கல்பவல்லரி, கவிஞ்சரி, லாவண்யரேகா, இந்திரநீலா, ரசிகவசனி. அநேக வருச காலம் ஹிதகாரிணி பிரயோசனப்படும் என்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ? விதேச சரித்திர வர்த்தமானங்கள் வெகு ஸ்வாரஸ்யமாயிருக்கும். ஆரியகுல சிரோமணிகள் ஹிதகாரிணியை அபிமானித்து ஆதரிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.'

'ஹிதகாரிணி'யைப் பற்றி மிக விரிவாகவே, 'ஆரியகுமாரி' புத்தகத்தின் பின் இணைப்பில் தகவல்களைத் தந்துள்ளேன். என்னிடமுள்ள பண்டிதையின் பிற எட்டு நாவல்களைப் பற்றியும் பின்பொரு முறை விரிவாக எழுதுவேன்.

தன்னை, 'தமிழ் நாவலிஸ்ட்' என்றே பண்டிதை விசாலாட்சி அம்மாள் பெருமையுடன் அறிவித்து வந்துள்ளார். தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் அபூர்வ சிந்தாமணியான அவருக்கு ஒரு இடத்தை ஒதுக்கிப் பெருமைப்படுவதை இன்றைய விமர்சகர்கள் வழக்கமாகக் கொள்ளவேண்டும். குறைந்தபட்சம் வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாளுக்குக் கொடுக்கும் பாராட்டுக்களையாவது இவருக்கும் கொடுக்க வேண்டும்.

கால கப்ரமணியம் <kasu.layam@gmail.com>

பெரியகடைச் சந்தை

● அழகு சுப்பிரமணியம் தமிழில்: எழுத்துக்கினியவன் ஒவியம்: : கே.ஜி. சுப்பிரமணியம்

திரும்பிச் செல்கையில், ‘வீடு திரும்புகிறோம்’ என்ற உள்ளுணர்வு யாழ்ப்பாணத்து எருது மாடுகளுக்கு வந்து விடும். தற்காலிகமாக என்றாயினும் வேலை விரைவில் முடிந்து விடும் என்பதால், வேகத்தைக் கொஞ்சம் கூட்டி சிலவேளைகளில் பாய்ந்து கூட ஓடுவன. ஆனால், அவை எவ்வளவு வேகமாக ஓடினாலும் வண்டியோட்டியின், “ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்! ஹை! ஹை!” குறையப் போவதில்லை. அவன் பழக்கதோஷத்திலேயே அப்படித் தொடர்ந்து கத்திக் கொண்டேயிருப்பான். நகரத்துக்குப் போகும்போது ஒரு நிமிடத்துக்கு எத்தனை தடவை செய்தானோ அப்படியே திரும்பிப் போகும் பயணத்திலும் செய்வான். அதோடு, எருதுகளும் போகும் போதும், வரும் போதும் சீராக ஒரே வேகத்தைக் கடைப் பிடிக்கும் என்பது நடக்கக்கூடிய விஷயமல்ல. சாத்தியமுமில்லை. அவற்றிற்கும் களைப்பு வரும் தானே? கால்களுக்கிடையில் உதை விழும், முதுகிலும் கூட. வயிற்றில் விழும் பிரம்படியின் அடையாளம் தாராளமாகவே கிடைப்பன. வால்கள் முறுக்கப்படுவன. சிலவேளைகளில், வண்டியோட்டிக்குத் திருப்தியில்லை என்றால் எருது வாலைக் கடித்தும் விடுவான்.

ஆகவே வண்டியோட்டி சுப்பு, எருதுகளை ஓட்டுவதற்காகக் கத்தியது எந்த விதத்திலும் அளவுக்கதிகமான கொடூரம் என்று சொல்ல முடியாது. எருதுகளும் உடனே குறிப்பறிந்து அந்தக் கரடுமுரடான தெருவிலும் பாய்ந்தோட, வண்டி குலுங்கி விழுந்த வேகத்தில் திருமதி இராமசாமி தன் பகற்கனவு குலைந்து தடுக்கிட்டு எழும்பினார்.

“அதுகளை விரட்டாத, எங்களுக்கு ஒரு அவசரமும் இல்லை.”

“நான் விரட்டேல்லை. அடிக்கக்கூட இல்லை,” என்று வண்டியோட்டி பதில் சொன்னான். “வீடு கிட்டுது எண்டு தெரிஞ்சதும் தங்கட பாட்டிலேயே துள்ளியோடுதுகள். மிருகங்கள். ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்!” எருதுகள் விரைந்தோடின. திருமதி இராமசாமி

வண்டியில் சாய்ந்தபடி தன் நினைவலைகளுக்குள் திரும்பவும் நுழைந்தார்.

“ட்சில்க்! ட்சில்க்! ஹை! ஹை!” என்று வண்டியோட்டி ஆரம்பித்தாலும் தன்னுடைய எசமானி அழுவது போலக் கேட்டதால் அவன் அந்தச் சத்தங்களைத் தொடரவில்லை. கடிவாளத்தை இறுக்கப் பிடித்தபடி திரும்பிப் பார்த்தான். திருமதி இராமசாமி கைக்குள் முகத்தைப் புதைத்தபடி விக்கி, விக்கி அழுது கொண்டிருந்தார். “அழ வேண்டாம், அம்மா, அழ வேண்டாம்,” என்றான் வண்டிக்காரன். “உங்கட மகள் பள்ளிக்கூடத்தில சந்தோஷமாத்தான் இருப்பா.”

எசமானியின் அழுகை இன்னும் உரத்தது.

“அழாதேங்கோ அம்மா, தயவு செய்து அழாதேங்கோ.” வண்டியோட்டி திரும்பவும் கெஞ்சினான். கெஞ்சுவதால் பலனில்லை என்று புரிந்து கொண்டதும், வண்டிலைத் தெருவோரமாக நிற்பாட்டிவிட்டு, அதிலிருந்து இறங்கி முழங்கைகளைத் தன் இருக்கையில் ஊன்றியபடி எசமானியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

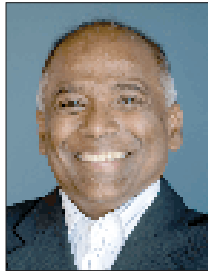
“ஏனம்மா அழுகிறீங்கள்? எனக்கொண்டுமாய் விளங்கேல்லை, அம்மா. ஆரோ குடும்பத்துக்குள்ள செத்துப் போன மாதிரியெல்லே அழுகிறீங்கள்.”

“என்ர பிள்ளை! என்ர பிள்ளை!” திருமதி இராமசாமி குரலெடுத்து ஓலம் போட்டார். “பார்வதி, என்ர பிள்ளை, உன்னைவிட்டுட்டு

எப்பிடி உயிர் வாழப் போறன்?”

“சிவசிவா, இதென்ன கரைச்சலாப் போச்சு.” வண்டியோட்டி ஒரு கையில் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்றக் கையால் தன் நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டான். “சிவசிவா!”

விரைவில், தன்னுடைய தலையீட்டால் நிலமை மோசமாகிவிட்டது என்று வண்டியோட்டிக்குப் புரிந்தது. அவன் தன் இருக்கையில் திரும்ப ஏறி அமர்ந்து கொண்டு எருதுகளை விரட்டத் தொடங்கினான்.

“ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்! ஹை! ஹை!” தன் கையால் எருதுகளின் வால்களை முறுக்கி, கால்களால் அவற்றை உதைத்து, இன்னும் உரத்த குரலில் கத்தினான். திருமதி இராமசாமியின் விக்கல்களையும் முனகல்களையும் தான் கிளப்பும் ஒலியால் போர்த்தி மறைத்து விடலாமென நினைத்தான். அந்த உபாயம் ஓரளவுக்கு வெற்றியும் தந்தது.

இப்போது அவர்கள் பெரியகடைச் சதுக்கத்தைநெருங்கிக் கொண்டிருந்ததால் அவன் வண்டிலை மீண்டும் தெருவோரமாக நிறுத்தினான். “நீங்கள் இதை நிற்பாட்ட வேணும்மா,” என்று கெஞ்சினான். “கெதியா நாங்கள் பெரியகடைக்கு வந்திடுவம், அங்கை நிறைய சனக்கூட்டம் இருக்கும். நீங்கள் அழுதுகொண்டே இருந்தால் அங்கை இருக்கிற காவாலிகள் எல்லாம் வண்டிலைச் சுத்திப் புதினம் பாக்க வந்திடுவாங்கள்.”

“சுப்பு, கன ஆக்கள் இருக்கிற இடத்தில நீ வண்டியை நிப்பாட்டாத. எனக்குச் சனமெண்டால் பிடிக்காது என்று உனக்குத் தெரியும்தானே.”

“உங்களுக்குச் சனம் பிடிக்காட்டிலும் சனம் உங்களிட்ட வந்தே தீரும்,” என்று கொஞ்சம் முரட்டுத்தனமாகவே பதில் சொன்னான் வண்டியோட்டி.

“ஏன், ஏனப்படிச் சொல்லுறாய்?”

“நீங்கள் அழுகிறவடியாத்தான் அப்பிடிச் சொல்லுறன். நீங்கள் இப்பிடி வேடிக்கை காட்டுறீங்கள். கூட்டமாகக் கூடி வேடிக்கை பாத்து புரளி பண்ணி, வம்பு கதைக்க எங்கடா ஒரு வாய்ப்பு வரும் என்று சந்தையில இருக்கிற காவாலிகள் காத்துக் கொண்டிருப்பாங்கள்.”

“விசர்க்கதை கதையாத, சுப்பு,” என்றபடி தன் சேலை விளிம்பால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார் திருமதி இராமசாமி. வண்டியோட்டி ஒரு வெற்றிப் புன்னகையோடு வண்டிலை மீண்டும் ஓட்டத் தொடங்கினான்.

“ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்!”

“நான் விசர்க்கதை கதைக்கேல்லை, அம்மா.” அவன் திரும்பவும் பேசத் தொடங்கினான். “நான் உங்கடை வேலைக்காரனா இருக்கலாம். ஆனால், எனக்கு அனுபவம் கூட இருக்கு. நான் உங்கடை அம்மாவுக்கே வேலை செய்தனான் எண்டதை மறந்திடாதேங்கோ அம்மா. நீங்கள் குழந்தையா இருந்தபோது என்ற கையாலயே தூக்கி வச்சிருக்கிறன்.”

“ஒரு அப்பா மாதிரிக் கதைக்கிறாய், சுப்பு.”

“நிச்சயமா, உங்களை ‘அம்மா’ எண்டு கூப்பிட்டாலும், நான் உங்களுக்கு ஒரு அப்பா மாதிரித்தான், அம்மா. நான் உங்கட அம்மாக்கு வேலை செய்த காலத்தில, உங்களைக் கையில் தூக்கி வச்சிருந்த காலத்தில, நான் அவளை ‘அம்மா’ எண்டு கூப்பிட்டன். அப்ப நான் உங்களைப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்டன். இப்ப நான் உங்கட வேலைக்காரன். உங்களைப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிட கூடாது.”

“வரவர நீ கதைக்கிறதே விளங்குதில்லை. இப்பிடி நீ கதைச்சு ஒருநாளும் கேக்கேல்லை, சுப்பு. நீ கதைக்கிறதை விளங்கிக் கொள்ளுற சக்தி எனக்கு இப்ப இல்லை. எனக்கு இருக்கிற கவலையில் ஆழமா யோசிக்க ஏலாது. என்ற மகளைப் பிரிஞ்ச துக்கத்தில் நான் இருக்கேக்க நீ புதிர் போட்டுக் கதைக்கிறாய்!”

தன் எசமானியின் பதிலை வண்டியோட்டி தீர யோசிக்குமுதலே திருமதி இராமசாமி திரும்பவும் விக்விக்கி அழைத் தொடங்கிவிட்டார்.

“என்ற ஒரே பிள்ளை, என்ற குஞ்சு, என்ற பார்வதி. எப்பிடி நான் உன்னை விட்டுட்டு இருக்கப் போறனோ? உன்னை மூண்டு மாதத்துக்குப் பாக்க ஏலாது. எனக்கு அது மூண்டு வருஷம் மாதிரி இருக்கப் போகுது,” என்று அவர் முனங்கி அழுதார்.

“இதென்ன? இதென்னெல்லாம் நடக்குது? நாங்கள் பெரியகடைக்குக் கிட்ட வந்த கையோட நீங்கள் புரளி பண்ணுறீங்கள். சிவசிவா!” என்று வண்டியோட்டி புலம்பினான்.

அவர்கள் சதுக்கத்தை அண்மித்து விட்டார்கள். வண்டியோட்டி சந்தைக்குக் கொஞ்சம் தூரத்திலே வண்டிலைத் தெருவோரமாக நிறுத்தினான்.

“அங்க பாருங்கோ அம்மா, எவ்வளவு சனமெண்டு. அதுதான் சந்தை. பெரியகடைச் சதுக்கத்துக்கு நடுவில் சந்தை இருக்கு. அதைத் தாண்டித்தான் நாங்கள் போக வேணும். நீங்கள் அழுகையை நிப்பாட்டாட்டி நான் நகரப் போறதில்லை.”

காவாலிகளைப் பற்றி வண்டியோட்டி சொன்னது நினைவுக்கு வர, திருமதி இராமசாமி மிகவும் சிரமப்பட்டு அழுகையை அடக்கினார்.

“ட்சிலக்! ட்சிலக்! ட்சிலக்!” எஜமானியின் அழுகையை ஊருக்குக் காட்டாமால் லாவகமாக சுதாரித்த தன் பெருமையை மெச்சியபடி, சுப்பு வண்டிலைத் தொடர்ந்து ஓட்டினான்.

“நீங்கள் அழுதால் பரவாயில்லை அம்மா,” கொஞ்ச நேர மௌனத்துக்குப் பிறகு சுப்பு விளக்கம் கொடுக்க முனைந்தான், “ஆனால், இந்தக் காவாலிகளின்ர நடத்தை எப்பிட்யெண்டு உங்களுக்குத் தெரியும்தானே; இவங்கள் எங்கட ஊரில வேலை வெட்டி இல்லாமல் திரியிற கழிசறைகளை விட மோசம். எங்கட ஊரில எண்டால் ஒரு குருவியும் உங்களப் பாத்து முரட்டுத்தனமாகப் பேசாது. ஏனெண்டால் நீங்கள்

ஊர்த் தலைவற்றை பெஞ்சாதி. ஆனா இங்கஅப்பிட்யில்லை. நான் சொல்லுறன் எண்டு குறைநினையாமல் விளங்கிக் கொள்ளுங்கோ, அம்மா. என்னை மன்னிக்க முடியாட்டி அடுத்த சம்பளம் தரேக்க இருபத்தஞ்சு சதம் குறைச்சுத் தாங்கோ.” அவன் “தரேக்க” என்ற சொல்லைக் கொஞ்சம் ஏளனமாகவே அழுத்தம் கொடுத்து உச்சரித்தான்.

“பரவாயில்லை, சுப்பு, எனக்கு விளங்குது. நீ ஒரு அனுபவஸ்தன், என்னைவிட நிறைய வயது கூடினவன். நீ எனக்கு நல்ல புத்திமதி சொல்லி வழி நடத்த வேணும்.”

“நீங்கள் அழுதால் பரவாயில்லை அம்மா,” சுப்பு மீண்டும் சொன்னான், “ஆனால், இங்க பெரியகடைச் சந்தையிலயாவது நீங்கள் உங்களைக் கொஞ்சம் கட்டுப் படுத்திக் கொள்ளத் தான் வேணும். நீங்கள் அழுகிற இங்கத்தக் காவாலியள் கண்டால் அவங்கள் எங்களைச் சுத்திக் கூட்டம் போட்டுடுவாங்கள். ஒருத்தன் ஒரு கதை சொல்ல இன்னொருத்தன் இன்னுமொரு கதை சொல்லுவான். ஆனால், ஒரு விஷயத்தில மட்டும் எல்லாரும் ஒத்துப் போவாங்கள். கேடுகெட்ட பயல்கள், நாசமாப் போகட்டும்!”

“என்ன? ஏன் உனக்கு இவ்வளவு கோவம்?”

“உந்தக் காவாலியள் என்ன சொல்லுவாங்கள் எண்டு உங்களுக்குத் தெரியுமே அம்மா? நான் ஏதோ உங்களோட சேட்டை விட்டன், அதாலதான் நீங்கள் அழுதுறீங்கள் எண்டு சொல்லுவாங்கள். நான் என்ற அம்மா மேல ஆணையா உங்களோட ஒரு சேட்டையும் விடேல்ல எண்டு சத்தியம் பண்ணிச் சொன்னாலும், அவங்கள் எல்லாரும் சேந்து கத்தி என்னை அடக்கிப் போட்டுப் பொலிஸ்காரரைக் கூப்பிடுவாங்கள். பொலிஸ் வந்தோண்ண செத்துப் போன என்ற அம்மா ஆணை எண்டு சொல்லாமால் கடவுள் ஆணை எண்டு சத்தியஞ் செஞ்சாலும் பொலிஸ் என்ன நம்பாமல் தடியால் நையப்புடைச்சு, கைவிடங்கை மாட்டிப் பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்கு இழுத்துக் கொண்டு போயிடுவாங்கள்.”

“விசர்க்கதை கதையாத. நீ எனக்கு அப்பா மாதிரி. நீ ஒரு கிழவன். அப்பிட்யெல்லாம் செய்யமாட்டாய்.”

“செய்யவே மாட்டன் அம்மா. கடவுள் ஆணையாச் செய்ய மாட்டன். ஆனால், நான் அவ்வளவு கிழவன் இல்லை, அம்மா,” என்றான் வண்டியோட்டி. திருமதி இராமசாமி சொன்ன பதிலில் இருந்த ‘அவனுக்கு இயலாது’ என்ற உட்கருத்து அவனுக்குக் கொஞ்சம் எரிச்சல் ஊட்டியது. “அந்தப் பெரிய நெஞ்சுக்காரி, புல்லு விக்விவனை கேட்டா, என்ட திறனைப் பற்றித் தெரியும், ஓம், அவ சொல்லுவா!”

“சுப்பு! அடக் கடவுளே! நீ இவ்வளவு மோசமான மனுசன் எண்டு நான் கனவிலயும் நினைச்சுப் பாக்கேல்லை. சுப்பு, நீ உண்மையாவே...”

“இல்லையம்மா, நான் பகிடிக்குத்தான் சொன்னேன்,” என்று கொஞ்சம் குரல் நடுங்கப் பதிலுறைத்தான் வண்டியோட்டி.

இப்போது அவர்கள் பெரியகடைச் சதுக்கத்தின் வாயிலுக்கு வந்து விட்டார்கள். வண்டிலின் வேகம் குறைந்தது. கைக்குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு பெண் வண்டிலின் பின்னால் ஓடிவந்தபடி கத்தினாள்: “கொஞ்சம் பிச்சை தாங்கோ அம்மா. பாருங்கோ, பச்சைக் குழந்தை!”

வண்டியோட்டி அவளைத் திரும்பிப் பார்த்து ஏசி விரட்டினான்.

“அம்மா, ஒரு சதமாவது தாங்கோ. குழந்தை பட்டினியிருக்கு. நீங்கள் ஒரு நாள் மகாராணியா வரவேண்டுமெண்டு கடவுளைக் கும்பிடுவன்.”

“ஓடிப் போய்த் துலை. இல்லாட்டி என்ட பிரம்பால உன்ர உயரத்த அளப்பன்,” வண்டியோட்டி பதிலுக்குக் கத்தினான்.

குடைகளைத் திருத்துகிற குடைக்கள் என் மரைக்காயர் வண்டிலுக்கு முன்னால் நின்று கொண்டு தன் குடைகளைக் காட்சிக்கு வைத்தான்.

“நல்ல மழை வரப்போகுது. இடி முழக்கமும் மின்னலுமா ஒரு புயல் வரப்போகுது எண்டு சாத்திரியார் சொல்லுறார். மழை, இடி, மின்னல் எல்லாத்தயும் ஆளு இந்திர தேவனால கூட நிப்பாட்ட முடியாது. குடையில்லாத ஆக்களின்ர கதி அதோகதிதான். உடனேயே குடைராசா மரைக்காயரிட்ட இருந்து குடை வாங்குங்கோ.”

பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த ஒருவன், “குடைராசாவோ! பச்சைப் பொய் சொல்லுறாய். குடைக்கள்ளன் எண்டா சொல்ல வந்தாய்,” என்று கத்திவிட்டு மரைக்காயரைப் பார்த்துக் காறித் துப்பினான்.

“ஓடிப் போய்த் துலை, படவா ராஸ்கல்! ...மவன்,” என்று கூவிய மரைக்காயார் குடையொன்றை ஓங்கி அவனை அடிக்க முயற்சித்தான். அவனோ பாதுகாப்பாகக் கொஞ்சத் தூரம் ஓடிப்போய் நின்று திரும்பவும் காறித் துப்பினான்.

கறுப்புக் குடைகளைக் கண்டு திகிலடைந்த எருதுகள் நகர மறுத்தன. “ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்!” எருதுகள் அசையவேயில்லை. வண்டியோட்டி அவற்றின் கால்களை உதைத்தும், வாலை முறுக்கிப் பிறகு கடித்தும், கடைசியில் வேறு வழி இல்லாமல் காறித்துப்பியும் பார்த்தான். என்ன செய்தாலும் அவனால் அந்த மிருகங்களை நகர்த்த முடியவில்லை. ஒவ்வொரு அடி விழவும் அவை தங்கள் தலைகளை நிமிர்த்தி, முதுகுகளைக் குறுக்க வண்டில் பின்னோக்கி நகர ஆரம்பித்தது.

“சப்பு, ஆட்களில்லாத இடமாப் பாத்து வண்டில நிப்பாட்டு. இங்க என்ன நடக்குது எண்டு பாக்கப் போறன். ஏதாலும் மலிவாக் கிடச்சா வாங்கலாம்.”

“பாழாப் போறவனே, அங்கால போ,” வண்டியோட்டி கத்தினான். “மாடுகளுக்குக் கறுப்புத் துணியைக் கண்டாப் பயம் எண்டு உனக்குத் தெரியாதே? நீ இப்பிடி உதிலயே நிண்டா நான் வண்டிலை ஓட்ட முடியாது.”

“கதைக்கிறதைப் பாத்துக் கதை,” மரைக்காயர் பதிலிறுத்தான். “உன்னவிட பலசாலியான இளந்தாரியள நான் நிலமளக்க விழுத்தியிருக்கிறன்.”

“ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்! வேசமவனே. என்ர பிரம்பால உன்ர உயரத்தை அளப்பன்!”

“திரும்பச் சொல்லுறன், கவனமாக் கதை,” என்ற மரைக்காயர் குடையால் வண்டியோட்டியை அடிக்கப் போவதாகப் பயங்காட்டினான்.

இதையெல்லாம் பார்த்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த திருமதி இராமசாமி இப்போது வாய்விட்டுக் கதறினார். கூடியிருந்த சனங்கள் உரத்துச் சிரித்தார்கள்.

“உந்தக் குடையை நீ கீழ் வைக்காட்டி உனக்குத் திரும்பவும் சன்னத்துப் பண்ணிடுவன்,” வண்டியோட்டி சீறினான்.

இந்தச் சண்டை தொடர்ந்தும் நடந்திருக்கும். ஆனால், மாட்டு வண்டிலுக்குப் பின்னால் நகர முடியாமல் சிக்கி நின்ற ஒரு மோட்டார் வண்டியின் சாரதி பொறுமையிழந்து தன் வண்டியின் கொம்பை உரத்த தொனியில் ஊதினான். வேறு வழி இல்லாமல் மரைக்காயர் நகர்ந்து வழி விட்டான்.

“ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்!” எருதுகள் தெருவோரம் ஒதுங்கின. வண்டியோட்டி கீழே இறங்கி சதுக்கத்தின் மத்தியைப் கூர்ந்து அவதானித்தான்.

“அங்கை நிற்கிறான், கள்ளப்படவா,” என்று கத்தினான்.

“யார்?” என்று அவனது எசமானி கேட்டாள்.

“சந்தையின்ர வாடகைக்காரன். இந்தப் படவா தான் சந்தை வியாபாரியளிட்டு வாடகை எடுக்கிறவன். நான் ஓடிப்போய் இங்க வண்டில நிப்பாட்டலாமா எண்டு அவனிட்டுக் கேட்டுட்டு வாறன்.”

அவன் சந்தைக்குள் நுழைய இங்கே எருதுகள் முன்னோக்கி அசைய ஆரம்பித்தன.

“ஏய் சப்பு, மாடுகள் முன்னால போகுதுகள்! இங்க ஓடிவந்து என்னக் காப்பாத்து. அடக் கடவுளே, என்னைக் கொண்டு போய்ப் பாதாளத்துக்குள்ள விழுத்தப் போகுதுகள். கெதியா வா சப்பு!”

வண்டியோட்டி தன் வேட்டியைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி திரும்பி ஓடி வந்தான்.

“ஆ, இங்க இருக்கிறான், தடியன்.”

“யார், சுப்பு?”

“வாடகைக்காரத் தடியன். வைக்கல் ராமன்.”

வாடகைக்காரன் வழமை போலச் சந்தையைச் சுற்றி வந்து வாடகை வசூலித்துக் கொண்டிருந்தான். நேரத்துக்கு வாடகை கொடுத்தவர்களுக்கு நன்றி சொல்லி முதுகில் தட்டினான். வாடகை கொடுக்கத் தவறியவர்களைத் தாறுமாறாக ஏசி அவர்களின் விற்பனைப் பொருள்களில் ஒரு பங்கையோ அல்லது முழுவதுமாகவோ அறிவிட்டான். அவன் சந்தைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு வைக்கல் கடை வைத்திருந்தான். அந்தக் கடைதான் அந்தப் பகுதியில் உள்ள முரடர்கள் கூடுமிடம். அவர்கள் வைக்கல் கட்டுகளின் மேல் உட்கார்ந்து சுருட்டுப் பிடித்தபடி ஊர் வம்புகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்வார்கள். அவர்களது இன்றைய பலியாள் ‘சைக்கிள்’ என்று பட்டம் வைக்கப்பட்ட ஒரு இளம் ஆடற் கணிகைப் பெண். அவளது வாடிக்கையாளர்கள் துவிச்சக்கர வண்டிகளில் திரியும் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் என்பதால் தான் அவளுக்கு ‘சைக்கிள்’ பட்டம் சூட்டப் பட்டது. அவளது அம்மாவின் பட்டம், ‘பஸ்.’ ஏனென்றால், அவளின் வாடிக்கையாளர்கள் பேருந்து சாரதிகள்.

“அவனை வைக்கல் ராமன் எண்டு கூப்பிடாத.” திருமதி இராமசாமி வண்டியோட்டியை எச்சரித்தாள்.

“ஏன்மா?”

“அது அவன்ர பட்டப்பெயரென்றால், சிலவேளை அவனுக்கு எரிச்சல் வந்து எங்களுக்கு உதவி செய்யமாட்டான்.”

“அது பட்டமில்லை அம்மா. அவன் உண்மையாவே ஒரு வைக்கல் கடை வச்சிருக்கிறான். ஆனால், அங்க ஒரு வைக்கல் வியாவாரமும் இல்லை.”

“அப்ப அங்க என்ன நடக்குது, சுப்பு?”

“வேற என்னவோ நடக்குது, நான் உங்களுக்குச் சொல்ல மாட்டன் அம்மா. நீங்கள் பயந்நிடுவீங்கள்.”

“நீ ஏற்கெனவே என்னைப் பயப்படுத்திட்டாய், சுப்பு. இப்ப சொல்லு எனக்கு, அங்கை என்ன நடக்குது எண்டு. ஐயோ, இது ஒரு மோசமான இடம். இந்த நரகத்தில், என்ர பிள்ளையை, அதுவும் பொம்பிளைப் பிள்ளையை, விட்டுட்டுப் போறனே. ஐயோ, என்ர பிள்ளை பார்வதி, பாவம்.”

“சரி, சரி, இப்ப அழாதேங்கோ, அம்மா.”

“ஐயோ, என்ர பிள்ளை, என்ர செல்லம்,” என்று திருமதி இராமசாமி கேவிக்கேவி அழத் தொடங்கினாள்.

“சிவசிவா! என்ன செய்யப் போறனோ? சந்தை ரௌடிகள் எல்லாம் வாறாங்கள்?” என்று வண்டியோட்டி அலுத்துக் கொண்டான்.

திருமதி இராமசாமி உடனே அழுவதை நிறுத்திக் கொண்டு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். வண்டியோட்டியின் கண்கள் வெற்றிப் பெருமிதத்தில் மின்னின.

“ஓய், வைக்கல்!” வண்டியோட்டி கத்தினான்.

“என்ன? என்ன வேணும்?”

“இங்க வா வைக்கல். உன்னோட கதைக்க வேணும்.”

“எக்கச்சக்கமா ஏதாவது சொல்லி வைக்காத.” திருமதி இராமசாமி மெதுவாக எச்சரித்தார்.

வாடகைக்காரன் வண்டிலுக்கு அருகே வந்தான்.

“இங்க நாங்கள் வண்டிலை நிப்பாட்டலாமா?”

“ஒரு ரூபா கட்டணம்,” என்றான் இராமன்.

“இங்க வா, வைக்கல், உனக்கு ஒரு விஷயம் சொல்ல வேணும்,” என்றபடி இராமனின் காதுக்குள் வண்டியோட்டி ஏதோ குசுகுசுத்தான். இராமன் வண்டிக்குள் தலையை நீட்டித் திருமதி இராமசாமியையும் அவரது சேலையையும் மேலும் கீழுமாகப் பார்த்தான்.

“ஊர்த்தலைவரினட பெஞ்சாதி!” வண்டியோட்டி திரும்பவும் மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

“சரி, மாட்டைச் சந்தைக்குள்ள கொண்டு போங்கோ. இந்த முறை நான் சும்மா விடுறன்,” என்றவன் திருமதி இராமசாமியை நிமிர்ந்து பார்த்து, “என்ர சந்தைக்கு நீங்கள் வந்தது பெருமதிப்பு அம்மா,” என்று வழிந்தான்.

திருமதி இராமசாமி வண்டிலிலிருந்து இறங்கி அவனுக்கு நன்றி சொன்னார். வாடகைக்காரன் கைகூப்பி வணங்கினான்.

வண்டியோட்டி திரும்பி வந்ததும், “சந்தைக்குப் போவம், சுப்பு,” என்று திருமதி இராமசாமி சொன்னார்.

ஒரு நடுத்தர வயது மனிதன் ஓடி வந்து திருமதி இராமசாமிக்கு முன்னால் நின்று கைகூப்பி, “என்ர கடைக்கு வாங்கோ அம்மா, என்னட்டை நிறையச் சாமான் இருக்குது. சீப்பு, காப்புகள், விளையாட்டுச் சாமான்கள். நல்ல திறமான சாமான்கள், எல்லாம் யப்பானில இருந்து வந்தது. பிள்ளையளுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு போங்கோ.”

“ஓம்மா, வாங்கோ, கடையப் போய்ப் பாப்பம்,” என்ற சுப்பு பின்னர் குரலைத் தாழ்த்தி, “ஒண்டும் வாங்கத் தேவையில்லை,” என்று எச்சரித்தான்.

கடையிலே ஒரு மரப்பெட்டியை எடுத்துப் போட்டு அதன் மேலே தன் விருந்தினரை உட்கார்ந்து கொள்ளுமாறு கடைக்காரன் உபசரித்தான். சுப்பு நிலத்தில் குந்தினான். கடைக்காரன் எதையாவது வாங்குமாறு திருமதி இராமசாமியைத் தொந்தரவு செய்தான். பிரச்சனையை வளரவிடாமல் அவர் ஒரு மலிவான சீப்பை வாங்கினார்.

“இந்தா சுப்பு, இதைக் கொண்டு போய் உன்ர புல்லு விக்கிற மனிசிக்குக் குடு.”

வண்டியோட்டி சீப்பைக் கையில் தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு, “அந்த யானைக்கு இது சரிவராது. அவளினர் முள்ளுபண்டி முள்ளில பட்ட உடன இது முறிஞ்சு போயிடும்,” என்றான்.

அவனது எசமானி வாய் விட்டுச் சிரித்து விட்டுத் தன்னுடைய பட்டுப் போன்ற கருநீலக்கந்தலை நினைத்துப் பார்த்தான். கடைக்காரன் வண்டியோட்டி சொன்னதையே திரும்பச் சொல்லி அவனைக் கோபத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“அது ஒண்டும் உடையாது. இது நல்ல உறுதியான யப்பான் சாமான். முள்ளுப் பத்தையையே அதால் சீவி துப்புரவாக்கலாம்.”

திருமதி இராமசாமி புருவங்களை உயர்த்திப் புன்முறுவலுடன், “வைச்சுக் கொள் சுப்பு,” என்றார்; “உனக்கு வேண்டாட்டி நாங்கள் வேற ஆருக்கும் குடுக்கலாம்.”

திடீரென்று அங்கே ஒரு பெரிய களேபரம் வெடித்த மாதிரி ஒரு பேருந்து, கொம்பு திருப்பித் திருப்பி ஊதியபடி, கடந்து சென்றது.

“ஓய், ஓய்!” என்று ஒரு கிழவன் கத்தினான், “வண்டி காரைநகருக்குப் போகுது. கிராமத்தார் வீட்டைத் திரும்பிப் போகினம். இந்தப் பயலுகள் எல்லாம் முந்தி நடந்து வந்து நடந்து போனவங்கள். இப்ப பெருமையா பஸ்ஸில போகினம். கேடுகெட்ட உலகமா வந்திட்டுதா? உவங்கட காலுகள் உளுத்துப் போகட்டும், படுபாவிகள்!”

பேருந்துக்குள் இருந்தவர்கள் சாளரத்தினூடாக வெளியே பார்த்து இளித்தார்கள்.

“பாவிகள், பதில் சொல்லக் கூட அதுகளுக்கு நேரமில்லை,” என்றான் அந்தக் கிழவன்.

“அண்ணை, வண்டி வேகமா எல்லே போகுது. அதால் தான்,” என்று பக்கத்தில் நின்றவன் கிழவனுக்கு விளக்கம் கொடுத்தான்.

சந்தைக்கு நடுவில் நின்று கொண்டு நடப்பதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சாதூரியமான் ஒருவர், “வெள்ளைக்காரன் மோட்டார் கார் செய்தான் சரிதான். ஆனால், எப்பிடி அதுக்குள்ள வேகத்தைத் திணிச்சான்?” என்று கேட்டார்.

“எப்பிடி வேகத்தைத் திணிச்சான்? எப்பிடி வேகத்தைத் திணிச்சான்?” என்று ஒரு பல்லவி காற்றில் எழுந்தது.

“நான் என்ர மாடுகளுக்குள்ள எப்பிடி வேகத்தத் திணிச்சன்?” என்று வண்டியோட்டி பதிலுக்குக் கத்தினான்.

கூடியிருந்த சனம் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தது.

கார்மேகங்கள் மெதுவாக வானத்தில் தவண்டு வந்து கதிரவனை மறைத்தன. கதிரவன் மங்க மரைக்காயர் தோன்றினான்.

“எப்பொழுதெல்லாம் தர்மம் குறைகிறதோ, அநியாயம் அதிகமாகிறதோ, அப்போது நான்

வருவேன்,” என்று அவன் கீதையை மேற்கோள் காட்டினான்.

“யார் வருவார்?” என்று சனம் குறுக்கு விசாரணை செய்தது.

“முருகன்,” என்று மரைக்காயர் பதில் சொன்னான்.

குடை வியாபாரிக்குத் தன் தொழிலின் தந்திரோபாயங்கள் நன்றாகவே தெரிந்திருந்தன. சந்தைக் கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் சைவர்கள் என்று அவனுக்குத் தெரியும். சைவர்களின் கண்ணில் கண்ணனுக்குப் பெரிய மவுசு கிடையாது. சைவர்களைப் பொறுத்தவரையில் கண்ணன் ஒரு விளையாட்டுப் பிள்ளை. தன்னுடைய காதலி ராதாவுக்கு கூடப் பெரும் விசுவாசமாக இருந்தவனல்ல அவன். மரைக்காயர் மூன்று குடை கடனுக்கு விற்ற ஒரு பிராமண அய்யரிடமிருந்து அந்தக் கீதை சுலோகத்தைக் கற்றுக் கொண்டான்.

“எப்பொழுதெல்லாம் தர்மம் குறைகிறதோ, அநியாயம் அதிகமாகிறதோ, அப்போது முருகன் வருவான்,” என்று மரைக்காயர் திரும்பவும் கீதையை மாற்றியமைத்துச் சொன்னான். “ஆனால், எப்பொழுதெல்லாம் மழை, இடி, மின்னல் வரப்போகிறதோ அப்போது மரைக்காயர் வருவான்.”

“பொய் சொல்லாத, குடைக்கள்ளா,” யாரோ சொன்னார்கள்; “மழை வராது. பார், முகிலெல்லாம் கடந்து போகுது.”

“யாரடா அது?” மரைக்காயர் விடுக்கெனக் கேட்டான், “நான் இப்பதான் சாத்திரியாரிட்டக் கேட்டுட்டு வாறன். ஒரு பெரிய புயலே அடிக்கப் போகுது எண்டு சொன்னார்.”

“சுப்பு! சுப்பு!” என்று திருமதி இராமசாமி அழைத்தார்.

“பயப்படாதேங்கோ. அவன் ஒரு புளுகன்,” என்றான் கடைக்காரன்.

“டேய் ராஸ்கல்,” என்று கத்தியபடி வைக்கல் இராமன் திடீரென வந்தான், “நீ உன்ர வாடகை இன்னும் கட்டேல்ல. என்ர மதிப்புக்குள்ள விருந்தாளியைப் பழிக்க வந்துட்டாய். அவனைப் பிடியுங்கோடா எல்லாரும்!”

இரண்டு கட்டுமஸ்தான முரடர்கள் மரைக்காயரை அசைய முடியாமல் பிடித்துக் கொண்டார்கள். வாடகைக்காரன், மரைக்காயரின் குடைகளைப் பறிமுதல் செய்தான்.

“ஓடித்தொலை, குடைக்கள்ளா. போய் வேற ஏதாவது குடை களவெடுத்த பிறகு திரும்பி வா” என்று சொன்னபடி மரைக்காயரைக் குடையொன்றால் அடித்தான், வாடகைக்காரன்.

குடை இரண்டாக முறிந்தது. மரைக்காயர் உயிர்பிழைத்தால் போதும் என்று தப்பி ஓடினான்.

சுப்பு சந்தையில் எங்கேயெல்லாமோ சுற்றி விட்டு அப்போது திரும்பி வந்தான்.

“இங்க பாருங்கோ அம்மா, என்ன வாங்கினன் எண்டு.”

“என்ன சுப்பு?”

“மாடுகளுக்குப் புது நகைகள், அம்மா. நல்ல மலிவா வாங்கினன். தங்க முலாம் பூசியிருக்கு. மணிகள், கழுத்து மாலையன், இது கொம்புக்குப் போடுற நகை.”

“நீ நல்ல மனுசண்டா, சுப்பு. நான் வீட்டைப் போனோண்ணை என்ர அவரிட்டச் சொல்லி உனக்குக் காசு வாங்கித் தாறன்.”

“அது ஒரு நாளும் நடக்காது, அம்மா. நான் அவரிட்டக் கேக்கவும் மாட்டன். நான் கேட்டா அவர் சும்மா ஏசுவார். தன்ர மகளின்ர சீதனத்தை வீணாக்கிறன் எண்டு திட்டிவார்.”

‘சீதனம்’ என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் தன் எசமானிக்கு மகளின் நினைவு வந்துவிட்டதை வண்டியோட்டி கவனித்தான்.

“சரி போவம்,” என்று சொன்னான், “எப்ப மழை வரும் எண்டு சொல்லேலாது. முகிலுகள் விலகித் தான் போகுதுகள். ஆனால், எதுவும் திட்டவட்டமா சொல்லேலாது அம்மா.”

“ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்! ஹை! ஹை!” எருதுகள் நடையில் தொடங்கி, ஓட்டத்தில் தொடர்ந்து, பின் பாய்ந்தோடின. அவற்றின் கழுத்துகளில் போடப் பட்டிருந்த மணிகள் கலகலத்தன. கொம்புகளில் போட்டிருந்த ஆபரணங்கள் பெண்கள் போட்ட இரட்டைப் பின்னல் மாதிரி அவற்றை உயர்த்திக் காட்டின. எருதுகளுக்கு அடிகளும் உதைகளும், வால் முறுக்குகளும் கிடைத்தன என்றாலும் அவற்றைக் கண்டுகொள்ளாமல் தங்கள் புது ஆபரணங்களிலேயே கவனம் செலுத்தியபடி ஓடின. அவற்றின் வயிறுகள் ஒரு தேர்ந்த கோவில் நடனக்காரியின் திரண்ட மார்பகங்கள் போலத் தாளமிட்டு ஆடின. தன்னுணர்வோடு, பெருமையோடு, வண்டியோட்டியைப் பற்றிக் கவலைப்படாமலே ஓடின, வீடு நோக்கித்தானென நம்புவோம்.

“ட்சில்க்! ட்சில்க்! ட்சில்க்!”

எழுத்துக்கினியவன் <ez.iniyavan@gmail.com>

1964இல் வெளியிடப்பட்ட ‘The Big Girl’ சிறுகதைத் தொகுப்பில் உள்ள ‘The Market Square’ என்ற கதையின் தமிழாக்கம்.

SRI VEERA'S GROUP

SRI VEERA'S CREATIONS

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்

பல ஜவுளி கடை முதலாளிகளை ஆதரிக்கும் ஸ்தாபனம்

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்
SRI VEERA'S CREATIONS
 (Silks Textiles & Readymade Showroom)
 மொத்த விலை ஷோரூம்
Wholesale showroom

www.sriveeras.com
 www.facebook.com/sriveeracreation

காங்கிரஸ் பார்டி சங்கீர்த் திவ்யானந்த் இயக்குகிறார்

2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்

எண். 51-52/1, M.C. ரோடு, சென்னை - 600 021.

போன் : 2590 1771, 2590 1772, 2590 1773, 2590 1774

World class service for Design & Construction of Precast Buildings

We thank all our customers for their trust & confidence endowed upon us. Its our mission to continually strive to provide cost effective & high quality PRECAST products

*European Technology
Modern Construction*

4

**PRECAST
FACTORIES**

15

**CRANES
+ 2 tower cranes**

50

**LAKHS SQ.FT
CONSTRUCTED**

Class 1A contractor of CPWD, SPL class contractor in R&B Andhra,
executed precast construction for CRPF, NBCC, NPCIL, DMRC, ISRO

150

**PROJECTS
COMPLETED**

350

ENGINEERS

2000

EMPLOYEES

School in Coimbatore
25,300 Sq.ft
completed within 60 days

Commercial Mall
2,25,000 Sq.ft
completed in 120days

Hostel Building
26,000 Sq.ft
completed in 70 days

Housing for CRPF
72 Days 1 Block
251 Houses 11 Months

EASIER

FASTER

BETTER

SERVICES OFFERED

- Design & Detailing
- Planning
- Production
- Transportation
- Erection

TYPES OF BUILDING

- Commercial
- Industrial
- Institutional
- Residential
- Multi level-
Car Parking

TEEMAGE

6/35, College Road, 1st Cross Street, Tiruppur - 641 602, Tamilnadu, India. Ph : 0421 2240488.

a Group of **The Chennai Sells**

4 Precast Factories Pan India
Coimbatore | Delhi | Hyderabad | Chennai

82204 55555, 82200 51777
email : sales@teemageprecast.in
marketingteemage@gmail.com
web : www.teemageprecast.in

பாரதி நடந்து சென்ற பாதை

● பாரதிபாலன்

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி (1882-1921) வாழ்ந்த காலத்தில் கவிதை மட்டுமல்ல இலக்கியத்தின் அனைத்து வகைமைகளையும் திறம்படக் கைகொண்டவர். புதுமையான நடை, மாறுபட்ட சிந்தனை, கூர்மையான பார்வை என்று இலக்கியத்தில் தனித்த ஆளுமையாகத் திகழ்ந்தவர். தேசிய விடுதலை இயக்கத் தலைவர்களோடும் பத்திரிகை இயக்கத் தலைவர்களோடும் இணைந்து விடுதலைப் போராட்டத்தில் முழுமையாக ஈடுபட்டவர். மகாத்மா காந்தி உட்பட பல தேசியத் தலைவர்களோடு நேரத்தொடர்பில் பணியாற்றிய பெருமை பாரதிக்கு உண்டு. பாரதியின் வாழ்வு என்பது மிகக் குறுகிய காலம் என்றாலும் அது ஒரு நேர்கோட்டில் அமைந்தன்று.

பாரதியைப் பொறுத்தவரை அவரின் வரலாற்றைப் பலரும் பலவகையில் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால், முழுமையான, நம்பகமான வாழ்க்கை வரலாற்று நூலின் தேவை என்பது இன்று வரை இருக்கிறது. பாரதி நூற்றாண்டு விழாவினை முன்னிட்டு பாரதி படைப்புகள் குறித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அடங்கிய 476 பக்கங்கள் கொண்ட மலர் 1982-இல் வெளியிடப்பட்டது. அதனை ஒட்டி தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் பாரதியின் படைப்புகளைச் சீர்படத் தொகுத்து 1987-இல் செம்பதிப்பாக வெளியிட்டது. 'பாரதியின் முழுமையான வாழ்க்கை வரலாற்றினை' வெளியிடும் பொறுப்பு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. ஏனோ அது இன்று வரை வெளிவரவில்லை.

இது ஒருபுறம் இருக்க பாரதியைப் பற்றி பல வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் வெளியாகி இருக்கின்றன. இதனை மாலன், 'உண்மை நின்றட வேண்டும்' என்ற இந்த நூலில் குறிப்பிடுகிறார். பாரதியின் மனைவி செல்லம்மாள், மகள்கள் தங்கம்மா பாரதி, சகுந்தலா பாரதி, யதுகிரியம்மாள், சோமசுந்தர பாரதி, ஸ்ரீனிவாசாச்சாரியார், வ.உ.சிதம்பரனார்., சக்கரைச் செட்டியார், கனகலிங்கம், பாரதிதாசன், எஸ்.ஜி. ராமாநுஜலு நாயுடு, ஆக்கூர் அனந்தாச்சாரி, வ. ராமசாமி (வ.ரா.), சக்திதாசன், பரலி சு. நெல்லையப்பர்,

ப. கோதண்டராமன், தி.ஜ. ரங்கநாதன், குஞ்சிதபாதம், வசந்தானந்தா பாரதி, பெ. துரன், தொ.மு.சி. ரகுநாதன், ரா.அ. பத்மநாபன், சீனி. விச்வநாதன், கே.எஸ். வெங்கடாமணி, பிரேமா நந்தகுமார், டி.என். இராமச்சந்திரன், கல்கி, பி.ஸ்ரீ, கு.ப.ரா, பெ.சு. மணி, ராஜம் கிருஷ்ணன், சிற்பி பாலசுப்ரமணியம், இறையரசன், கோ. கேசவன், சேதுபதி, பாரதிபுத்திரன், ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி, ய. மணிகண்டன் கடற்கரய் மத்தவிலாச அங்கதம். பாரதி கிருஷ்ணகுமார் எனப் பலர் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றையோ, வாழ்க்கை பற்றிய குறிப்புகளையோ எழுதியிருக்கிறார்கள். இவை அனைத்தும் பாரதியை அறிய நமக்குக் கிடைத்த, பொக்கிஷங்கள் என்று இவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களைப் போற்றினாலும், இவற்றில் 'சில முரண்பாடுகள் உள்ளன; தரவுகள் முன்பின்னாக உள்ளன' என்கிறார் மாலன்,

பாரதியின் வாழ்க்கை முழுமையாகவும் முறையாகவும் ஆவணங்களின் அடிப்படையிலும் எழுதப்படுவது மிகவும் அவசியம். இரண்டாவது, ஆவணங்களின் அடிப்படையில் எழுதப்படும் வரலாறு உண்மையை பாதுகாக்கிறது. நினைவுக் குறிப்புகளில் இருந்து எழுதப்படுவது காலப்போக்கில் பல கதைகள் மாற்றப்பட்டு சொல்லப்படலாம். சிலர் அவற்றை மிகைப்படுத்திக் கூறலாம். ஆனால், கடிதங்கள், கட்டுரைகள், செய்தித்தாள் பதிவுகள், உரைகள் போன்ற ஆதாரங்களின் மூலம் எழுதப்படும் வரலாறு சரியான தகவலை வழங்கும்.

முழுமையான வரலாறு அந்த காலத்தின் சமூக மற்றும் அரசியல் நிலையைப் புரிந்துகொள்ள உதவும். பாரதி வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த பிரச்சினைகள், சுதந்திரப் போராட்ட சூழல், இலக்கிய வளர்ச்சி, பத்திரிகை வளர்ச்சி ஆகியவற்றை அறிய இது உதவும். இதன் மூலம் பாரதியின் வாழ்க்கையை மட்டுமல்ல, ஒரு காலகட்டத்தின் முழு வரலாறையும் அறிய முடியும்.

மேலும், இது மாணவர்களுக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

அவர்கள் உண்மையான தகவல்களை அடிப்படையாக கொண்டு ஆய்வு செய்யலாம். இதன் அடிப்படையில் தான் ‘உண்மை நின்றிட வேண்டும்’ என்ற மாலனின் இந்தநூல் பாரதியைப் பற்றி சொல்லப்பட்டவைகளின் உண்மைத் தன்மையை ஆராய்கிறது. சிலவற்றைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. சிலவற்றை முற்றிலுமாக மறுக்கிறது, சிலவற்றை மறு கட்டமைப்பு செய்கிறது. ‘உண்மை நின்றிட வேண்டும்’ என்ற இந்தநூல் பொதுக்கட்டுரை நூலாக இல்லாமல் முறையான ஆய்வு அணுகுமுறையைக் கடைபிடிக்கப்பட்டு எழுதப்பட்ட ஆழமான ஆய்வுநூலாக அமைந்துள்ளது.

‘வேல்ஸ் இளவரசரை வரவேற்று எழுதப்பட்ட பாடல், பாரதி மனமொப்பி எழுதவில்லை, பத்திரிகை நிர்ப்பந்தத்தால் தான் எழுதினார்’ என்று தொ.மு. சி. ரகுநாதன் எழுதியிருப்பது ஏற்றத் தக்கதல்ல என்பதற்கான வலுவான சான்றுகளை மாலன் முன்வைக்கிறார். இதேபோன்று பாரதி, சகோதரி நிவேதிதையைச் சந்தித்த காலகட்டத்தில் நிவேதிதை ஆன்மீகப் பணிகளை விட ஆயுதப் புரட்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட அரசியல் பணிகளில் மூழ்கியிருந்தார் என்பது மாலனின் வாதம். அதற்கான தெளிவான தரவுகளையும் தருகிறார். பாரதியார், நிவேதிதை அறிவுரை கூறித்தான் தேசியம், பெண் கல்வி, ஆண் பெண் சமத்துவம், பெண் விடுதலை போன்ற கருத்தாக்கங்களில் நாட்டம் கொண்டார் என்பது உண்மையல்ல என்பதனை பாரதியின் படைப்புகள் வெளிவந்த காலத்தின் வழியே நிறுவுகிறார்..

இதே போன்று அரவிந்தரின் தொடர்பினால் தான் பாரதி வேத ரிஷிகளின் தீதங்களில் ஈடுபட்டார். அவற்றைத் தமிழிலும் மொழிபெயர்த்தார். அரவிந்தரிடம் பாரதி ரிக் வேதப் பாடல்களைப் பயின்றார் என்றும் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதியிருப்பதனை மாலன் மறுக்கிறார். ‘பாரதி வேத ரிஷிகளின் கவிதை நூலில் எந்தஇடத்திலும் அரவிந்தரின் பழக்கத்தால் தான் அந்த நூலை எழுதியதாகக் குறிப்பிடவில்லை. பாரதி புதுச்சேரிக்கு வரும் முன்னரே வேதங்கள், உபநிஷத்தங்கள் பற்றி அறிந்திருந்தார் என்பதையும், வேதத்தை அதன் மொழிபெயர்ப்பினை அல்லாமல் அதன் மூலத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தார் என்பதையும் சான்றுகளோடு எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பாரதி பற்றி பரவலாகச் சொல்லப்படுவது பாரதி வறுமையில் இருந்தார் என்பது. அதாவது பாரதி குடும்பத்தோடு பட்டினி கிடந்தார், வறுமையில் வாடி இளைத்தார் என்ற மிகைப்படுத்தப்பட்ட கதைகள் பொய் என்பதைத் தக்கசான்றுகளோடு எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பாரதியைப் பற்றிய பொதுவான சித்திரத்தினையும் இந்த நூல் நமக்குத் தொகுத்துத் தருகிறது. அது மட்டுமல்ல பாரதி பற்றி அறியப்படாத பல தகவல்களையும் நமக்குத் தருகிறது. பாரதி வாழ்ந்த

காலச் காலச்சூழல், பாரதியோடு தொடர்புடைய ஆளுமைகள், அவர்களைப் பற்றிய அரிய செய்திகள், அவர்களுக்கும் பாரதிக்குமான உறவு என்று பல்வேறு விடயங்களை இந்த நூல் புதிய கோணத்தில் முன்வைக்கிறது.

அரவிந்தரின் பாண்டிச்சேரி வருகை, பாரதியாரின் பாண்டிச்சேரி வருகை, இவர்களின் பயண அனுபவம், இருவரின் சந்திப்பும் பிரிவும், பிரிவின்போது ஏற்பட்ட நெகிழ்வு, பாண்டிச்சேரி வாழ்க்கை மற்றும் பிற தொடர்புகள், குள்ளச்சாமி சித்தருடன் பாரதியாருக்கு ஏற்பட்ட நட்பு, அதன் தாக்கம், அறிவியல் அறிஞர் ஜெகதீஸ் சந்திரபோஸ் உடன் பாரதியாருக்கு இருந்த தொடர்பு என்று பல விடயங்களை மிக சுவைபட மாலன் இந்த நூலில் விவரிக்கிறார்.

இந்த நூலின் முதல் அத்தியாயம், ‘பாரதி யார்?’, இதுவரை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்காத பல செய்திகளை நமக்குத் தருகிறது. பாரதியின் உருவம் எப்படிப்பட்டது? அவரின் நிறம் என்ன? அவரின் உடை எப்படி இருக்கும்? என்ன மாதிரி உணவுகளை அவர் சாப்பிடுவார்? அவருடைய நடை! அவருடைய பேச்சு! அவருடைய சிரிப்பு! எப்போது, எப்படிக் கவிதை எழுதுவார்? அவருடைய கையெழுத்து எப்படி இருக்கும்? அவருக்கு சங்கீதம், விளையாட்டில் ஈடுபாடு உண்டா? அவரின் செல்ல வளர்ப்புப் பிராணி எது? என்று வெவ்வேறு சூழல்களில் பலரும் எழுதி இருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் தொகுத்து நமக்கு பாரதியின் முழுமையான ஒரு சித்திரத்தை மாலன் முதல் அத்தியாயத்தில் வரைந்து காட்டுகிறார்.

இதில் சில முரண்பாடுகளையும் மாலன் தெளிவாகச் சுட்டுகிறார். உதாரணமாக பாரதியார் வறுமையின் காரணமாக, ‘கிழிந்த கோட்டை போட்டிருந்தார். அதை மறைக்கவே எப்போதும் அவரின் கோட்டில் இரண்டு சேஃப்டி பின்கள் குத்தி இருப்பார்’ என்று சிலர்கள் கூறுவதை இந்த நூல் மறுக்கிறது. சேஃப்டி பின்கள் குத்தியிருப்பதன் உண்மையான காரணம் வேறு என்பதனைக் குறிப்பிட்டு அதற்கான காரணங்களையும் மாலன் தெளிவாக விரிவாக விளக்குகிறார்.

இதேபோல் ‘பாரதியாரின் உடம்பில் எப்போதும் ஒரு பனியன், சட்டை இருக்கும். வேஷ்டிகளையும் சட்டைகளையும் அவர் சலவைக்குப் போட்டு நான் பார்த்ததே இல்லை’ என்கிறார் வ.ரா. ஆனால், பாரதியின் சலவை கணக்கு நோட்டு குறிப்புகளை ஆய்வாளர் சீனி. விஸ்வநாதன் வெளியிட்டு இருப்பதனை அதாரத்துடன் குறிப்பிட்டு அந்த முரண்பாடுகளை காட்டுகிறார்.

பாரதி வாழ்வின் இருண்ட பக்கங்கள் என்ற அத்தியாயத்தில் பாரதியாரின் காசி வாழ்க்கை குறித்து எடுத்துக் கூறுகிறார். பாரதியார் குறித்து வெளிவந்த ஆய்வுகளில் பாரதி காசியில் எத்தனை வருடங்கள்

தங்கி இருந்தார்? என்பது குறித்த சரியான தகவல் இல்லை. பாரதி எந்த ஆண்டு, எதற்காகக் காசிக்குச் சென்றார்? எப்படி சென்றார்? அவரை அங்கு கூட்டிச் சென்றது யார்? என்பது போன்ற விவரங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதனை இந்த நூல் சுட்டுகிறது 1991இல் சென்றதாக ஆக்கூர் அனந்தாச்சாரி கூறுகிறார். ஆனால், 1902-இல் அவர் எட்டயபுரம் திரும்பி விட்டதாக செல்லம்மாள் பாரதி கூறுகிறார். 1898 முதல் 1901 வரை பாரதி காசியில் இருந்ததாக சுத்தானந்த பாரதி எழுதுகிறார். ஆகவே இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகள் அவர் காசியில் வசித்து இருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார் பெரியசாமி துரன். குடும்பச் சூழ்நிலை காரணமாக 1898-ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் காசி வாசத்தை மேற்கொண்ட பாரதி 1902-ஆம் ஆண்டு வரை காசியிலே இருந்தார் என சீனிவிசுவநாதன் எழுதுகிறார். பாரதியின் தந்தை மரணம் அடைந்த 1898-இல் பாரதிக்கு வயது 18. அப்போதே காசிக்குச் சென்று விட்டாரா என்பது மாலனின் கேள்வி.

இதேபோல் பாரதி காசியில் இருந்து எப்போது எட்டயபுரம் திரும்பினார் என்பதும் தெளிவில்லாமல் உள்ளது. 1902-ஆம் ஆண்டு தர்பாருக்கு சென்றிருந்த எட்டயபுரம் மகாராஜா தான் திரும்பும் போது காசியில் பாரதியாரைச் சந்தித்து அவரைத் தம்முடன் எட்டயபுரம் வந்து விடும்படி அழைத்ததாக செல்லம்மாள் எழுதுகிறார். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் 1877, 1903, 1911 ஆகிய ஆண்டுகளில் மூன்று முறை டில்லியில் தர்பார் நடந்தது. 1877-இல் பாரதி பிறந்திருக்கவில்லை. 1911-ஆம்

அமர்ந்திருப்பவர்கள்: மனைவி செல்லம்மாள், இளைய மகள் சகுந்தலா; நிற்பவர்கள்: மூத்த மகள் தங்கம்மா, நண்பர்கள் ராமு, டி. விஜயராகவன் ஆகியோருடன் பாரதி

ஆண்டு அவர் புதுச்சேரியில் இருந்தார். எனவே செல்லம்மாள் சொல்வது 1903-ஆம் ஆண்டாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது மாலனின் ஆய்வு முடிவு.

பாரதி சில காலம் நாஸ்திகராகவும் இருந்தார் என்று செல்லம்மா குறிப்பிடுகிறார். கணபதி, முருகன், சிவன், கண்ணன், ராமன் என்ற இந்து தெய்வங்கள் மட்டுமன்றி இயேசு, அல்லா என்று அனைத்து தெய்வங்கள்

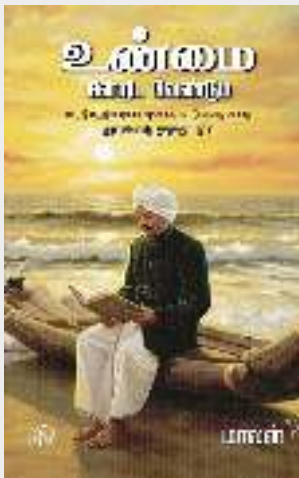
மீதும் கவிதை எழுதிய பாரதியார் நாஸ்திகராக இருந்தாரா? தமிழா பயப்படாதே! தெய்வத்தை நம்பு! என்று நமக்குச் சொன்ன பாரதி நாஸ்திகராகவாயிருந்தார். நமக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது! அதற்கான காரணத்தையும் மாலன் ஆராய்கிறார். கவிஞர் ஷெல்லியின் கவிதைகள் தான் இதற்குக் காரணமாக இருக்க முடியும் என்பதனையும் தெளிவாக ஆராய்ந்து கூறுகிறார். பின்னர் பாரதியை நாத்திகத்திலிருந்து மீட்டெடுத்து, பாரதியின் 22-ஆவது வயதில் அவருக்கு அறிமுகமான விவேகானந்தரின் கருத்துக்கள் தான்; அவற்றை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தியது மண்டையம் குடும்பத்தார் என்கிற நூலாசிரியர், மண்டையம் குடும்பத்தார் குறித்து விரிவாக தருகிறார்.

மாலன்

தேதி அவரது மறைவுச் செய்தியை வெளியிட்டு அத்துடன் ஒரு தலையங்கமும் எழுதிய சுதேசமித்திரன், அவருடைய நினைவைப் பாராட்டி, பகல் இரண்டு மணியுடன் அலுவலகத்தை மூடுகிறது. இரண்டு மணிக்கு முன்னதாகவே அவருடைய இறுதிச்சடங்கு நடந்த விபரத்தினையும் அது குறிப்பிடுகிறது.

அவரது உடல் ஏன் விரைவாக தகனம் செய்ய வேண்டும்? பாரதியார் இறுதியாக வாழ்ந்தது திருவல்லிக்கேணி துளசி சிங்கப்பெருமாள் கோவில் தெருவில், பார்த்தசாரதி கோவிலுக்கு பின்புறம் இருந்த வீட்டில். ஆச்சார பிராமணர்கள் வாழ்ந்த தெரு அது. அந்தக் காலத்தில் ஒருவர் இறந்து விட்டால் அவரது உடல் மாயானத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும் வரை அந்தத் தெருவில் யாரும் சாப்பிட மாட்டார்கள். கோவில்களில் பூஜை நிறுத்தப்படும். எனவே உடலை சீக்கிரமே எடுத்துச் செல்லுமாறு பாரதி குடும்பத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். மேலும் நோயுற்று மரணம் அடைந்ததாலும் வரவேண்டிய நெருங்கிய உறவினர் யாரும் இல்லாததாலும் சீக்கிரம் எடுத்து விடுமாறு வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று மாலன் கருதுகிறார்.

மற்றொன்றையும் மாலன் தெளிவுபடுத்துகிறார். பாரதியின் உடல் எரிக்கப்பட்டதா? புதைக்கப்பட்டதா? என்ற விவாதத்திற்கு விடையாக பாரதியின் மரணச் செய்தியை உடனே வெளியிட்ட சுதேசமித்திரன், 'பாரதியார் இயற்றிய கீதங்கள் பாடி பிறகு தீ மூட்டப்பட்டது' என்று தெளிவாக செய்தி வெளியிட்டு இருப்பதனை சுட்டுகிறார். இப்படியாக இந்த நூல் முழுவதும் பாரதி குறித்த பல செய்திகளை ஆய்வப்பூர்வமாக மறுத்தும், தெளிவு படுத்தியும், விவரித்தும் கூறி வருகிறார். இதன் மூலம் பாரதி வாழ்ந்த காலத்தைப் பற்றியும், அக்கால சூழலைப் பற்றியும், பாரதியோடு தொடர்பில் இருந்த ஆளுமைகள் குறித்தும் பல அரிய செய்திகளைத் தெரிந்து தெளிவடைய முடிகிறது.

உண்மை நின்று வேண்டும் - மாலன் பக்கங்கள் 255; விலை ரூ. 290; வெளியீடு: Pustaka Digital Media Pvt. Ltd., #35-301 Mantri Residency, Bannerghatta Main Road, Bengaluru - 560 076, India; Ph: +91 74185 55884

இந்த ஆய்வு நூல் சொல்லும் சில செய்திகள்...

● பாரதியாரின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தை எழுதுகிறவர்கள் பலரும் ஏனோ, பாரதி மீது, விபின் சந்திர பால் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை பற்றி விரிவாக எழுதுவதில்லை. அவர் பாரதியின் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கம், நிவேதிதை ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை விட வலிமையானது.

● பாரதிக்கு ஆயுதப் போராட்டக் குழுக்களோடு தொடர்பு இருந்ததாக ஆங்கில அரசு சந்தேகித்தது. அந்த சந்தேகத்திற்கு முகாந்திரம் இருந்தன.

● புதுச்சேரிக்கு போய்விட்டால் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் சட்டத்துக்குள் அகப்படாமல் வேலை செய்யலாம் என்று அவருடைய நண்பர்களின் யோசனை சொல்லவும் அதற்கு ஒப்பி புதுவைக்கு புறப்பட்டார் என்கிறார் செல்லம்மாள் பாரதி. ஆனால், பாரதி எப்போது, எப்படி புதுச்சேரிக்கு சென்றார் என்பதில் தெளிவில்லை.

● 1909-இல் தனது உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் வேணு நாயக்கர் வீட்டு திருமணத்தில் பாரதியின் பாடல்களை பாடியதன் மூலம் பாரதிக்கு பாரதிதாசன் அறிமுகமானார். அப்போது பாரதிதாசனுக்கு வயது 18.

● பாரதி இறந்தபோது அவருக்கு அரவிந்தர் இரங்கல் குறிப்பு எழுதியதாகத் தெரியவில்லை அல்லது அவை கிடைக்கவில்லை. திலகர் இறந்த பொழுது (1920) ஒரு நீண்ட அஞ்சலி குறிப்பை அரவிந்தர் எழுதியிருக்கிறார்.

● அன்னிபெசன்ட் கல்வி முறை, பெண் விடுதலைக் கொள்கை, பெண்களுக்கு வாக்குரிமை போன்றவற்றை வரவேற்ற பாரதி, அன்னிபெசன்ட்டின் தியாசப்பிகள் சொசைட்டி, ஹோம் ரூல் இயக்கம், ஆகியவற்றைக் கடுமையான வார்த்தைகளில் விமர்சித்திருக்கிறார்.

எழுத்தாளர் மாலன் பாரதியின் மீது பற்று கொண்டவர். பாரதி குறித்து தொடர்ந்து எழுதியும் பேசியும் வருகிறார். 'உண்மை நின்று வேண்டும்' என்ற இந்த நூல் முழுக்க முழுக்க ஆய்வு நோக்கில் உரிய தரவுகளைக் கொண்டு ஆய்வு கட்டுரை வடிவில் எழுதப்பட்டது என்றாலும் வாசிப்பதற்கு மிக ஆர்வமூட்டும் வகையில் புனைவு எழுத்து போல சுவைபடஎழுதி இருக்கிறார். புனைவு எழுத்தின் நடையும் ஆய்வுக் கட்டுரையின் செறிவும் இந்த நூலில் காணக்கிடைக்கிறது. பாரதி பற்றிய நூலாக இருப்பினும் பாரதியோடு தொடர்புடைய பல செய்திகளை அவர் இங்கே இணைத்துக் கூறுவது சிறந்த வரலாற்று ஆவணமாக அமைந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

பாரதிபாலன் <drbharathibalan@gmail.com>

இளங்கோவின் இருத்தலின் மீது கவியும் இன்மைகள்

• டெ.க. அரவிந்தராஜ்

இளங்கோ யாழ்ப்பாணத்தில் அம்பனையில் பிறந்து தனது பதினாறாவது வயதில் புலம்பெயர்ந்து தற்போது கனடாவில் வசிக்கிறார். இதுவரை கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாவல் என ஒன்பது நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இது அவரது பத்தாவது புத்தகம்.

ஈழபுத்தத்தில் அநியாயமாக பலியான அனைவரிற்முமாக படையல் செய்யப்பட்டுள்ள இந்நூல் 112 பக்கங்களில் எழுநாவல் அழகான, கைக்கடக்கமான வடிவமைப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. நூலின் அட்டைப்படம் இளங்கோவின் யுத்தத்தால் சிதைவடைந்த வீட்டின் எஞ்சிய பகுதியின் புகைப்படமாகவும் அதைச் சுற்றிப் படரும் கொடிகளும் பூக்களுமாக காட்டப்பட்டுள்ளது. வீடு என்பது இருத்தலின் ஒரு குறியீடு. ஆனால், இங்கு அதன்நிலை இல்லாமையையும் அதேவேளை பூக்கள் நம்பிக்கையையும் தருவதுபோல தலைப்பிற்கு வலுச்சேர்க்கின்றது.

‘எழுநா’ சஞ்சிகையில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த 13 கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூலாகும். ஈழப் போராட்டத்துடன் தொடர்புடைய ஆங்கிலத்தில் வெளியான 13 நூல்களை ஆசிரியர் தன்னுடைய பார்வையில் ஆராய்கிறார். அவற்றின் சார்பு நிலை, வரலாற்று உண்மைகள், எழுதப்பட்ட நோக்கம், அதற்கு நியாயம் செய்யப்பட்டுள்ளதா என விரிகின்றது இக் கட்டுரைகள்.

இதற்கான களத்தை ‘எழுநா’ வழங்கி உள்ளது. அதாவது ஈழக்கற்கைகள் என்ற எண்ணக்கருவின் கீழ் வரலாறு, பண்பாடு, சமூகவியல், மானிடவியல், மொழியியல், அரசியல், அபவிருத்தி, சட்டம், பொருண்மியம் என்று பல்வேறு துறைகள் தொடர்பான ஆய்வை மேற்கொண்டு அறிவு பரம்பலை அல்லது கருத்தாடலை அல்லது வெவ்வேறு பார்வை கோணங்களை உருவாக்குவதை நோக்காகக் கொண்டு ‘எழுநா’ செயற்படுகின்றது. அந்த வகையில் ஆங்கிலத்தில் வெளியான இந்தப் புத்தகங்கள் தொடர்பான உரையாடலை உருவாக்குவதில் எழுநாவும் இளங்கோவும் வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள்.

பதினொரு எழுத்தாளர்களின் 13 நூல்கள் தொடர்பாக இக்கட்டுரைகள் பேசுகின்றன. அனுக அருட்பிரகாசத்தின்

‘வடக்கிற்கான பயணம்’, ‘ஒரு குறுகிய திருமணத்தின் கதை’ ஆகிய இரு நூல்களும், வாசுகி கணேசானந்தனின் ‘சகோதரனற்ற இரவு’, ‘Love Marriage’ ஆகிய இரு நூல்களும், நிரோமி டி ஸொய்ஷாவின் ‘தமிழ்ப் பெண் புலி’, ஷியாம் செல்லத்துரையின் ‘பசித்த பேய்கள்’, சாரோன் பாலாவின் ‘படகு மக்கள்’, ரோய் ரத்னவேலின் ‘கைதி #1056’, லோகதாசன் தர்மதுரையின் ‘The Sadness of Geography’, மலரவனின் ‘போர் உலா’, மார்க்ஸ் ஸ்டீபனின் ‘தீவிரவாதிகளுடன் தேநீர் நேரம்’, சங்கரி சந்திரனின் ‘சூரியக்கடவுளின் பாடல்’, பெஞ்சமினின் ‘வன்னி: கிரபிக் நாவல்’ என்பவையாகும்.

மலரவன் அவர்களின் ‘போர் உலா’ தவிர்ந்த ஏனையவை யாவும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்பட்டவை. ‘போர் உலா’ தமிழில் எழுதப்பட்டு ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இந்நூல்களின் எழுத்தாளர்களை எடுத்து நோக்கினால் இருவர் வெளிநாடுகளை சேர்ந்தவர்கள், பத்துப்பேர் புலம்பெயர்ந்தவர்கள். மலரவன் ஈழ விடுதலைப் போராளி; நிரோமி போராளியாய் இருந்து விலகி பின்னர் புலம்பெயர்ந்தவர்.

இந்நூல்கள் தொடர்பான தனது பார்வையை இளங்கோ முன் வைக்கும்போது ஒரு தெளிவான வடிவத்தை கையாளுகின்றார். அதாவது

முதலில் நூலை அறிமுகம் செய்து, அதனுடைய கதை, அதை எழுதியவரின் பின்புலம், கதை எழுதப்பட்ட சூழல் என்பவற்றை குறிப்பிட்டு, அதன் பின்னர் அந்த பிரதி ஊடாகவும் அந்த பிரதிக்கு வெளியேயும், அந்நூல் எதைப்பற்றி பேசுகிறது என்பதை தெரிவிப்பதன் ஊடாக வாசகர்களை சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றார்.

இது இலக்கியத்தில் ஆதாரமான ஒரு கேள்வியை எழுப்புகின்றது. ஒரு படைப்பை புரிந்துகொள்ள படைப்பு மாத்திரம் போதுமா அல்லது அதன் பின்னணி, எழுத்தாளரின் நோக்கம் போன்றவற்றையும் கொண்டு அதனை மதிப்பிட வேண்டுமா? அத்துடன் இலக்கியம் என்றால் என்ன? அதன் சார்பு நிலைகள் என்ன? வாசகர்களுக்கு இலக்கியத்தின் ஊடாக என்ன வழங்கப்பட வேண்டும்? போன்ற கேள்விகள் இப்புத்தகத்தை வாசித்து முடிக்கின்ற போது எழுவதை தவிர்க்க முடியவில்லை.

உதாரணமாக அண்மையிலே வெளிவந்த டிலுக்ஸன் மோகனின் 'படுபட்சி' நாவல் தன்வரலாறு என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்த போதும் பல்வேறு காரணங்களுக்காக உண்மைக்கு முரணான பல தகவல்களை கொண்டிருந்ததாக சர்ச்சைக்கு உள்ளானது.

'தீவிரவாதிகளுடன் தேநீர் நேரம்' என்ற நூல் தொடர்பாக இளங்கோ குறிப்பிடும்போது, அதன் நூலாசிரியரான மார்க்ஸ் ஸ்டீபன், தீவிரவாதிகள் பற்றி ஆராயும் ஆசையில் அவர்களை சந்திக்க முயல்கிறார். வேறு நாடுகளைவிட இலங்கையில் சமாதான பேச்சு வார்த்தைகள் இடம்பெற்ற காலமாகையால் அது அவருக்கு இலகுவாக அமைகின்றது. எனினும் ஓமந்தை சோதனைச் சாவடியில் மதுபானங்களுடன் சூதாடும் போராளிகளை காணுதல் என குறிப்பிடுவது முற்று முழுதாக தவறானது என்கிறார்.

அதேபோல மார்க்ஸ் ஸ்டீபனின் தீவிரவாதிகளை பற்றி அறிய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அமெரிக்க மனநிலை என்று அவருடைய காதலியே சொல்வதாக இப்புத்தகம் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கட்டுரையை முடிக்கும்போது இளங்கோ ஈழப் போராட்டம் பற்றி அறிய இப்புத்தகம் ஒன்றும் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் ஆனதல்ல என்கிறார்.

அனுக் அருட்பிரகாசம் போர்ச் சூழலிற்குள் எப்போதும் இருக்காதவர். அதை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தே தனது கதைகளை எழுதுகிறார். அதேபோல ஏனையோரும் நேர்மையாக செயற்படுவது அவர்களது புத்தகங்களை புரிந்துகொள்ள உதவும் என்கிறார்.

பெரும்பாலான புத்தகங்கள் எண்பதுகளில் இடம்பெற்ற இனக் கொலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக 'வடக்கிற்கான ஒரு பயணம்', 'படகு மக்கள்', 'கைதி #1056', 'நிலவியலின் துயரம்' 1983 ஜூலை இனக்கொலையுடன் தொடர்புபடுகின்றது. இந்நூல் ஆசிரியர்களோ அல்லது அவர்களின் பெற்றோர்களோ எண்பதுகளில் புலம்பெயர்ந்த நடுத்தர அல்லது உயர் வர்க்கத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்கிறார் இளங்கோ.

வாசுகி கணேசானந்தனின் 'சகோதரன் அற்ற இரவு' நாவலானது 1980களில் ஆரம்பித்தாலும், இடையில் 20 ஆண்டுகளை விட்டுவிட்டு, 2009ற்கு தாவுவதை குறிப்பிட்டு, இடையில் நடந்த யுத்தத்தாலான பாதிப்புகள் தொடர்பாக மௌனம் காப்பதுடன், போராட்டத்தின் அடிப்படை காரணத்தை மறைத்து, யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட இரண்டு தரப்புகளும் குற்றம் செய்தாக பொதுவாக கூறுவது பொருத்தமற்றது என்கிறார். ஒரு புலம்பெயர்ந்தவராக யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தரப்பின் வலிகளை

மீசே தமிழன்

புரிந்துகொள்ள வேண்டாமா என்றும் கேள்வி எழுப்புகிறார்.

'படகு' மக்கள் நாவல் தொடர்பாக குறிப்பிடும்போது, சாரோன் பாலா யுத்தத்தோடு தொடர்புபடாதவர். அத்துடன் புலம்பெயர்ந்த இரண்டாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். இருந்தும் அவரால் ஈழப் போராட்டத்தின் நியாயப்பாட்டை புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது என்கிறார். சிக்கலான, அபாயம் நிறைந்த, உயிரைப் பறிக்கக்கூடிய படகுப் பயணத்தை ஏன் இவ் அகதிகள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள் என்பதை இந்தப் பின்னணியில் அவரால் நியாயப்படுத்த முடிகிறது.

அதேபோல சூரிய கடவுளின் பாடல் நாவலில் சங்கரி சந்திரனால் 1930இலிருந்து 2010 வரையான மூன்று தலைமுறைகளின் கதைகளை யுத்தத்தை நேரடியாக சொல்லாமல் குடும்பங்களின் ஊடாக சொல்லப்படுகின்றது.

வாசுகி கணேசானந்தன், சாரோன் பாலா, சங்கரி சந்திரன் போன்ற எழுத்தாளர்கள் 70, 80களில் வெளிநாடுகளில் பிறந்தவர்கள். தமிழைச் சரியான முறையில் வாசித்து விளங்குவதற்கான திறமை குறைவாக உள்ளவர்கள். இருந்தாலும் அவர்களால் ஈழப் பிரச்சனையின் வரலாற்று ஒழுங்கை எழுத முடிகிறது. அதிலும் சாரோன் பாலா, சங்கரி சந்திரன் ஆகியோர் ஈழப் பிரச்சினையின் அடிப்படைகளைப் புரிந்துகொண்டு உண்மைக்கு நெருக்கமாக எழுதுகிறார்கள் என்கிறார் இளங்கோ.

அதேபோல ரோய் ரத்தனவேல் மற்றும் லோகதாசன் தர்மதுரையின் சுயசரிதைகள், போரின் பாதிப்புகளையும் புலம்பெயர்வின் அவலங்களையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. போரால் ஏற்பட்ட உளவடுக்களில் இருந்து விடுபட இவர்களுக்கு நீண்ட காலம் சென்றுள்ளது.

இருத்தலின் மீது கவியும் இன்மைகள் – இளங்கோ; பக். 112, வெளியீடு: எழுநா

ரோயிற்கு ஒரு இராணுவ அதிகாரி உதவ, லோகதாசனுக்கு புகையிரதத்தில் சந்திக்கும் ஒரு பெண்ணும் ஒரு இஸ்லாமிய குடும்பமும் உதவுகின்றது. இது மனிதர்கள் தனித்தனியாக நல்லவர்களாக இருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

‘போர் உலா’வை பற்றி இளங்கோ குறிப்பிடும்போது ஈழப் போராட்டத்தைப் பற்றி ஒரு போராளியால் எழுதப்பட்ட முதலாவதும் முதன்மையானதுமான போர் இலக்கியம் என்கிறார். எனினும் அதை எழுதிய மலரவன் சிறிய வயதிலேயே இறந்து விடுவதை குறிப்பிட்டு, அவர் இன்று இருந்தால் இன்னும் எவ்வளவு சிறப்பான படைப்புகளை தந்திருப்பார் என்று கேட்பதன் ஊடாக, போரினால் என்ன நன்மை விளைந்துவிடக் கூடும் என கேள்வி எழுப்புகிறார்.

ஈழப் போராட்டம் தொடர்பில் வெளிவந்த ஆங்கில நூல்களில் எவை சரியான வரலாற்று புரிதலுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன, எவை வேண்டுமென்றே திரிவுபடுத்துவதற்காகவே எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதன் ஊடாக ‘இருத்தலின் மீது கவியும் இன்மைகள்’ தமிழில் வாசிப்பவர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான நூலாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் ஆங்கிலத்தில் ஈழப் போராட்டம் தொடர்பான நூல்களில் எவற்றின் மீது

அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதையும் வாசகர்களுக்கு முன்வைக்கின்றது.

எனினும் தமிழ் வாசகர்கள் ஈழப் போராட்டம் தொடர்பாக ஓரளவுக்கு தெளிவான பார்வை உடையவர்கள். புலம்பெயர்ந்த இரண்டாம் மூன்றாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களே ஆங்கிலத்தில் வாசிக்கும்போது, எது உண்மை எது பொய் என்று தெரியாது ஒரு பிழையான வரலாற்றை நோக்கி இழுத்துச் செல்லப்படக்கூடிய வாய்ப்பு உடையவர்கள். எனவே இளங்கோவின் இப்புத்தகம் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படுவது அவர்களுக்கும் ஒரு சரியான வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள பேருதவியாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

டெ.க. அரவிந்தராஜ் <aravinh154@gmail.com>

(‘எழுநா’வினால் 2025 இன் இறுதியில் வெளியிடப்பட்ட ‘இருத்தலின் மீது கவியும் இன்மைகள்’ நூல் தொடர்பாக கடந்த 28/02/2026 அன்று திருமறைக்கலாமன்ற கலைத்தூது மணி மண்டபத்தில் ஆற்றப்பட்ட மதிப்பீட்டுரை.)

வீர வணக்கம்

தமிழ்நாடு அரசியலில் தியாகம், நேர்மை, எளிமை ஆகிய மூன்று சொற்களையும் ஒரே மனித உருவில் காண வேண்டுமெனில் அது மறைந்த தோழர் இரா. நல்லகண்ணு தான்.

உள்ளும் புறமும் ஒரே மனிதர். எதற்கும் ஆசைப்படாதவர். அநியாயம் கண்டால் எழுந்து நிற்கும் புரட்சியாளர். நல்லகண்ணு என்ற பெயர் வெறும் அரசியல் அடையாளம் அல்ல; அது ஒரு நிலைப்பாடு. அவர் ஒரு சாதாரண அரசியல்வாதி அல்லர். ஒரு ஒழுக்கம், ஒரு நெறி, ஒரு மனச்சாட்சி.

சுதந்திர இந்தியாவில் 1948-ல் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு விதிக்கப்பட்ட தடை, பல இளம் புரட்சியாளர்களின் வாழ்க்கையை புரட்டிப் போட்டது. கடுமையான ஒடுக்குமுறைகள். அதனுடைய பிரதிபலிப்பே ‘நெல்லை சதிவழக்கு’. இதில் முக்கிய குற்றவாளியாகச் சித்தரிக்கப்பட்ட நல்லகண்ணு, அதன்பின்னர் மொத்தம் 21 ஆண்டுகள் சிறை வாழ்க்கையை கடக்க வேண்டியதிருந்தது. சிறைச்சாலையில் அவர் அனுபவித்த கொடுமைகள் எண்ணிலடங்கா. ஆனால், அதையெல்லாம் தாங்கி சிறையை அனைத்து சிறைவாசிகளுக்கும் ஒரு பாடசாலையாக மாற்றியவர் ஆர். நல்லகண்ணு.

அரசியல் என்பது பதவி அல்ல; அது மக்கள் இயக்கம் என்ற நம்பிக்கையை அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் கடைபிடித்தார். பாராளுமன்றம், சட்டமன்றம் மீது அவருக்குப் பேராசை இல்லை. “மக்கள் போராட்டமே மாற்றத்தை உருவாக்கும்” என்பதே அவரது நம்பிக்கை.

பணமற்ற அரசியலுக்கு ஒரு உயிரோட்டமான சாட்சி. தனது 80-வது பிறந்தநாளில் கட்சியினர் திரட்டிக் கொடுத்த ஒரு கோடி ரூபாய் திரள் நிதியைத் தாம் வைத்துக்கொள்ளாமல் கட்சிக்கே திருப்பிக் கொடுத்தார். விருதுகள், பாராட்டுத் தொகைகள் - எதுவாக இருந்தாலும் அது தனக்கல்ல, பொதுக்கடமைக்கே என்பது அவரது நிலைப்பாடு. தமிழ்நாடு அரசின் அம்பேத்கர் விருது தொகையும் பொதுநலத்திற்கே வழங்கினார்.

நல்லகண்ணுவின் வாழ்க்கை வெறும் வரலாறு அல்ல; அது ஒரு வாழ்வியல் வழிகாட்டி. அர்ப்பணிப்புடன் வாழ்ந்தால், நேர்மையுடன் போராடினால், ஒரு மனிதன் பதவியின்றி கூட மக்களின் மனதில் நிலைத்திருப்பான் என்பதற்கு நல்லகண்ணு பெயர் என்றென்றும் சாட்சி. அவர் ஒரு மனிதர் அல்ல; ஒரு முறை. அந்த முறையைப் பின்பற்றுவதே அவருக்கான உண்மையான அஞ்சலி.

தோழரின் மறைவுக்கு ‘அம்ருதா’ இதழ் வீர வணக்கத்துடன் அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

Shri Hospitals

Multi Speciality Hospital with 24 hours Trauma & Critical Care
103-C, Tamil Sangam Road (Behind Anna Park), Sankar Nagar, Salem - 636 007.

☎: 0427 4300027, 4300028 ☎: 77 08 3333 08

TOLL FREE NO : 1800 8 902 902

✉: info@shrihospitals.in 🌐: www.shrihospitals.in

OUR SPECIALITIES

- ❖ Cardiac Care & Preventive Cardiology
- ❖ Pulmonology
- ❖ Neurosciences
- ❖ Bone & Joint Clinic
- ❖ Plastic & Cosmetic Surgery
- ❖ Obstetrics And Gynecology
- ❖ Paediatrics & Neonatology
- ❖ Renal Clinic
- ❖ Gastroenterology
- ❖ Internal Medicine
- ❖ Accident & Emergency
- ❖ Anaesthesiology & Critical Care
- ❖ Psychology

HEALTH PACKAGES

- ❖ Master Health Package
- ❖ Cardiac Package
- ❖ Diabetic Package
- ❖ Renal Package
- ❖ Liver Package
- ❖ Lung Package
- ❖ Women health Package
- ❖ Smoker's Package
- ❖ 'Breathlessness' Package

OUR FACILITIES

- ❖ Open 24x7
- ❖ Diagnostics Laboratory
- ❖ Pharmacy
- ❖ Radiology & Imaging
- ❖ Patient Rooms
- ❖ Accident & Emergency Centre
- ❖ Intensive Care Unit
- ❖ Ambulance Services
- ❖ Cafeteria

☛ Tamil Nadu Chief Minister's Comprehensive Health Insurance Scheme ☛ Star Health and Allied Insurance Company ☛ All Private Health Insurance Schemes are available

உங்கள் கனவுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும்... என்றென்றும் கைகொடுக்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்!

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக உங்கள் அனைவரோடும் உங்களின் நெருக்கடி நேரத்தில் நீளும் உதவிக்கரமாக, நீண்ட கால கனவுகளை நிறைவேற்றும் நண்பனாக, தொழில்நீதியான நிதிப் பற்றாக்குறைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் தோழனாக உடன் பயணிக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

குறைந்த தொகைகளைக் கூட சீட்டு முறையில் சேமிக்க முடியும் என்பதை 1974 முதல் சாத்தியப்படுத்தி இருக்கும் ஸ்ரீராமிற்கும் உங்களுக்குமான இந்த இணக்கமான பந்தம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மேலும்
விவரங்களுக்கு!

அருகில் உள்ள ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் கிளைக்கு வாருங்கள்.
உங்கள் தேவைக்கேற்ற சேமிப்புத் திட்டங்களோடு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

அன்றும்,
இன்றும்,
என்றென்றும்..!

www.shriramchits.com

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

மக்களின் வளமான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி

கிரீம்ஸ் துகார், 14-9 கிரீம்ஸ் சாலை, சென்னை 6

போன்: 4223 6000

ideabricks.in

